

Джеймс Гедлі
ЧЕШІЗ

Джеймс Гедлі
ЧЕШІЗ



Я САМ ПОХОВАЮ СВОЇХ МЕРТВИХ

Я САМ ПОХОВАЮ
СВОЇХ МЕРТВИХ











Джеймс Гедлі Чейз

Я САМ ПОХОВАЮ СВОЇХ МЕРТВИХ



 Богдан

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
I'll Bury My Dead

I'll Bury My Dead © Hervey Raymond, 1953

*«...Хтось убив мого брата,
а поліція вважає це самогубством. Ну що ж,
доведеться самому у всьому розібратися...» —
так думав Нік Інґліш, навіть не підозрюючи, що за
кілька днів запустить такий ланцюжок подій, у яких
мало сам не загине. А все тому, що стане на заваді у
банди шантажистів на чолі з убивцею-психопатом...
Роман «Я сам поховую своїх мертвих» укотре
доводить, що Джеймс Гедлі Чейз є одним
із неперевершених майстрів
детективу.*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com
м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

1

Гарі Вінс увійшов до кабінету і швидко зачинив за собою двері, обірвавши гомін, що лунав із сусідньої кімнати. Звідти доносилися хриплий сміх і шаркотіння багатьох ніг: здавалося, що всі намагались перекричати один одного.

— Гамірно, як у зоопарку, правда? І запах такий же.

Гарі пройшов поміж порожніми столами до Лоїс Маршал, яка сиділа за комутатором, та обережно поставив на стіл пляшку шампанського й два келихи.

— Ти все пропустиш. Фу, там хоч сокиру вішай, — він протер обличчя хустинкою. — Містер Інґліш сказав, що ти мусиш випити хоч трохи шампанського.

— Щось нема бажання, дякую, — всміхнулася Лоїс, елегантна симпатична брюнетка двадцяти семи років, із суворим, але стриманим поглядом. — А вони нехай собі розважаються, ти ж не проти?

— Не проти, якщо це не в робочий час, — Вінс уміло зняв із пляшки дротяну обмотку, — або якщо є серйозний привід. Зрештою, ми ж не щодня перемагаємо у боксерському поєдинку.

Корок, вистріливши, пролетів через усю кімнату, шампанське запінилось, і Гарі швидко підставив келих.

— Не щодня — на наше щастя, — сказала Лоїс. — Як думаєш, вони надовго засіли?

— Доки не виженуть. Не випито ще й половини віскі, — він подав дівчині келих і наповнив свій, — за Джо Ратліна, нового чемпіона. Нехай він і далі вкладає суперників на рингу.

— За містера Інґліша, — тихо сказала Лоїс і пригубила шампанське.

Вінс усміхнувся.

— Так, за містера Інґліша, — трохи випивши, Вінс скривився і відставив бокал. — Кисле, краще пити віскі. Слухай, чому ти не даєш Тріксі сидіти на комутаторі? Це ж її робота.

Лоїс низала елегантними плечима:

— Ти подивися на наш звіринець. Вони знають, що до мене краще не лізти, але Тріксі...

— Та їй подобається, коли хлопці час від часу зачіпаються. Вона думає, що це підкреслює її привабливість. Принаймні ті мавпи більш-менш безпечні. Думаю, Тріксі дасть собі раду.

— Може, й так, але вона ще дитина. Сидіти в офісі до ночі — це не для неї.

— Ти говориш, як стара баба, — Вінс усміхнувся. — Якщо хтось і сидить допізна, то це ти.

Лоїс знову низала плечима.

— Мені байдуже.

Вінс пильно глянув на дівчину.

— А хлопцеві твоєму байдуже?

— Гарі, яке тобі до цього діло?

Її спокійні карі очі раптом звузилися.

Помітивши це, Вінс змінив тему.

— Ти була з містером Інґлішем, коли він починав цю напівлегальну справу, правда?

— Правда. Ми тоді сиділи у маленькому офісі, а друкарську машинку і меблі, якщо той мотлох можна так назвати, взяли напрокат. І дивись, чого досягли! Тринадцять офісів і сорок працівників. Непогано як для п'яти років, чи не так?

— Еге ж, — Вінс запалив сигарету. — У нього нюх на успішні проекти. Цього тижня поєдинок, минулого — цирк, позаминулого — концерт. Що далі?

Лоїс засміялася.

— Він щось знайде, — відповіла дівчина, пильніше глянувши на Гарі, майже тридцятир'єохлітнього широкоплечого чоловіка середнього зросту. Він мав волосся, що стирчало їжаком, вицвілі, постійно напружені очі, красиві рот і підборіддя та прямий вузький ніс. — Ти теж непогано влаштувався...

Вінс кивнув.

— І все завдяки містерові Інґлішу. Без жартів. Якби він не дав мені цього шансу, я б і досі протирав штани, працюючи бухгалтером. Знаєш, інколи й не віриться, що я — його заступник. Не можу зрозуміти, якого біса він узагалі взяв мене на роботу.

— У нього нюх на таланти, — усміхнулася Лоїс. — Він же взяв тебе не через твій стиль одягу. Ти вартий своїх грошей.

— Сподіваюся, — Вінс провів рукою по коротко стриженому волоссю і глянув на годинник. Було вже 23:15. — Цей балаган триватиме мінімум до другої, — він випив ще трохи шампанського. — Тобі долити?

Дівчина заперечливо хитнула головою.

— Ні, дякую. Містер Інґліш задоволений?

— Еге ж, сама знаєш. Він крутитиметься тут увесь вечір, дивлячись, як інші хлопці напиваються. Бос поводитьсь так, ніби випадково потрапив на чужу вечірку. Аб Мендельсон намагався підловити його у тихому закутку, але марно.

Лоїс засміялася.

— Він хоче вмовити містера Інґліша профінансувати його жінок-борців.

— Непогана ідея, — мовив Вінс. — Я бачив кілька їхніх поєдинків. Не хотів би бути тренером цих дівчат, але не проти показати їм кілька захватів у партері.

— Ну, то скажи про це містерові Інґлішу, і він влаштує тебе на таку роботу.

Задзвонив телефон, і Лоїс підняла слухавку:

— Інґліш Промоушн. Доброго вечора.

Поки секретарка слухала, Вінс спостерігав, як її чорні брови здивовано підіймаються.

— Я зараз покличу його до телефону, лейтенанте, — вона відклала слухавку. — Гарі, скажи містерові Інґлішу, що телефонує лейтенант Морілі з відділу розслідування убивств. Він бажає з ним поговорити.

— Ох уже ця поліція, — скривився Вінс, — точно за-багли там якоїсь послуги: автографа боксера чи білетів на матч. Ти ж не хочеш, аби я турбував містера Інґліша через цього бовдура?

Лоїс повторила серйозним тоном:

— Гарі, будь ласка, скажи йому, що це терміново.

Зиркнувши на секретарку, молодик зіскочив зі столу.

— Ну добре, біжу.

Він попрямував до дверей, що вели до приймальні офісу Ніка Інґліша, і щойно Гарі їх відчинив, як шалений гамір увірвався до кімнати.

— Я вже кличу містера Інґліша, — сказала Лоїс у слухавку.

Морілі пробурчав:

— Міс Маршал, попросіть, аби підігнали його автомобіль. Коли він почує новину, йому, без сумніву, знадобиться машина.

Лоїс подякувала, набрала на іншій лінії відповідального за гараж і попросила підігнати авто містера Інґліша до головного входу. Щойно вона закінчила розмову, увійшов Нік Інґліш у супроводі Вінса.

Інґліш був широкоплечий і мав майже два метри зросту, тому здавався масивним, але не товстим. На свої сорок він не виглядав; його чорне, наче смола, коротко стрижене волосся любило кучерявитися. Сиві волосини

на скронях пом'якшували важкі й суворі риси обличчя. Інґліш мав високий, широкий лоб, короткий сплюснутий ніс, тонкий рот і квадратне підборіддя з ямочкою. Його зовнішність важко було назвати приємною, але водночас він притягував до себе погляд, і одразу ставало помітно, яка це сильна особистість.

Лоїс кивнула на телефон.

— Містере Інґліш, на зв'язку лейтенант Морілі.

Інґліш підняв слухавку.

— Що сталося, лейтенанте?

Лоїс швиденько відійшла до Вінса і сказала:

— Поклич Чака, Гарі. Думаю, він знадобиться.

Вінс кивнув і вийшов.

Лоїс почула, як Інґліш запитав:

— Коли це сталося?

Вона з тривогою поглянула на масивного чоловіка, який сперся на стіл, спохмурнів і забарабанив довгими пальцями по стільниці. Лоїс знала Ніка Інґліша вже п'ять років. Уперше вони зустрілися, коли той залишив роботу інженера в Південній Америці та відкрив невеликий бізнес у Чикаго, аби продавати гірокомпас, свій власний винахід, нафтовидобувним компаніям. Нік найняв її сидіти в офісі, а тим часом оббивав пороги різних інстанцій, шукаючи необхідних інвестицій у виробництво.

Було важко, але дівчина швидко зрозуміла, що труднощі й невдачі тільки спонукали Інґліша працювати ще більше. Вона помітила, що в Інґліша — незламний дух. Були періоди, коли Лоїс залишалася без платні, а він — й узагалі без їжі, але оптимізм і рішучість Ніка були немов заразними. Вона знала, що Інґліш досягне успіху. Це було видно з того, як завзято він працював. Інакше й бути не могло. Того безуспішного року постійних невдач і започаткувався цей зв'язок, якого Лоїс не могла забути; однак їй було цікаво, чи відчуває щось подібне і він. Зрештою, гірокомпас був профінансований і довів свою успішність.

Інґліш продав винахід за двісті тисяч доларів, і роялті з продажів досі давало йому непогані прибутки.

Нік почав шукати інші винаходи для «обробки», і протягом трьох наступних років завоював репутацію людини, яка може дістати гроші з повітря. Зібравши достатньо коштів, Інґліш розширив сферу діяльності та пішов у розважальний бізнес, розкручуючи дрібні шоу для нічних клубів, і поступово виріс до шоу, за якими тепер спостерігає вся країна.

Гроші почали текти рікою. Інґліш створив компанію, потім узяв кредит на два театри і джужину нічних клубів. Згодом, коли гроші перестали бути його метою, він зацікавився політикою. Нік оплатив передвиборчу кампанію Генрі Б'юмонта і навіть посадив його у крісло сенатора.

Дивлячись на Інґліша, Лоїс усвідомлювала, як багато він домігся та яким впливовим став, але водночас дівчина шкодувала, що тепер не може бути для нього максимально корисною. Вона стала лиш однією з багатьох, хто працює на Ніка.

Вінс повернувся із Чаком Еганом, водієм Інґліша, що завжди був готовий виконати будь-яке доручення без пояснень і запитань. Це був, як то кажуть, чоловік далеко за тридцять, дрібний, із пісочного кольору волоссям, червонявим, рябим обличчям, кам'яними очима та плавними, навіть скрадливими рухами. Сьогодні він виглядав гірше, ніж зазвичай: смокінґ був явно не для нього.

— Що тут сталося? — прошепотів він, нахилившись до Лоїс. — Мені так гарно відпочивалося.

Вона несхвально хитнула головою.

Інґліш сказав у слухавку:

— Я виїжджаю. Нічого не чіпайте. Буду за десять хвилин.

Чак прохрипів, зиркнувши на Лоїс:

— Автомобіль?

— Біля входу.

Усі застигли, очікуючи вказівок.

— Давай у машину, Чаку. Виїжджаємо негайно, — лице Інгліша було спокійним, але його блакитні очі видавали напруження і схвильованість.

— Машина чекає, босе, — відповів Чак. — Я буду внизу, — і він вискочив із кімнати.

— Дай цим мавпам допити ящик віскі, а тоді жени їх звідси, — звернувся Інгліш до Вінса. — Скажеш, що це моє розпорядження.

— Так, містере Інгліш, — Вінс попрямував до дверей. Коли відчинив їх, гамір, що увірвався до тихої кімнати, змусив Інгліша нахмуритися.

— Якщо ти не проти, то залишся тут, — попросив він Лоїс. — Можеш знадобитися. Та якщо не повернуся протягом години, йди додому.

— Добре, — вона уважно дивилася на боса. — Що сталося, містере Інгліш?

Він підійшов до неї, поклав руку їй вище коліна й усміхнувся.

— Ти знала мого брата Роя?

Лоїс здивовано хитнула головою.

— Небагато втратила, — Інгліш легенько поплескав її по нозі. — Він щойно застрелився.

Дівчина вражено завмерла.

— О! Мені дуже шкода.

— Облиш, — сказав Інгліш, прямуючи до дверей. — Він не вартий твоєї уваги і не прагнув моєї. Але це може нашкодити мені. Побудь тут годинку. Якщо з'являться журналісти, скажеш, що ти не знаєш, куди я подівся.

Він узяв капелюх і пальто.

— Гарі пригостив тебе шампанським? — запитав Інгліш, надягаючи капелюх і поправляючи його криси.

— Так, містере Інгліш.

— Добре. Ну, до зустрічі!

Він перекинув пальто через руку і вийшов, зачинивши за собою двері.

Чак Еган розвернув великий блискучий «кадилак» і додав швидкості.

Наприкінці вулиці він помітив дві поліцейські машини, припарковані біля високого будинку, — крім двох вікон на шостому поверсі, більше ніде не світилося.

Водій пригальмував, вимкнув двигун і вийшов, поки Нік Інгліш відчиняв задні двері й намагався витягнути з автомобіля свої довгі ноги.

— Мені піднятися з вами, босе? — запитав Чак.

— Так. Але тримайся позаду і мовчи.

Інгліш підійшов до двох поліцейських, які стояли біля входу в будинок. Вони впізнали його і привіталися.

— Лейтенант чекає на вас, містере Інгліш, — сказав один із них. — Он там ліфт, яким ви зможете піднятися. Шостий поверх.

Інгліш кивнув і зайшов у погано освітлений хол із кам'яною підлогою. Він одразу ж відчув жахливий запах сміття, прогнилих труб і поту. Старий ліфт заледве міг умістити чотирьох людей.

Відчинивши решітку, Чак пройшов за Інглішем у ліфт. Він натиснув на кнопку шостого поверху, і кабіна почала рвучко підійматися.

Інгліш залишив пальто у машині. Зараз він стояв, засунувши руки в кишені смокінга, поки сигара тліла у його зубах. Очі Ніка були замислені та холодні.

Чак глянув на боса й відвів погляд.

Нарешті ліфт смикнувся, а тоді застиг на шостому поверсі. Водій відчинив решітку.

Інгліш вийшов у тьмянний коридор. Майже навпроти нього крізь відчинені двері лилося світло, вихоплюючи з п'їтьми брудну підлогу коридору.

Лейтенант Моріллі виглянув з-за дверей. Це був коренастий чоловік років далеко за сорок. Він мав худе,

загострене й дуже бліде обличчя, на такій шкірі його короткі вуса виглядали надзвичайно чорними.

— Перепрошую, що перервав вам вечірку, містере Інґліш, — почав лейтенант, — але я подумав, що ви захочете приїхати... — він притих, підкреслюючи шанобливе ставлення до гостя. — Дуже сумна історія...

— Хто його знайшов? — пробурмотів Інґліш.

— Консьєрж. Перевіряв, чи всі кабінети зачинені. Він зателефонував мені, а я — вам. Тут я не більше двадцяти хвилин.

Інґліш подав Чаку знак залишатися на місці й увійшов до обшарпаної кімнатки, що виконувала функції приймальні. На матовому склі дверей була вивіска: «Детективна агенція “ТРИВОГА”. Керівник — Рой Інґліш».

У кімнаті були тільки стіл, крісло, друкарська машинка, офісна шафа і килимок на підлозі. На стінах висіли запорошені наручники і вицвілі рекомендації у тонких чорних рамках, деякі з них датовані ще далеким 1927 роком.

— Він — в іншій кімнаті, — сказав Моріллі, заходячи за Інґлішем до приймальні.

— Доброго вечора, містере Інґліш, — двоє слідчих, незграбно стоячи поруч, нарізно привіталися, а один із них навіть торкнувся пальцем краю кашкета.

Інґліш кивнув і попрямував через кімнату, а тоді зупинився у дверях, що вели до кабінету, дещо більшого за приймальню. Дві великі офісні шафи з документами стояли біля стіни навпроти вікна. Потертий і запилений килим покривав підлогу. Великий письмовий стіл займав більшу частину кімнати. Добряче поношене крісло для клієнтів стояло біля столу. Нік швидко зиркнув на усі ці деталі й ледь скривився, відзначивши таку убогість кімнати.

Брат Інґліша лежав на столі, його голова потопала у калюжі крові; одна рука звисала, дістаючи пальцями до

килима, інша — залишилася на столі. Цівка крові текла через стіл і капала прямісінько в металеву корзину для сміття, що стояла на підлозі.

Кілька секунд Інґліш замислено дивився на тіло брата. Моріллі спостерігав за ним із дверей.

Нарешті Нік підійшов до столу й нахилився над братом, щоб уважніше роздивитися його обличчя. Черевиком він зачепив щось важке. Це був поліцейський револьвер 38-го калібру, що лежав за кілька сантиметрів від пальців покійного.

Інґліш відступив, раптом запитавши:

— Скільки він уже мертвий?

— Кілька годин, не більше, — пояснив Моріллі. — Пострілу ніхто не чув. Далі по коридору — агенція новин. Там працюють телетайпи, глушачи всі звуки.

— Це його револьвер?

Моріллі знизав плечима.

— Можливо. Він мав дозвіл на зброю. Револьвер ми ще будемо перевіряти, — очі лейтенанта вивчали співрозмовника. — Без сумніву, це самогубство, містере Інґліш.

Той обійшов кімнату, не виймаючи рук із кишень. За Ніком тягнувся ароматний запах його сигари.

— І звідки у вас така впевненість?

Моріллі повагався, потім зайшов до кімнати й зачинив за собою двері.

— Подейкували, що йому були потрібні гроші.

Інґліш перестав ходити туди-сюди і втупився у Моріллі холодним важким поглядом.

— Я не затримую вас, лейтенанте? Вам же, мабуть, потрібно працювати.

— Думаю, можу ще трохи зачекати, — сказав Моріллі, ніяковіючи.

— Дякую, я побачив усе, що потрібно. Буду в машині. Коли ви тут закінчите, дайте знати — хочу переглянути його документи.

— Це може зайняти годину чи навіть більше, містере Інґліш. Навіщо чекати так довго?

Нік спохмурнів.

— Ви вже повідомили його дружині? — запитав він, кивнувши головою на мертве тіло.

— Не знає ніхто, крім вас, містере Інґліш. Ви хочете, щоб я цим зайнявся? Можу послати офіцера.

Інґліш похитав головою.

— Я поїду до неї сам, — він спохмурнів ще більше. — Можливо, ви не знаєте, але ми з Роем останнім часом не дуже ладили між собою. Тому навіть не знаю його адреси...

— Зараз підкажу, — беземоційно сказав Морілі і взяв зі столу гаманець. — Я перевірів його кишені, як цього вимагає інструкція, — і він передав Інґлішу візитку брата. — Знаєте, де це?

Нік глянув на невеличкий паперовий прямокутник.

— Чак знає, — він ляснув по візитці кінчиком пальця. — У гаманці були якісь гроші?

— Чотири бакси, — сказав лейтенант, подаючи гаманець.

Інґліш узяв його, заглянув досередини і поклав собі до кишені.

— Я зустрінуся з його дружиною. Хтось із ваших людей може тут прибрати? Я надішлю когось переглянути документи Роя.

— Цим займуся я, містере Інґліш.

— Звідки ви знаєте, що йому були потрібні гроші? — запитав Нік. — Хто вам про це сказав?

Морілі з настороженим виглядом почував підборіддя.

— Комісар щось згадував про це... Він знав, що ми знайомі, й попросив переговорити з містером Роем. Я збирався зробити це завтра.

Інглiш витягнув iз рота сигару i струсив попiл на пiдлогу.

— Переговорити про що?

Морiллі вiдвiв погляд.

— Розумiєте, вiн... вiн вимагав грошi, шантажуючи людей.

— Яких людей? — витрищився на нього Інглiш.

— Клієнтів, на яких Рой працював останній рік. Хтось пожалівся комісарові. Мені шкода, містєре Інглiш, але йшлося навіть про позбавлення його ліцензії детектива.

Нік кивнув. Його очі звузилися.

— Отже, комісар хотів, аби ви поговорили з ним, правильно? Тоді чому, лейтенанте, комісар не повідомив цього мені?

— Я мав намір запитати його про це, — Морілі смикнувся, і на його блідому обличчі проступив слабкий рум'янець. — Але з ним важко сперечатись...

На лиці Інглiша раптом зазмiїлася недобра посмішка.

— Зі мною теж.

— Те, що я сказав вам, містєре Інглiш, це лише між нами, — попередив Морілі. — Комісар буде незадоволений, коли дізнається, що я...

— Не дізнається, — перебив його Нік і ще раз глянув на тіло. — Це ж не воскресить його, правда?

— Правда, — підтвердив лейтенант, трохи заспокоївшись. — Якщо чесно, то ваш брат мав втратити ліцензію до кінця тижня.

— За вимагання грошей у колишніх клієнтів? — різко запитав Інглiш.

— Думаю, в нього були серйозні проблеми з грiшми. Він погрожував одній клієнтці. Вона не написала заяви, але це був стовідсотковий шантаж.

— Давайте відкладемо цю розмову, — зціпивши зуби, запропонував Інглiш. — Не хочу більше вас затримувати. Ми зможемо поговорити зранку?

— Так, містере Інґліш, — погодився Моріллі. Поки Нік ішов до дверей, він додав: — Чув, що ваш хлопець переміг сьогодні. Вітаю.

Інґліш зупинився.

— Переміг. До речі, я попросив Вінса поставити на нього замість вас. Одна сотня принесла вам три. Загляньте завтра, Вінс віддасть вам гроші, — він змовк і глянув на Моріллі. — Гаразд?

Лейтенант почервонів.

— Це дуже гарно з вашого боку, містере Інґліш. Маю на увазі ставку.

— Ну, ви ж самі хотіли поставити, але не встигли цього зробити. Знаю, як це буває: забігались, забули... А я не забув. Мені приємно піклуватися про друзів. Радий, що ви виграли, лейтенанте.

Він вийшов у коридор, кивнув Чаку і ступив у ліфт.

Моріллі й два слідчі стояли у дверях і дивились, як опускається ліфт.

— Не надто він і перейнявся, — сказав один зі слідчих.

— А ти чого хотів? — грубо запитав Моріллі. — Щоб він сів і розплакався?

3

Інґліш зустрічався з дружиною Роя лише раз, та й то випадково, — торік на коктейльній вечірці. Пам'ятав, що вона йому не сподобалася, хоч іншого він і не очікував. Жінка його неприємно вразила своїм лялькоподібним обличчям двадцятирічної дівчини та різким голосом і роздратована звичкою називати всіх «сонечко». Без сумніву, вона кохала Роя. Сидячи в «кадилаку», Інґліш дивувався, що їхня любов тривала так довго.

Це було в стилі Інґліша: не дати Моріллі розповісти їй цю страшну звістку. Він не дозволяв собі уникати не-

приємних справ. Звичайно, було б простіше, якби спершу офіцер поліції повідомив її, а вже після того зателефонувати, але Інґліш вважав це своїм родинним обов'язком. Рой був братом, і його дружина заслуговувала почути цю погану новину ні від кого іншого, крім нього.

Інґліш глянув у вікно.

Чак звернув з головної дороги й упевнено скерував автомобіль вулицею із затишними будиночками з обох боків. У Чака було надзвичайне чуття напрямку. Він інтуїтивно знав, куди потрібно повертати, ніби мав у голові вмонтований компас. Ніколи не заглядав у карту, й Інґліш не пам'ятав, щоби водій хоч раз питав у когось дорогу.

— Приїхали, босе, — несподівано сповістив Чак. — Білий будинок за ліхтарем.

Пригальмувавши, він з'їхав до узбіччя і зупинився біля білого будиночка.

З вікна верхньої кімнати через запнуті штори пробивалося світло. Інґліш вийшов з автомобіля; від холодного вітру його широкі плечі зіщулилися. Капелюх і пальто він залишив на сидінні. Викинувши сигару в канаву, Інґліш кілька секунд придивлявся до будинку, відчуваючи здивування і роздратування водночас. Для того, хто не має грошей, Рой вибрав занадто розкішне місце для домівки. Але така безвідповідальність — у стилі брата, похмуро подумав Нік. Коли Рой чогось хотів, він це отримував, а про те, як розрахуватися, — переймався лиш наостанку, якщо взагалі переймався.

Інґліш відчинив хвіртку і рушив доріжкою до дверей. Обабіч стежини росли кущі троянд. Акуратна клумба була засаджена блідо-жовтими нарцисами. Інґліш натиснув на кнопку дзвінка, прислухався до мелодійних звуків і скривився. Такі фешенебельні штучки його дратували. Пауза затягнулася. Інґліш стояв на ганку, чекаючи й усвідомлюючи, що Чак розглядає його з машини. Нарешті

почулися кроки, і двері, наскільки дозволив ланцюжок, прочинилися.

— Хто там? — запитав жіночий голос.

— Нік Інгліш, — відповів той.

— Хто?!

Він вловив у голосі жінки нотки страху.

— Брат Роя, — пояснив Інгліш, відчуваючи, як у ньому наростає роздратування через потребу асоціювати себе з Роєм.

Ланцюжок зіскочив, двері відчинилися, і яскраве світло різонуло його по очах. Коррін Інгліш не змінилася відтоді, як він її бачив. Дивлячись на неї, Нік зловив себе на думці, що жінка, напевно, виглядатиме так і через тридцять років. Невисока й дуже біла, з привабливим тілом, вона була закутана в рожеву шовкову накидку поверх темної піжами. Помітивши, що він її розглядає, жінка квапливо потягнулася пальцями до білявих кучерів і легенько їх погладила. Вона дивилася на нього здивовано, може, навіть трохи неуважно, а її великі голубі очі нагадали йому очі наляканої дитини.

— Привіт, Коррін! Я зайду?

— Ну, я не знаю, Рой ще не повернувся. Вдома я одна. А ти хочеш із ним зустрітись?

Інгліш насилу стримував своє роздратування.

— Гадаю, мені краще буде зайти, — мовив він настільки гречно, наскільки взагалі міг. — Ти застудишся, стоячи на порозі. До того ж, боюся, в мене погані новини.

— Ох, — її очі здивовано округлилися. — Може, ти краще таки поговориш із Роєм? Я не думаю, що хочу чути погані новини. Рой не бажає, щоб я хвилювалася.

Інгліш подумав, що це цілком у її стилі. Вона може жити в цьому затишному будинку й одягатись, як голлівудська зірка, поки Рой зі шкіри лізе, аби роздобути копійку, й до того ж безсоромно заявляти, щоб її не сміли нервувати.

— Ти застудишся, — Інгліш зробив крок уперед, проштовхуючи жінку в маленький хол і зачиняючи двері. — Ці погані новини маєш почути саме ти, — на обличчі Коррін промайнув вираз раптового страху, але перш ніж вона мовила хоч слово, Нік продовжив: — Це зала? — і, не дочекавшись відповіді, попрямував до найближчих дверей.

— Це вітальня, — поправила вона, й на мить її страх зник. У цьому домі не може бути ніякої зали, тут — саме вітальня.

Інгліш відчинив двері.

— Давай краще присядемо на хвилинку.

Вона зайшла за ним у довгу кімнату з низькою стелею. Модні меблі були нові й дешеві, але створювали враження достатку. Цікаво, як вони виглядатимуть за кілька років? Мабуть, до того часу порозвалюються, але таких людей, як Рой і Коррін, мало цікавить щось постійне.

Вогонь у каміні потрохи догорав, й Інгліш злегка розрухав дрова кочергою і докинув поліно, поки Коррін зайшла та стала поруч. При яскравому світлі лампи він помітив, що рожева накидка дещо бруднувата на комірцеві й манжетах.

— Гадаю, нам треба зачекати на Роя, — вона постійно стискала і розтискала маленькі пухкі пальці. Інгліш зауважив, що Коррін відчайдушно намагається ухилитися від будь-якої відповідальності та прийняття рішень.

— Я прийшов сюди через Роя, — тихо сказав Інгліш і повернувся до неї. — Сядь, будь ласка. Я б хотів уникнути цієї розмови, але ти все одно рано чи пізно дізнаєшся...

— Ох!..

Коррін раптово сіла, ніби її не втримали ноги, а обличчя побіліло навіть під акуратно нанесеною косметикою.

— Він... у нього неприємності?

Інгліш похитав головою.

— Ні. У нього нема неприємностей і більше ніколи не буде. Усе ще гірше.

На мить він захотів бути жорстким із Коррін і сказати, що Рой мертвий, але, дивлячись на лялькове обличчя, на жах у цих дитячих голубих очах, на тремтіння губ, на стиснуті кулачки, спромігся лише натякнути на те, що сталося.

— З ним щось трапилось? — жінка глянула Ніку у вічі й раптом відсахнулася, так ніби той замахнувся на неї. — Рой же ж не мертвий?

— Він мертвий. Мені шкода, Коррін. Шкода, що змушений таке повідомляти. Я можу тобі чимось допомогти?

— Як мертвий?.. — перепитала жінка. — Він не може бути мертвим.

— Може.

— Він не може бути мертвим, — повторила Коррін, і її голос почав переходити у крик. — Ти це сказав, аби злякати мене. Я тобі ніколи не подобалася. Такого взагалі не може бути.

— Він застрелився, — тихо мовив Інґліш.

Коррін витріщилася на Ніка. До неї нарешті дійшло. Опустившись на диван, вона закрила лице руками і розплакалася.

Інґліш оглянув кімнату, підійшов до вишуканого секретера, що стояв біля стіни, й відчинив дверцята. Секретер був заповнений склянками і пляшками бренді з акуратно наклеєними ярличками. Інґліш налив у склянку і повернувся до Коррін.

— Випий.

Притиснувши склянку до її губ, Ніку таки вдалося влити в Коррін трохи бренді, перш ніж вона відштовхнула його руку.

— Рой застрелився? — Коррін підвела на нього очі.

Інґліш кивнув і швидко запитав, побачивши в її очах жах і приголомшення:

— Хтось може побути з тобою вночі? Ти не можеш залишатися тут сама.

— Але ж я зараз сама, — і сльози почали текти її обличчям, розмазуючи макіяж. — Ох, Рой! Рою! Як ти тільки міг? Чому залишив мене саму?

Цей дитячий надривистий плач непокоїв Інгліша. Він м'яко поклав руки їй на плечі, але жінка відкинула їх так люто, що чоловік злякано відсахнувся.

— Чому він застрелився? — Коррін дивилася на нього, вимагаючи якогось пояснення.

— Спробуй сьогодні викинути це з голови, — заспокоїливо мовив Інгліш. — Хочеш, щоб я когось прислав до тебе? Наприклад, секретарку.

— Не хочю бачити ніяких секретарок, — вона нетвердо піднялася на ноги. — І тебе також. Ти вбив Роя! Якби ти був йому добрим братом, він би ніколи цього не зробив.

Інгліш настільки здивувався раптовістю такого повороту, що застиг, втупившись на жінку.

— Ти і твої гроші! — продовжила Коррін різким голосом. — Це все, що тебе цікавить. Ти не переймався долею Роя. Не хотів знати, як він. Коли Рой попросив у тебе допомоги, ти його вигнав. І тепер саме ти довів його до самогубства. Сподіваюся, тепер ти задоволений. Зекономив пару своїх брудних баксів. А зараз вимітайся. Навіть не думай прийти знову. Ненавиджу тебе!

— Ти не маєш права так говорити, — мовив тихо Нік. — Це — якась маячня. Якби я знав про неприємності Роя, то допоміг би йому. Але я нічого не знав.

— Ти нічого не хотів знати, адже це ти мав на увазі? — Коррін пронизливо схлипувала. — Останні півроку ти не спілкувався з Роєм. Коли він попросив позичити гроші, ти сказав, що не даси навіть долара. «Я допоміг би йому...», ага. Оце ти називаєш «я допоміг би йому»?

— Я завжди допомагав брату, навіть коли він вже залишив коледж, — почав Інгліш дедалі твердішим голо-

сом. — А потім подумав, що йому вже пора ставати на ноги. Чи, може, Рой гадав, що я забезпечуватиму його все життя?

— Забирайся! — Коррін поштовхом відчинила двері. — Забирайся, щоб я тебе не бачила. І не сунь мені своїх брудних грошей, я не візьму ні цента. Усе, геть!

Інглiш безнадійно знизав плечима. Йому захотілося взяти за плечі цю малу ляльку й витрусити з неї трохи дурості, але він розумів, що шок і усвідомлення того, що її поведінка також частково спричинила самогубство Роя, стали причиною нападу неконтрольованої люті, через що Коррін потім буде дуже незручно. А ще Інглiш подумав, що тільки-но він піде, як вона розклеїться, тож йому не хотілося залишати жінку саму.

— Може, хтось... — почав він, але Коррін із криком підскочила.

— Геть! Геть! Не хочу твоєї допомоги чи твого утішання. Ти гірший за вбивцю. Забирайся!

Інглiш зрозумів, що це лиш марна трата часу, і вийшов за Коррін до холу. Відчиняючи вхідні двері, він почув її схлипування й озирнувся. Жінка лежала на дивані, обхопивши руками обличчя. Інглiш похитав головою, вагаючись, а тоді відчинив двері й попрямував доріжкою до машини.

4

Лейтенант Моріллі підвівся, коли до його кабінетика увійшов Інглiш. Слідчий, який сидів за іншим столом, вийшов, і Моріллі запропонував цей стілець Ніку.

— Радий, що ви завітали, містере Інглiш. Сідайте.

— Я можу скористатися телефоном, лейтенанте?

— Звичайно. Я повернуся за кілька хвилин — принесу результати балістичної експертизи.

— Ваші люди там приборали?

— Так, усе готово, — запевнив Моріллі, прямуючи до дверей.

— Дякую.

Коли Моріллі зачинив за собою двері, Інґліш набрав номер телефону свого офісу. Слухавку підняла Лоїс Маршал.

— Хочу, аби ти поїхала до офісу мого брата й усе там оглянула, — попросив Інґліш. — Візьми із собою Гарі. Їхати зараз ще не запізно для тебе? — він глянув на годинник, що показував п'ятнадцять по опівночі. — Це не має зайняти багато часу. Скажеш Гарі, щоби потім відвіз тебе додому.

— Без проблем, містере Інґліш, — відповіла Лоїс. — Що мені треба зробити?

— Переглянь документи. Подивися, чи там є якісь записи. Якщо так, привези їх завтра вранці до офісу. Та найважливіше — оціни обстановку. Зважаючи на місце, бізнес Роя мав бути успішним, я ж сам його купував для брата. Та за рік той усе розвалив, і я хочу з'ясувати, що пішло не так.

— Я подбаю про це, містере Інґліш.

— Молодець. Вибач, що змушую тебе затримуватися на роботі, але це терміново.

— Нічого страшного, містере Інґліш.

— Візьми із собою Гарі. Не хочу, щоби ти там була сама.

Повернувся Моріллі.

— Зачекай хвилинку, — Інґліш розвернувся до нього і запитав: — Ви зачинили там усе, коли йшли звідти?

Моріллі хитнув головою.

— Я залишив чергувати слідчого. Ключі — у верхній лівій шухляді стола.

Нік переказав цю інформацію Лоїс.

— Адреса — 1356, Сьома вулиця. Офіс на шостому поверсі. Називається «Детективна агенція “Тривога”».

Лоїс запевнила, що вирушає негайно, і закінчила розмову.

Інґліш поклав слухавку, дістав портсигар і запропонував сигару Морілі. Коли вони обоє закурили, запитав лейтенанта:

— Це був його револьвер?

Морілі кивнув.

— Я говорив із лікарем. Рана типова для самогубства. На револьвері є відбитки пальців вашого брата. Порох опалив йому обличчя з одного боку.

Нік задумливо кивнув.

— Як на мене, усе виглядає зрозумілим, а ви як гадаєте, містере Інґліш? — запитав Морілі після короткої паузи.

Інґліш кивнув іще раз.

— Коли буде дізнання?

— О пів на дванадцяту завтра зранку. У нього була секретарка?

Інґліш знизав плечима.

— Не знаю. Можливо. Його дружина може сказати, але не тривожте її зараз — у неї нервовий зрив.

Морілі нетерпляче пошелестів аркушами на столі.

— Суддя захоче доказів, що він не мав грошей. Якщо комісар не наполягатиме, я б не хотів давати свідчення, містере Інґліш. Нема потреби говорити судді, на якій дорозі опинився ваш брат.

Інґліш кивнув, стиснувши зуби.

— Комісар не наполягатиме, я поговорю з ним завтра вранці, а ще відправлю Сема Крейла поспілкуватися з місіс Інґліш. Не варто взагалі говорити, що Рой був на межі банкрутства. Він міг просто перевтомитися.

Морілі мовчав.

Інґліш нахилився, підняв слухавку і набрав номер.

Сем Крейл, адвокат Інґліша, незабаром відповів.

— Сем? Це Нік. Маю для тебе роботу.

— Не зараз, сподіваюся? — запитав Крейл із тривогою в голосі. — Я саме збирався лягати спати.

— Зараз. Ти консультував Роя, так?

— Я мав би це робити, — відповів Крейл без ентузіазму, — але він не звертався до мене вже давно. Рой у щось влип?

— Він застрелився кілька годин тому, — спокійно повідомив Інгліш.

— Не може бути!

— Схоже, що Рой перебував на межі банкрутства і шантажував деяких колишніх клієнтів. Ішло до того, що він мав втратити ліцензію, а тут знайшовся такий простий вихід із ситуації, — продовжив Інгліш. — Отака-от історія. Коррін я сказав, що він застрелився, але не повідомив причини. Вона зараз сама не своя, і я не хочу залишати її наодинці. Можеш попросити свою дружину посидіти з нею?

Крейл стримав роздратування.

— Я запитаю. Дружина, звісно, добра душа і, можливо, й погодиться, але ж, хай йому чорт, вона вже спить!

— Якщо вона не зможе, то поїдеш ти, — сухо сказав Інгліш. — Я не хочу, щоби Коррін залишалася сама. Може, і справді їдь ти, Семе. Коррін звинувачує мене у смерті Роя. Звісно, в неї істерика, але так вона може все ускладнити. Каже, що мені треба було дати йому грошей. Ти краще переконай її змінити цю думку. Якщо нам треба буде давати свідчення, ми пояснимо, що Рой перепрацював. Май це на увазі, зрозумів?

— Зрозумів, — утомлено зітхнув Крейл. — От дивно, якого біса я працюю на тебе, Ніку? Добре, візьму із собою Гелен.

— Не пускай до неї журналістів. Я не хочу, аби вони почали пліткувати. І під'їдь до мене в офіс десь о пів на одинадцятку, обговоримо, як діяти далі.

— Добре, — сказав Крейл.

— Ну, то не тягни, їдь до Коррін, — додав Інгліш і поклав слухавку.

Поки він говорив, Моріллі підійшов до вікна й притих, дивляючись у темряву надворі. Коли Інґліш закінчив розмову, він повернувся.

— Якщо Крейл зможе дізнатися, де шукати секретарку вашого брата — звичайно, за умови, що вона взагалі була, — то зможемо отримати потрібну інформацію, не турбуючи місіс Інґліш.

— Яку інформацію? — спокійно запитав Нік.

— Про його справи чи іншу причину, через що він міг застрелитися, — ніяково пояснив Моріллі.

— Забудь про секретарку, — сказав Інґліш. — Я відправлю на дізнання Крейла. Він дасть судді всю інформацію, яку потрібно буде.

Моріллі завагався, а тоді кивнув.

— Як скажете, містере Інґліш.

5

Чак Еган стрімко проїхав уздовж Ріверсайд Драйв, беззвучно насвистуючи крізь зуби. Він знав, що його нічна робота от-от закінчиться, і дуже цього чекав, бо день видався довгим і напруженим. Сьогодні він вперше у житті сидів у першому ряду біля рингу й уперше виграв на тоталізаторі 1000 доларів.

Глянувши на підсвічений циферблат годинника, Чак похитав головою, — 00:40. Йому не добратися до ліжка до 1:15, і, без сумніву, бос накаже заїхати за ним не пізніше 9:30. Так, виспатися не вдасться.

Він спрямував великий автомобіль до багатопверхового будинку з виглядом на річку і зупинився перед входом.

— Я хочу знати, чи у мого брата була секретарка, — сказав Інґліш шоферу, виходячи з автомобіля. — Завтра вранці заїдь у його офіс і поговори з консьєржем. Мені

потрібна її адреса. За мною заскочиш не пізніше половини десятої і перед тим, як їхати в офіс, ми спершу навідаємо цю секретарку.

— Так, босе, — слухняно погодився Чак. — Я все залягоджу. Ще щось потрібно?

Інглiш усміхнувся.

— Ні. Йди спати, і не спізнюйся завтра.

Підійшовши до будинку, Нік штовхнув двері, кивнув нічному портьє, який випрямився, щойно потрапив у поле зору, і попрямував до ліфта. У кабiні натиснув кнопку з підписом «пентхаус» і сперся на стіну, поки автоматичний ліфт м'яко і спокійно вивіз його на п'ятнадцятий поверх апартаментів із мансардою, які він орендував для Джулії. Інглiш пройшов коридором, обшитим полірованим горіховим деревом, і зупинився навпроти вхідних дверей, також із горіхового дерева, оздоблених блискучими хромованими пластинами. Поки шукав ключі, його очі пробіглись обрамленою в хромовану рамку табличкою, прикрученою до дверей. На ній в один рядок було написано «Міс Джулія Клер».

Вставивши ключ в англійський замок, Інглiш відчинив двері й зайшов у невеликий освітлений хол. Тільки-но він кинув на стілець капелюх і пальто, як двері навпроти відчинились, і на порозі, наче в картинній рамі, застигла дівчина.

Вона була висока і широкоплеча, з вузькими стегнами й довгими ногами. Мідного кольору шовковисте волосся високо підбране на невеличкій голові. Великі, мигдалеподібні очі кольору морської хвилі життєрадісно поблискували. На ній була оливкової барви простора піжама з червоними кантами, а на ногах — червоні домашні туфлі на високих підборах.

Дивлячись на неї, Інглiш подумав, як же вона відрізняється від Коррін, наскільки більше краси і виразності в обличчі, яке він вважав найприємнішим з-поміж усіх,

які будь-коли бачив. Її макіяж, навіть у таку пізню годину, був шедевром стриманості. Він знав, що Джулія користується косметикою, але ніколи не міг зрозуміти, нафарбована вона зараз чи ні.

— Ти пізно, Ніку, — мовила та, усміхнувшись. — Я думала, що сьогодні ти вже не прийдеш.

— Вибач, Джуліє, мусів трохи затриматися.

Він підійшов до дівчини, обійняв за стегна і поцілував у щічку.

— Отже, Джо сьогодні переміг, — сказала вона, піднявши на нього очі. — Маєш бути задоволений.

— Тільки не кажи, що ти слухала радіо, — мовив Нік, ведучи дівчину до чудово вмебльованої вітальні. У каміні яскраво горів вогонь, і приглушене світло ламп створювало інтимну і затишну атмосферу.

— Я почула в новинах.

— Ви з Гарі — одного тіста книш, — констатував він, опускаючись у велике м'яке крісло та беручи її на коліна. Дівчина згорнулася калачиком, обвила руками його ший і притулила своє обличчя до його. — Віриш чи ні, але хоча Гарі й організував більшість зустрічей і працював, як віл, та сам поєдинок був йому нецікавий. Хлопець такий же вразливий, як і ти.

— Думаю, бокс — це жахливий вид спорту, — скрикнувшись, відповіла вона. — Я не осуджую Гарі за його небажання спостерігати за усім цим.

Погладжуючи вкрите шовком стегно Джулії, Інгліш задивився на вогонь, що облизував дрова.

— Можливо, й так, але там крутяться великі гроші. А твоє шоу як, вдале?

Вона байдуже знизала плечима.

— Ніби так. Людям сподобалось. Хоча я не дуже старалася.

— Може, хочеш відпочити? Наступного місяця я зможу вирватися. Ми поїхали б до Флориди.

— Побачимо...

Він уважно глянув на неї.

— Мені здається, Флорида тобі сподобається, Джуліє...

— Ну, не знаю. Я б не хотіла залишати клуб отак зразу.

Краще розкажи мені про поєдинок, Ніку.

— Є дещо інше, про що я маю тобі сказати. Ти пам'ятаєш Роя?

Він відчув, як Джулія напружилася.

— Звичайно. Чому ти запитуєш?

— Цей дурень нині застрелився.

Вона спробувала випрямитись, але Інгліш притягнув її до себе.

— Не вставай, Джуліє.

— Він... він мертвий? — запитала вона, стиснувши його руку.

— Так, мертвий. Це, напевно, єдине, що Рой спромігся зробити як слід.

Вона здригнулася.

— Не говори так, Ніку. Який жах! Коли це сталося?

— Десь о пів на дев'яту. Моріллі зателефонував мені посеред вечірки. Це ж треба мати таке щастя! Зі всіх тих дурнів з відділу розслідування убивств саме він знайшов Роя мертвим. Моріллі навіть натякнув, що зробив мені величезну послугу.

— Він мені не подобається, — сказала Джулія. — У ньому є щось огидне.

— Він просто коп, який полює за легкими грошима. Це все, що його цікавить.

— Але чому Рой?..

— Мене це теж непокоїть... Не проти, якщо я трохи походжу кімнатою? Біля тебе я не можу зосередитись на роздумах, — він піднявся разом з нею, а тоді обережно посадив дівчину у крісло й підійшов до каміна. — Джуліє, чому ти так зблідла?

— Може, через шок? Я не чекала таких новин. Не знаю, чи ти засмутився, Ніку, але якщо так, то мені шкода.

— Я не засмучений, — сказав Інґліш, дістаючи сигару. — Можливо, трохи шокований, але не можу сказати, що дуже цим перейнявся. Рой притягував неприємності відтоді, як народився. Він постійно кудись влипав. Мій старий і він були одне одного варті. Я колись розповідав тобі про свого старого, Джуліє?

Вона заперечно похитала головою і відкинулася назад, втупившись у вогонь та обвивши руками коліна.

— Він був невдахою, як і Рой. Якби мама не пішла працювати, коли ми були дітьми, сім'я померла б із голоду. Бачила б ти, де ми жили, Джуліє. Це була трикімнатна халупа у підвалі багатоквартирного будинку. Взимку стінами збігала вода, а влітку стояв просто нестерпний сморід.

Джулія нахилилася, аби підкинути у вогонь поліно, й Інґліш м'яко торкнувся її шиї.

— Зрештою, це все у минулому, — продовжив він, — але я ніяк не можу зрозуміти, чому Рой застрелився. Моріллі сказав, що брат був на межі банкрутства і намагався виправити це, шантажуючи колишніх клієнтів. Він мав навіть утратити ліцензію наприкінці тижня. Готовий посперечатися, що Рой не застрелився б через такі дрібниці. Не вірю, що він узагалі міг застрелитися через будь-що. Рой був занадто слабодухий для такого. Моріллі вважає, що там стовідсоткове самогубство, але я все одно не вірю.

Джулія глипнула на Інґліша.

— Але, Ніку, якщо поліція так каже, то, напевно, це правда...

— Не знаю, але щось тут не так. Чому він не прийшов до мене, якщо все було настільки погано? Може, я і проганяв його останнім часом, але раніше це Роя не зупиняло: я відфутболював брата десятки разів, але він приходив знову і знову.

— А може, Рой став гордим? — прошепотіла Джулія.

— Гордим? Рой? Люба, ти не знаєш Роя. Він був товстошкірий, наче слон. Міг стерпіти будь-які образи, доки не отримував моїх грошей, — Інгліш, підпаливши сигару, почав повільно колувати кімнатою. — Чому його бізнес так швидко розвалився? Коли Рой вблагав мене купити для нього цю справу, я не полінувався вникнути в неї. Там можна було заробляти. Це — прибутковий бізнес. Рой не міг так швидко завалити його, хіба що навмисне. Я дурень, що взагалі зв'язався з усім цим. Мав би передбачити, що він не здатен до такої роботи. Уявити тільки, Рой — приватний детектив! Ото сміхота... Не треба було давати йому на це гроші...

Джулія не відводила настороженого погляду від Ніка, але він цього не помічав.

— Я попросив Лоїс трохи оглянутись у його офісі, — продовжив Інгліш. — У неї добрий нюх на таємниці. Вона точно з'ясує, що там пішло не так.

— Ти відправив туди Лоїс сьогодні? — різко запитала Джулія.

— Так, хотів, аби вона поглянула, що там і як, перш ніж туди здогадається влізти Коррін.

— Хочеш сказати, що Лоїс там просто зараз?

Спантеличений різкістю її голосу, Інгліш зупинився і глянув на Джулію.

— Так. Із нею Гарі. Вона не заперечує, якщо часом треба попрацювати довше. А чому ти дивиєшся?

— Ну, врешті-решт уже пів на другу. Це не почекало б до завтра?

— Туди могла припертися Коррін, — нахмурився Інгліш — він не любив, коли його рішення обговорювали. — Я хочу знати, куди вляпався Рой.

— Думаю, вона закохана в тебе, — сказала Джулія, розвернувшись, аби опинитись спиною до Ніка.

— Закохана? — здивувався Інгліш. — Хто? Коррін?

— Лоїс. Вона поводитьсь, мов твоя рабіня. Жодна інша дівчина не змогла б працювати з тобою, Ніку.

Інґліш розсміявся.

— Дурня. Я їй добре плачу. Крім того, це не та дівчина, яка може у когось закохатись.

— Нема дівчини, котра б не хотіла бути закоханою, — тихо мовила Джулія. — Я вважала, що ти проникливий, Ніку, аби розуміти це.

— Та забудь ти про Лоїс, — нетерпляче кинув Інґліш. — Ми говорили про Роя. Сьогодні я зустрівся з Коррін.

— Ти молодець, що зробив це. А я її ніколи й не бачила. Яка вона, Ніку?

— Блондинка, пухкенька і тупувата, — мовив Інґліш, сідаючи на бильце її крісла. — Вона заявила, що у смерті Роя винен я, і прогнала мене.

— Ніку! — Джулія швидко глянула на нього, але заспокоїлася, побачивши його усмішку.

— Гадаю, вона була в істериці, але щоб підстрахуватись, я витягнув з ліжка Сема і відправив до неї. Мушу бути обережним, аби з цього всього не рознісся сморід, Джуліє. Тепер це дуже недоречно для мене, — його рука ковзнула її плечем, і пальці обережно погладили шию. — За кілька тижнів сенатор представлятиме мене як спонсора нової лікарні. Комісія, звичайно, знає, але журналісти — ще ні. І я хочу, щоб лікарню назвали на мою честь.

— На твою честь? — здивовано повторила Джулія. — Навіщо?

Інґліш трохи ніяково всміхнувся.

— Трохи божевільно, правда? Але я так хочу, Джуліє. Хочу цього більше за все на світі, — він встав і знову почав ходити кімнатою. — Це буде найбільше досягнення у моєму житті. Я почав з нуля і побудував величезну імперію, яка дає купу грошей, але гроші нічого не варті. Якби я сьогодні помер, Джуліє, то через тиждень ніхто б мене і не згадав. А я хочу, аби пам'ятали. Якщо лікарня буде названа на мою честь, думаю, мене не забудуть

так скоро. Крім того, є дещо інше, значно важливіше. Я пообіцяв мамі, що досягну успіху. Але мати не дожила навіть до того, аби побачити, як я починав. Коли вона помирала, я все ще, мов дурень, безрезультатно бігав зі своїм компасом, але запевнив її, що досягну успіху і що рухаюсь у правильному напрямку, й вона повірила в мене. Мама була б щаслива дізнатися, що лікарня названа на мою честь, і я достатньо дурний, аби вірити, що вона таки дізнається про це і буде щаслива.

Здивована, Джулія прикинула. Вона й подумати не могла, що Інгліш може так мислити і так говорити. Їй хотілося розсміятись, але інстинктивно дівчина розуміла, що Інгліша це розлютить. Через сентиментальні спогади про матір хотіти, аби лікарню назвали на його честь — це було неймовірно й абсолютно непринятно для нього. Джулія не без тривоги подумала, що зовсім не знає Ніка. Вона завжди вважала його цілком безжальним бізнесменом, для якого лише гроші мають значення. А ця нова риса її вразила.

— Давай, покепкуй, якщо хочеш, — з усмішкою сказав Інгліш. — Я знаю, що це смішно. Я й сам часом насміхаюся над собою, але я так хочу і я це отримаю. Лікарня імені Інгліша! Звучить непогано, правда ж?

Джулія поклала долоню йому на плече.

— Якщо ти цього бажаєш, Ніку, то і я теж.

— Думаю, що так буде правильно, — задумливо протягнув він. — Однак ця історія з Роєм може звести усе нанівець.

— Але чому?

— Ти не уявляєш, скільки часу пішло на те, аби переконати комісію дати мені дозвіл на фінансування лікарні.

— А що за комісія?

— Комісія з розбудови міста, — терпляче пояснив він. — Ще та купка бюрократів. Усі з найвпливовіших родин, звичайно, але жоден із них не заробив само-

стійно і цента. Гроші усім їм дістались у спадок, як, до речі, й неймовірна скупість. На перший погляд, їхнє приватне життя — сама святість та еталон порядності, але якщо копнути глибше... ти навіть не можеш уявити. І от ці люди не хотіли давати мені дозволу. Двоє з них навіть назвали мене гангстером. Сенатор був змушений говорити з ними дуже різко, аби переконати. Але він не ризикнув сказати, що лікарню буде названо на мою честь. Якщо стане відомо, що Рой займався шантажем, ця мрія стане такою ж далекою, як сніги Евересту. І Моріллі це знає. Комісарові поліції також відомо про це. Обое розраховують, що я віддячу їм, якщо вони мовчатимуть. Але Коррін — це проблема. Вона ж собі носа відкусить, аби насолити мені. Якщо рознесе, що я не дав Рою грошей і через це той зайнявся шантажем, — моїм планам гаплик. Такий скандал буде дуже на руку комісії, аби здихатися мене, — він кинув у вогонь сигару і продовжив доволі суворим голосом: — Чому цей бовдур не міг застрелитися за місяць, коли все вже буде скінчено?

— Ходімо спати, Ніку, — піднявшись, Джулія взяла його за руку. — Годі вже думати про все це.

Він легенько лягнув її по сідниці.

— У тебе завжди хороші ідеї, Джуліє. Добре, ходімо спати.

6

Позаду непримітного будинку на 45 Іст Плейс до алеї, загородженої з іншого боку шестифутовою цегляною стіною, простягався маленький, зарослий чагарником садок. У літні місяці ця алея була популярною серед закоханих пар: вона не освітлювалася, і в темну пору доби пішоходи обходили її стороною.

Упродовж уже двох годин з цієї алейки спостерігав за освітленим вікном на третьому поверсі широкоплечий,

середніх років чоловік. Його коричневий капелюх був натягнутий ледь не на очі. У слабкому світлі місяця можна було розгледіти тільки тонкі губи і квадратне підборіддя, решту обличчя було приховано в тіні крисів капелюха.

Одяг на чоловікові був дорогим. Його коричневий костюм, біла шовкова сорочка і метелик у горошок створювали образ успішного багатія, а коли він підняв руку, аби глянути на золотий годинник, можна було побачити два дюйми його сорочки із запонками та кінчик біло-сніжної шовкової хустини, запханої за манжет.

Увесь цей час чоловік стояв непорушно, наче кіт, який полює на мишу, лише його щелепи рухалася ритмічно і безперервно — у роті він перекочував жувальну гумку. Кілька хвилин по опівночі світло у вікні третього поверху раптом вимкнули, і будинок огорнула темрява.

Незнайомець у коричневому костюмі навіть не ворухнувся. Він ще півгодини постояв, обіпершись на цегляну стіну й засунувши руки в кишені штанів. Потім, глянувши на годинник, він нахилився за мотком тоненького шнурка, що лежав біля його ніг. До шнурка був прив'язаний сталевий гак, обтягнутий гумою.

Чоловік легко перескочив через стіну і тихо й швидко пройшов доріжкою через недоглянутий садок до заднього двору багатоповерхівки.

У світлі місяця металева пожежна драбина різко виступала на фоні білої гіпсової стіни будинку.

Чоловік у коричневому костюмі завмер під пожежною драбиною, остання сходинка якої була футів на 5¹ вище від його піднятої руки. Незнайомець розмотав шнур і жбурнув гак догори. Він зачепився за металеву перекладину драбини. Чоловік легенько потягнув шнур донизу — край пожежної драбини почав повільно та безшумно опускатись і, нарешті, вперся у землю.

¹ 1 фут – 0, 3048 м, 5 футів – 1,52 м.

Він зняв гак, змотав шнур і примостив його на нижній перекладині, аби можна було швидко підхопити на зворотному шляху.

Чоловік піднявся драбиною до вікна на третьому поверсі, за яким спостерігав упродовж останніх двох годин. Присів біля ледь прочиненого вікна, приклавши вухо до щілини між віконною рамою та підвіконням, і на кілька хвилин застиг, прислухаючись. Потім просунув пальці під віконну раму і безшумно дюйм за дюймом почав її піднімати.

Відчинивши вікно, він озирнувся через плече, окинувши поглядом темний садок і ще темнішу алею. Жодного руху та, крім його власного спокійного дихання, жодних інших звуків.

Він прослизнув до кімнати, навіть не зачепивши затягнутих фіранок. Обережно розвернувшись, почав зачиняти вікно, знову дюйм за дюймом і безшумно. Після цього він випрямився, трохи розсунув фіранки та вгледівся у темряву. Солодкуватий запах пудри, дешеві парфуми й косметика підтвердили, що він не помилився квартирою. Недалеко від місця, де він стояв, почувлися звуки дихання. Чоловік дістав ліхтарик, тонкий, як олівець, і, прикривши лампочку пальцями, увімкнув його. У слабкому світлі побачив ліжко, стілець із одягом та нічний столик, на якому були невелика лампа, книга і годинник. Він також угледів обриси жіночої фігури під ковдрою. На бильці ліжка висів шовковий халат. Чоловік у коричневому костюмі обережно пройшов уперед і м'яко потягнув за шовковий пасок халата, висмикуючи його з петель. Він перевіряв його міцність і, задоволений, узяв з нічного столика книгу.

Незнайомець заховався за фіранку, вимкнув ліхтарик і поклав його до кишені. Притримуючи одну з половинок фіранки рукою, він жбурнув на середину кімнати книгу. Та голосно впала на полірований паркет, порушивши тишу.

Чоловік у коричневому костюмі завмер за фіранкою, лише його щелепи продовжували ритмічно рухатися від жування гумки. Він почув, як скрипнуло ліжко, і жіночий голос різко викрикнув:

— Хто тут?

Він спокійно чекав і прислухався, завмерши та спостерігаючи крізь щілину між половинками фіранок.

Спалахнула настільна лампа, м'яке світло наповнило кімнату. Темноволоса худорлява дівчина у синій нейлоновій піжамі сіла на ліжко, зиркнувши на двері. Її руки стискали ковдру, і чоловік чув її тривожне дихання.

Дівчина побачила на підлозі книгу, швидко глянула на столик і знову на книгу. А тоді зробила те, чого він чекав, — відкинула ковдру і, взявши халат, піднялася з ліжка. Просуваючи руки в халат, дівчина розвернулася спиною до вікна. Чоловік у коричневому костюмі вийшов з-за фіранки, швидким рухом перекинув пасок через голову дівчини і затягнув його на шиї, тоді коліном штовхнув її у спину, і та впала уперед. Він навалився на дівчину, притиснувши її до підлоги. Пасок урізався в горло, перетворюючи її дикий крик у тонкий, майже невловимий стогін. Чоловік придавив дівчину колінами, і його руки ще більше затягнули пасок.

Убивця так і застиг, жуючи гумку та спостерігаючи за німічними дряпанням рук по килимі, немов відчуючи, як зупиняється притік крові до мозку і надходження повітря до легень. Йому було легко її тримати, і він зацікавлено спостерігав, як рухи дівчини стають все менш конвульсивними, а згодом лише м'язи здригаються у нефлексивній агонії.

Чоловік затягував пасок ще три хвилини, а тоді, побачивши, що дівчина більше не ворухиться, обережно перекинув її на спину.

Йому не сподобалась цівка крові, що витекла з її носа і залишила на килимі маленький бурий слід. Чоловік докторкнувся до її очей, але повіки навіть не ворухнулися.

Дівчина була мертва. Потріпавши штани на колінах, незнайомиць швидко оглянув кімнату.

Відчинивши двері навпроти ліжка і заглянувши у невелику ванну кімнату, він знайшов те, що шукав, — міцний гак, прикручений до дверей.

Десяти хвилин було достатньо, аби створити потрібну йому картину. Він рухався спокійно й неквапливо. Оглянувши свою роботу свіжим оком, чоловік вирішив, що не забув про жодну деталь і не залишив нічого, що могло б викликати підозру.

Він вимкнув лампу, виліз, поправивши фіранку, на пожежну драбину й акуратно причинив за собою вікно.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

1

О пів на дев'яту Чак Еган спрямував «кадилак» до будинку, де мешкала Джулія. Автомобіль зупинився навпроти дверей, з яких саме цієї миті вийшов Нік Інґліш. Чак відчинив задні дверцята. Сьогодні він одягнув свій улюблений чорний костюм, чорний військовий капелюх і білий галстук. Такий одяг найбільше нагадував йому форму, яку він носив раніше, і прикрашав його, як гарна рама прикрашає посередню картину, — не те що смокінг, у якому в Чака був вигляд офіціанта з дешевого ресторану. У цьому костюмі та зісунутому набік капелюсі він здавався суворим і навіть небезпечним

— Привіт! — кинув Інґліш, сідаючи в машину. — Чим потішиш?

— Я говорив із консьержем, — відповів водій. — Той іще бовдур, звати Тоні Келгаун. Усе виклав, тільки-но я махнув грошиками перед його носом. У вашого брата працювала секретарка, Мері Севіт, адреса — 45 Іст Плейс.

— Ну, то поїхали до неї. Рухайся, Чаку, треба встигнути, поки вона не вийшла з дому.

Чак вскочив у «кадилак» і рвонув з місця. Дорогою Інґліш проглянув газети: у них чимало місця було виділено самогубству Роя та його родинним зв'язкам із Ніком. Зрештою, Сем Крейл попрацював добре, подумав Інґліш, адже про Коррін не було написано й слова. Морілі також відпрацював витрачені на нього гроші.

Із його слів, Рой застрелився через нервовий зрив, що виник від перенапруження на роботі, й нічого дивного у цій події нема. Звичайно, це пояснення виглядало не дуже переконливим, але Інґліш був задоволений: якщо ніхто не почне копати глибше, так воно і залишиться.

Перш ніж вийти від Джулії, Нік зателефонував до офісу. Гарі повідомив про журналістів, які чекають на нього, і що він поки годує їх обіцянками.

Чому треба марнувати свій час на якусь Мері Севіт, дратувався Інґліш. І без неї повно роботи: потрібно зустрітись із сенатором Генрі Б'юмонтом і трохи заспокоїти його, переговорити з комісаром поліції, дати вказівки Сему Крейлу, а ще ці журналісти — з ними також необхідно щось робити. Але якщо хтось і знає, чому Рой застрелився, то це — Мері Севіт. Секретарці завжди відомо, що в голові шефа, і якщо вона не повна дурепа, то знає, що пішло не так...

— Приїхали, босе, — раптом увірвався в роздуми Інґліша голос водія. — Будинок зліва.

— Біля входу не зупиняйся, — попросив Інґліш, — проїдь ще кілька метрів, а звідти пройдемося.

Чак усе так і зробив, й чоловіки вийшли на вулицю.

— Підеш зі мною, — сказав Інґліш, прямуючи до багатоповерхівки з коричневого каменю, на яку вказав Чак.

Підписані поштові скриньки підказали Ніку, що квартира Мері Севіт — на третьому поверсі. Двері до будинку були замкнені, й Чак натиснув на кнопку домофона. Жодної реакції. Водій подзвонив ще кілька разів, але дверей ніхто не відчинив. Він глянув на Інґліша.

— Думаю, пташка вилетіла з гніздечка.

— Напевно, прочитала газети і погнала до офісу, — спохмурнів Нік.

Раптом двері відчинилися, й вишукано одягнена дівчина здивовано глянула на Інґліша. Заспана та блідувата, вона поспішно поправила пасмо волосся, що виглядало з-під капелюшка. Нік не звернув уваги на її

реакцію: його фото газети публікували настільки часто, що Ніка нерідко впізнавали на вулиці.

Він привітався, піднявши капелюх.

— Вибачте, я мав надію поговорити з міс Севіт. Її нема, як розумію?.

— О ні, вона вдома, містере Інґліш, — усміхнулася дівчина. — Ви ж містер Інґліш, правда?

— Так, — відповів той, тримаючи капелюх у руці. — Дуже приємно, що ви мене впізнали.

— Ще б пак! Я б упізнала вас будь-де. Минулого тижня я дивилася «Місяць піднявся високо». Це була неймовірна вистава.

— Дуже приємно, — повторив Інґліш, усвідомлюючи, що йому справді приємно та що її думка важлива для нього. — Можливо, міс Севіт досі спить? Я дзвонив тричі.

Поки вони говорили, Чак зацікавлено вивчав дівчину. Його гострий погляд відзначив довгі стрункі ноги, і він ледь чутно присвиснув.

— Може, вона вимкнула дзвінок, — сказала дівчина, не помічаючи, що її розглядає Чак, бо не відводила очей від співрозмовника. — Міс Севіт точно вдома. Молоко й газета лежать під дверима. І вона ніколи не виходить раніше десятої.

— Тоді, напевно, я піднімусь і постукаю у двері, — сказав Інґліш. — Дякую за допомогу.

— Завжди рада вам допомогти.

Його тепла дружня усмішка приголомшила дівчину.

— Якби ж я вмів так само... — мовив Чак, поки вони піднімалися сходами. — Бачили, як вона заворожено дивилася на вас? Достатньо було б клацнути пальцями...

— Тихо, — сухо кинув Інґліш.

— Так, босе, — водій потупив очі, але продовжив ворухити губами, ніби беззвучно говорячи сам до себе.

Пляшка молока і газета справді лежали біля дверей Мері Севіт.

Інґліш кивнув, і Чак різко постукав.

Жодної реакції. Ніхто не відповів, і коли той постукав удруге.

— Зможеш відчинити двері? — прошепотів Інгліш.

На мить Чак здивовано застиг, а потім оглянув замок.

— Без проблем. Але хазяйка може розкричатися чи викликати поліцію.

— Давай відчиняй, — звелів Нік.

Чак дістав із кишені відмичку, встромив у замок, трохи потряс нею, тоді прокрутив і штовхнув двері.

Інгліш увійшов у маленьку, гарно вмебльовану вітальню.

— Тут є хтось? — гукнув він, підвищуючи голос.

Не отримавши відповіді, постукав у двері іншої кімнати.

Водій увійшов до квартири і тихенько зачинив за собою вхідні двері.

Інгліш постукав ще раз, відчинив двері й зазирнув усередину. На ліжку — порожньо, лиш ковдра відкинута.

— Сподіваюся, вона кудись вийшла, — сказав він до Чака.

— Може, у ванній? Піти глянути?

Інгліш проігнорував його пропозицію і пройшов до ванної кімнати сам, увімкнувши дорогою світло.

Раптом він застиг, як укопаний.

На білому шовковому мотузку, перекинутому через верх дверей і прив'язаному до чогось з іншого боку, висіла темноволоса дівчина років двадцяти. Вона була одягнена в білий шовковий халат, з-під якого виглядала голуба нейлонова піжама. Дівчина, мабуть, була красивою, але тепер її вигляд псували пожовтіла шкіра та опухлий язик, що стирчав із відкритого рота. Червоною ниткою від носа до підборіддя простяглася цівка засохлої крові. Чак затамував подих.

— Хай йому грець! Навіщо вона це зробила? — проказав він здавленим голосом.

Нік доторкнувся до рук покійної.

— Мертва вже годин сім. Це все ускладнює, Чаку.

Той оцінює глянуч на дівчину.

— Мови нема. Я б хотів таку саму нічну сорочку для своєї подружки, але вона чомусь одягає лишень піжаму.

Інґліш не розчує цих слив: з важкими думками він розглядав мертву дівчину.

— Нам краще забиратися звідси, босе, — запропонував Чак після довгої паузи.

— Заткайся, — гаркнув Нік і почав колувати кімнатою.

Чак, відступивши до дверей, якусь мить спостерігав за ним.

— На каміні, босе, — раптом сказав він.

Окрім звичайного мотлоху, який люди тримають на камінній полиці, у срібній рамці там стояла фотографія Роя.

Узявши світлину, Інґліш прочитав напис, зроблений великими літерами і розмашистим почерком його брата: «Подивися на мене, кохана, і згадай, ким ми стали одне для одного. Твій Рой».

Інґліш тихо вилаявся.

— Вони були коханцями. Без сумніву, для неї це написав Рой. Стиль його. Подивися, може знайдеш якісь листи.

Чак почав професійно обшукувати кімнату.

Стоячи осторонь, Нік спостерігав, як той оглядає шухляди і шафи. Чак швидко знайшов пачку перетягнутих голубою гумкою листів, передав їх Інґлішу та продовжив пошуки.

Упізнавши почерк Роя, Інґліш проглянув листи. Йому було достатньо прочитати два чи три, аби зрозуміти, що Рой і Мері були дуже закохані одне в одного і що Рой планував розлучитися з Коррін.

Із перекошеним од люті обличчям він запхав листи до кишені.

— Я закінчив тут, босе.

— Поглянь в іншій кімнаті, — сказав Інґліш і, коли Чак вийшов зі спальні, заховав фотографію свого брата в кишеню.

За п'ять хвилин обоє вийшли з квартири і попрямували до машини.

— Швидко до офісу, — звелів Інґліш, сідаючи в автомобіль. — І тримай рот на замку, Чаку.

Водій ускочив за кермо і погнав «кадилак» дорогою вниз.

2

На масивному столі з червоного дерева запищав селектор, й Інґліш, нахилившись, натиснув кнопку мікрофона.

— Прийшов містер Крейл, — почувся голос Лоїс.

— Запрошуй, а ти зайди після нього, — Інґліш відкинувся на спинку крісла.

Щойно він це зробив, двері до кабінету відчинив Сем Крейл.

Ледь не такий же високий, як Нік, він був досить огрядним, із чорним густим прилизаним волоссям, блідим обличчям та гострими очима-намистинами. Гладкі повні щоки виблискували від регулярного гоління, товсті руки були вкриті волоссям, а нігті — бездоганно доглянуті.

Хоча Крейл виглядав не надто привабливо, він був найрозумнішим юристом у місті й займався усіма легальними справами Інґліша.

— Привіт, Ніку, — сказав він, сідаючи у крісло. — Кепські справи.

Інґліш пробурмотів щось незрозуміле у відповідь, штовхнув портсигар через стіл і задумливо подивився на Крейла.

— Як Коррін?

Крейл скривився, вибрав сигару, обрізав кінчик золотим ножиком, запалив її і видихнув клубок диму.

— Із нею, Ніку, непросто, вона ще додасть нам нових проблем.

— Не додасть, — коротко заперечив Інґліш. — Інакше за що я тобі плачу гроші? Це твоя робота — не дати їй створювати нам проблеми.

— А чим, гадаєш, я займався відтоді, як добрався до неї минулої ночі? — трохи гнівно запитав Крейл. — Але вона не хоче й слухати. Упевнена, що Рой мав борги і приходив до тебе по гроші. А ти його прогнав.

Інґліш фиркнув.

— Так, він приходив до мене позичити гроші, але шість місяців тому. То чому Рой застрелився не тоді, а зараз?

— Вона стверджує, що він приходив до тебе позавчора.

— Бреше.

— Рой сказав їй, що ходив до тебе.

— Отже, він їй збрехав.

Крейл задумливо вивчав сигару.

— Це буде складно довести, Ніку. Преса тільки й чекає на щось сенсаційне. Коррін каже, що Рой ходив до тебе просити грошей, ти його вигнав, тож він був змушений піти до колишніх клієнтів і шантажувати їх. Один із них повідомив у поліцію. Ще вона каже, що це ти просив комісара поліції забрати в Роя ліцензію. Через усе це він і застрелився. От і виходить, що у смерті Роя винен ти. Це називається доведення до самогубства.

Інґліш спохмурнів.

— Це Рой їй таке підказав чи вона сама придумала?

— Коррін наполягає, що це все їй розказав Рой, і саме це вона збирається розповісти на дізнанні. А воно за годину, Ніку.

— Так, — Інґліш піднявся та підійшов до вікна. — Коррін недолюблює мене, правда?

— Правда. Стверджує, що ти розбив її життя, і вона збирається відповісти тією ж монетою.

— Дурепа! Чому вона вважає, що цей скандал може чимось мені нашкодити? — задумливо запитав Нік, відвернувшись од вікна. — Хто вклав цю думку в її порожню голову?

Крейл знизав плечима.

— Це не знищить тебе, Ніку, але може нашкодити твоїм планам. Не варто йти проти громадської думки. Люди вважають, що ти багатій. А Коррін каже, що Рой просив лише чотири тисячі, щоб поліпшити свої справи. Для тебе то не гроші. І Коррін може подати цю історію у невивідному для нас світлі.

— Рой хотів десять тисяч без будь-яких пояснень, — сказав Інґліш. — Я вирішив, що пора припиняти цю благодійність. Я хотів показати, що він не може приходити до мене постійно, тільки-но в нього закінчаться гроші. Таким був стиль його життя. Рой навіть не намагався економити. То якого біса я мав утримувати брата і його дружину?

— Згоден, — сказав Крейл, — але то він застрелився, і його жаліють. Це може нашкодити справі з лікарнею, Ніку. Вони тільки й чекають приводу.

— Я знаю, — Інґліш сів за стіл. — Запам'ятай, ситуація така: Рой перевтомився, бізнес розчарував його. Він намагався виправити справи, але це було заважко для нього. Замість того, аби прийти до мене, він спробував дати раду сам, але зламався під тиском обставин і застрелився. Це історія, яку я розказав журналістам, і саме її ти розповіси в суді. Коррін піде з тобою і все підтвердить.

Крейл здивовано подивився на Інґліша.

— Вона цього не зробить. Я говорив з нею, і можу тебе в цьому запевнити. Вона хоче помститися.

— Зробить, — твердо проказав Інґліш. — Якщо ця історія не влаштує Коррін, я видам журналістам іншу, яка сподобається їй ще менше. Рой мав секретарку, дівчину на ім'я Мері Севіт. Вони були коханцями і збиралися втекти. Щось пішло не так, можливо, у невдахи не вистачало грошей. Тоді він знайшов простий вихід із ситуації — застрелитися. Секретарка прийшла в офіс, знайшла там його мертвим, повернулася додому і повісилася.

Крейл витріщився на нього.

— Повісилася?!

— Еге ж, повісилася. Вранці я їздив до неї, аби поговорити, і сам усе бачив. Про це ніхто не знає, але врешті-решт її знайдуть. Сподіваюся, до того часу слухання закінчиться.

— Тебе там хтось бачив? — тривожно запитав Крейл.

— Так, коли підіймався сходами. Я сказав, що дзвонив у домофон, але ніхто не відчиняв, тож я вирішив, що вона вже поїхала до офісу.

— Ти впевнений, що вони були коханцями?

Інґліш відчинив шухляду, дістав фотографію, яку знайшов у спальні Мері Севіт, і поклав її на стіл. Пачку листів він кинув Крейлу на коліна.

— Тут усі докази. Якщо Коррін вважає, що вона може вилити на мене відро бруду, їй краще подумати ще раз. Скажи їй, нехай зробить усе правильно, інакше листи потраплять у газети.

Крейл переглянув кілька листів і заховав їх у портфель разом зі світлиною.

— Це дуже шокує її, Ніку, — протягнув адвокат серйозним тоном, — вона жити без нього не могла...

Інґліш подивився на співрозмовника важким поглядом.

— Їй не обов'язково знати. Усе в твоїх руках. Переконай Коррін по-іншому, якщо так переймаєшся її почуттями.

— Думаю, їй усе-таки варто показати ці листи, — мовив Крейл. — Хоча мені це й не до вподоби.

— Я завжди можу звернутися до іншого юриста, Семе, — нагадав йому Інґліш.

Крейл знизав округлими плечима.

— Не треба, я зроблю це сам. І не буду таким різким, як ти, Ніку.

— Давай без сентиментів. Рой залишив заповіт?

— Так. Усе переходить Коррін. Наскільки я встиг з'ясувати, там лише борги. Ще є у банку сейф, ключ від нього — у мене. Я не встиг його перевірити, але не варто сподіватися знайти там щось цікаве.

— Опишеш мені його фінансовий стан перед тим, як повідомити Коррін, — попросив Інґліш. — Організуй, щоб у його банківському сейфі знайшовся страховий поліс. Я хочу, аби вона мала кілька сотень баксів на тиждень. Гроші виділю.

Крейл усміхнувся.

— Ну, і хто тепер сентиментальний? — запитав він, піднімаючись.

— Їдь на слухання, — сказав Нік, — і зроби так, аби нашу історію прийняли.

— Приймуть, — кивнув Крейл і попрямував до дверей. — Зателефоную, коли все закінчиться.

3

Щойно Крейл пішов, Лоїс вислизнула з-за столу, підійшла до кабінету Інґліша і постукала у двері. Нік кивнув їй, розглядаючи сигару холодними, задумливими очима.

— Заходь і сідай, — сказав він, знизавши своїми масивними плечима й навалившись на стіл. — Коли ти пішла сьогодні спати?

Лоїс усміхнулася, підсуваючи стілець до столу, і сіла.

— Десять по четвертій, але я не люблю багато спати.

— Дурня. Звичайно, що любиш. Йди після обіду додому і відіспися.

— Але справді, містере Інґліш... — почала вона.

— Це наказ, — він сухо перебив дівчину. — Робота зачекає. Ти й так постійно працюєш. Тебе підмінить Гарі, якщо буде потрібно.

— Він також працював допізна, — тихо нагадала Лоїс. — Усе нормально, містере Інґліш. Я зовсім не стомилася. Ми саме рахуємо, скільки заробили на поєдинку.

Інґліш пригладив темне волосся і насупився.

— Чорт забирай! Я зовсім забув про поєдинок. І що там?

— Гарі підсумує для вас результати десь за півгодини.

— Добре. Тепер про вчорашнє. Знайшла щось цікаве?

— Нічого особливого, містере Інґліш. Я проглянула документи. Жодних справ від серпня.

Інґліш спохмурнів.

— Ти впевнена? Давай прикинемо. Я купив йому цей бізнес у березні, так?

— Так, містере Інґліш. Я знайшла листи, датовані липнем, але далі — жодних листувань.

— Ну і чим він займався останні дев'ять місяців?

Лоїс похитала головою.

— Контора була ніби зачинена. Ніщо не надходило, нічого не відсилали. Зрештою, у документах нема жодних копій листів.

Інґліш задумливо потер підборіддя.

— А щодо його справ? Були якісь записи?

— Він працював із вісімнадцятьма справами від квітня до кінця липня. Дванадцять із них — розлучення, три — зниклі люди і три — сімейні розслідування. Але після липня — жодного запису і жодної нової справи.

— А що в бухгалтерії?

— У сейфі — бухгалтерська книга. Я зробила копії від березня до липня. Книгу не забирала, бо поліції це би не сподобалось. Я принесла копії, хочете глянути?

— Скільки він у середньому заробляв?

— Доларів 75 на тиждень.

Інглiш скривився.

— Це дрібниці. А якісь надходження після липня?

Вона заперечно похитала головою.

— Ну і як він спромігся утримувати свій будинок за 75 доларів на тиждень? — протягнув задумливо Нік. — Ти хочеш сказати, що від серпня бізнес Роя не приніс ані цента?

— Може, він тримав інші бухгалтерські книги, містере Інглiш, але в тих, що я знайшла, від серпня — ніяких надходжень.

Інглiш знизав плечима.

— Ну добре. Ще щось?

— Підставка для аркушів в одній із шухляд. Я думаю, звідти забрали листки із записами, залишивши тільки чисті.

Інглiш зацікавлено глянув на неї.

— Звідки така впевненість?

— Через пил. Із лінії пилу було видно, що там лежало значно більше аркушів. Це, звичайно, припущення, але мені здається, що частину з них забрали зовсім недавно.

— Може, підставка належала попередньому власникові?

— Мені вона видалася новою, містере Інглiш.

Нік відштовхнув крісло, піднявся і почав ходити кімнатою.

— Цікаво, цікаво... — протягнув він після тривалої паузи. — Отже, ніякого руху від торішнього серпня донині. Правильно?

— Так, якщо листів і досьє за цей період ніхто не забрав.

— В офісі паперів не спалювали?

— Ні.

— Добре, Лоїс, дякую. Вибач, що змусив тебе затриматися так довго. Будь гарною дівчинкою і після обіду йди додому. На сьогодні є щось важливе?

— Дві зустрічі до обіду, міс Ненкін та містер Бернштейн, обід із сенатором о пів на другу, а також пошта й кілька контрактів на підпис. А ще Гарі хотів показати баланс і результати поєдинку.

— Давай почнемо з пошти. Потім покличеш Гарі, — Інгліш глянув на годинник. — Я маю ще півтори години, а тоді займуся сенатором.

— Гаразд, містере Інгліш.

Лоїс вийшла й одразу ж повернулася з поштою, сіла за стіл та підготувалася записувати.

Інгліш швидко надиктував листи, глянув на контракти, які завізував Сем Крейл, підписав їх і штовхнув стіс паперу до Лоїс.

— Тепер поклич Гарі.

Гарі Вінс, блідуватий, із синяками під очима, з трохи напруженим виглядом увійшов до кабінету Інгліша. Той, глянувши на нього, всміхнувся.

— Працювати допізна — це не твоє, Гарі. Виглядаєш досить кепсько.

— І почуваюся так само, — вимучено всміхнувся Гарі. — Я підбив баланс. Чистими маємо двісті сімдесят п'ять тисяч.

Інгліш кивнув.

— Непогано. Ти поставив на Джоя, Гарі?

Той заперечно похитав головою.

— Я забув.

Нік різко глянув на нього.

— Що з тобою коїться? Невже ти не хочеш заробити? Я ж казав: ти не програєш.

— Я хотів, містере Інгліш, — сказав Гарі, — але закрутився, і це вилетіло мені з голови.

— Чак он тисячу заробив. А Лоїс ставила на Джоя?

— Не думаю.

— Ви безнадійні, — стелу плечима Інгліш. — Ну, але то ваші проблеми. Я можу підказати вам про можливість заробити, але не більше. О, згадав. Сьогодні забіжить Морілі. Дай йому три сотні з мого витратного рахунку. Він також виграв, зробивши ставку.

— Добре, містере Інгліш.

Нік викинув недопалок.

— Ти колись думав про одруження, Гарі? — раптом запитав він.

Гарі застиг, відвівши погляд.

— Ні, а що? Вважаю, це зарано.

— Ну, а хоч подружка у тебе є? — всміхнувся Інгліш.

— Я просто ще не мав часу зайнятися цим, — тихо мовив Гарі.

— Тобі скільки? Тридцять два, тридцять три?

— Тридцять два.

— То знайди час, — розсміявся Інгліш. — До мене стояла ціла черга, коли я був удвічі молодшим за тебе.

— Добре, містере Інгліш.

— Може, у тебе занадто багато роботи? Га?

— О ні, містере Інгліш. Нічого подібного.

Бос глянув на нього спантеличено і знову низав плечима.

— Зрештою, це твоє життя. Звіт відправ до Еспрі, нехай його завізує. У мене зараз обід із сенатором, оце так задоволення...

Гарі не встиг узятися за клямку, як запищав селектор. Інгліш натиснув перемикач.

— Прийшов лейтенант Морілі, містере Інгліш, — почувся голос Лоїс. — Він хоче поговорити.

— Гарі його зустріне, — відповів Інгліш. — Я збираюся на обід.

— Він наполягає на зустрічі саме з вами, містере Інгліш. Каже, це важливо і терміново.

Нік незадоволено повагався.

— Добре, запрошуй його. Маю ще десять хвилин. Скажи Чаку, хай підготує автомобіль, — Інґліш вимкнув перемикач і сказав до Гарі: — Не забудь про гроші, віддаси Моріллі, коли він вийде від мене.

— Так, містере Інґліш, — Вінс відчинив двері, пропускаячи Моріллі до кабінету.

— Ви дуже невчасно, лейтенанте, — буркнув Нік, поки Гарі зачиняв за собою двері. — Я виходжу за п'ять хвилин. Що сталося?

— Я вирішив, що треба порадитися з вами, — вкрадливо почав Моріллі, підходячи до столу. — Ми знайшли секретарку вашого брата — дівчину на ім'я Мері Севіт. Інґліш беземоційно глянув на нього.

— І що?

— Вона мертва.

Нік насупився і пильно подивився на Моріллі, але той не відвів очей.

— Мертва? Самогубство?

Моріллі знизав плечима.

— Самогубство. А може, й ні.

4

Кілька секунд Інґліш дивився на Моріллі, а тоді кивнув на стілець.

— Я слухаю.

Сівши, Моріллі продовжив:

— Зранку я телефонував місіс Інґліш, аби дізнатися, чи мав її чоловік секретарку. Вона назвала мені ім'я й адресу дівчини. Тоді ми із сержантом поїхали до неї на квартиру, на 45 Іст Плейс.

Лейтенант зупинився й уважно глянув у вічі Інґлішу.

— Я знаю, — сказав той, не відводячи очей. — Я був там сьогодні вранці. Ніхто не відчиняв дверей. Я вирішив, що вона вже пішла на роботу.

Моріллі кивнув.

— Міс Гапер, яка мешкає у квартирі поверхом вище під міс Севіт, сказала, що бачила вас.

— Продовжуйте, — сухо кинув Інгліш. — Що там сталося?

— Ніхто не відчиняв дверей. Пляшка молока й газета лежали біля порога, і це здалося мені підозрілим. Ми взяли дублікат ключа й знайшли дівчину повішеною на дверях ванної кімнати.

— Пригощайтеся, — Інгліш, діставши собі сигару, штовхнув портсигар через стіл. — І до чого тут вбивство?

— На перший погляд, це типове самогубство. Так засвідчив поліцейський експерт, — Моріллі потер свій кістлявий ніс і тихо додав: — І він досі у цьому впевнений. Коли тіло забрали, я, залишившись сам, оглянув кімнату і дещо знайшов. Біля ліжка килим був вологим, ніби його недавно протирали. Я уважно обстежив це місце і надібав маленьку плямку. Бензидиновий тест показав, що це — плямка крові.

Інгліш дістав з рота сигару й задумливо почав роздивлятися її тліючий край.

— Я не вважаю себе таким розумним, як ви, лейтенанте, тому досі не второпав, де тут йдеться про вбивство.

Моріллі всміхнувся і пояснив:

— Вбивство — замасковане під самогубство — важко розпізнати, містере Інгліш. Нас тренують звертати увагу на дрібниці, які можуть підказати, що ж сталося насправді. Пляма на килимі — дуже доречна підказка. Розумієте, коли я перерізав зашморг і опустив тіло на землю, то помітив, що з носа дівчини текла кров. Але плям на нічній сорочці не було, хоча мали би бути. А знайшов я плямку на підлозі біля ліжка. Це означає, містере Інгліш, що померла вона біля ліжка, а не на дверях ванної кімнати.

— Хочете сказати, що її задушили біля ліжка?

— Так. Хтось її розбудив, накинув пасок від халата на шию і затягнув зашморг. Вона втратила свідомість дуже швидко. Дівчина могла впасти лицем на килим, і поки вбивця затягував зашморг, цілком імовірно, що у неї носом пішла кров, яка й залишила плямку. Мертву було неважко повісити у ванній кімнаті, аби все виглядало як самогубство.

Інглiш подумав і кивнув.

— Таке могло бути. Отже, ви вважаєте, що це вбивство, так?

— Ну, руку на відсіч не дам, але як інакше та плямка з'явилася на килимі?

— Ви впевнені, що це кров?

— Так.

Інглiш глянув на годинник — він спізнювався уже на чотири хвилини.

— Добре, дякую, що розповіли мені, лейтенанте. Це неочікувано, не знаю, що й сказати. Давайте обговоримо це згодом. Зараз у мене зустріч із сенатором, — він підвівся, — я дуже поспішаю.

Морілі не ворухнувся. Він сидів, дивлячись на Інглiша, і вираз його обличчя тóму не сподобався.

— Що ви задумали? — сухо запитав той у лейтенанта.

— Я не впевнений, містере Інглiш, але мені здається, що вам варто закрити це питання негайно. Я повинен здати звіт протягом півгодини.

Інглiш спохмурнів.

— А мені яке діло до вашого звіту?

— А от ви мені й скажіть, — обережно відповів Морілі. — Та я б хотів віддячити вам, якщо це в моїх силах. Ви завжди були добрим до мене.

Інглiш раптом подумав, що тут щось не так, із цим візитом Морілі.

Він нахилився вперед і натиснув перемикач селектора.

— Лоїс, зв'яжися із сенатором і скажи, що я спізнююся. Приєднаюся до нього не раніше другої.

— Добре, містере Інґліш.

Він вимкнув перемикач і знову сів.

— Продовжуйте, лейтенанте. Я слухаю, — важким тихим голосом сказав Нік.

Морілі підсунув крісло вперед, і, дивлячись прямо на Інґліша, мовив:

— Ви й без мене знаєте, як окружний прокурор ставиться до сенатора Б'юмонта. Вони стали заклятими ворогами відтоді, як сенатор зайняв свою посаду. Якщо окружний прокурор зможе чимось нашкодити сенатору, він, без сумніву, це зробить. А всі знають, що за сенатором стоїте ви. І якщо окружний прокурор зможе нашкодити вам, він так і зробить, сподіваючись, що це якось відіб'ється й на сенаторові. Якщо він зможе втягнути вас у скандал, то не буде особливо пильним із доказами...

— Як для лейтенанта з відділу розслідування убивств ви дуже добре орієнтуєтесь у політиці, — зауважив Інґліш. — Гаразд, припустимо, що так, як ви кажете, і є. Але до чого тут Мері Севіт?

— Та до всього! — вигукнув Морілі. — Доктор Річардс повідомив мені, що ваш брат помер минулого вечора між десятою й о пів на дванадцяту. Точніше встановити час не вдається. Доктор також сказав, що Мері Севіт померла між дев'ятою та північчю. Міс Гапер бачила, як ваш брат виходив від Мері Севіт о дев'ятій сорок п'ять минулого вечора. Окружний прокурор довго не думатиме і пов'яже ці два самогубства. А тоді заявить, що ваш брат убив дівчину, потім повернувся у свій офіс та застрелився. Усе це потрапить у газети, і здійметься такий скандал, що ні вам, ні сенатору не позаздриш.

Інґліш довго сидів нерухомо, дивлячись застиглим поглядом на Морілі.

— А навіщо ви все це розказали мені, лейтенанте? — запитав він нарешті.

Морілі відвів від Інґліша малі чорні очі-намистинки.

— Ніхто, крім мене, не знає, що це вбивство, містере Інгліш. Доктор Річардс відзвітував про самогубство. Коли він дізнається про плямку на килимі, то, звичайно, змінить свою думку. Якщо він дізнається... Але поки що ні доктор, ні окружний прокурор цього не знають.

— А дізнаються вони, коли ви здасте свій звіт, правильно? — запитав Нік.

— Правильно. Якщо я, звичайно, не забуду про плямку крові.

Інгліш пильно подивився на Моріллі.

— Ще є свідчення міс Гапер, — нагадав він лейтенантові, — ви сказали, що вона бачила Роя, коли той виходив із квартири. Якщо вона це повідомить, окружний прокурор захоче вникнути у справу детальніше. Він навіть може знайти плямку.

Моріллі всміхнувся і мовив:

— Нехай міс Гапер вас не хвилює. Я подбаю про неї. Знаю, чим вона займається у вільний час, і знаю, що їй не захочеться давати свідчення. Спритні юристи типу Сема Крейла можуть вивернути її життя навиворіт. Я натякнув їй про таку ймовірність, і вона погодилася мовчати.

Нік нахилився вперед, аби струсити попіл із сигари.

— Лейтенанте, ви ж розумієте: шанси один до ста, що це Рой убив дівчину, — проказав він тихо. — Якщо вона справді була вбита, значить, хтось уникне покарання за умови, що вбивця не Рой.

— Убивцею буде ваш брат і ніхто інший, якщо окружний прокурор дізнається про плямку крові, містере Інгліш. Можете поставити на це останній долар. Тому вбивця у будь-якому випадку уникне покарання, — і він розвів руками. — Зрештою, як ви вирішите, так і буде. Якщо вас це влаштовує, я згадаю про плямку у звіті, але оскільки ви ніколи не забували про мене, я подумав, що повинен вам віддячити, коли мені вже випала така нагода.

Інгліш глянув на нього.

— Дуже гарно з вашого боку, лейтенанте. Я цього не забуду. Вважаю, що про плямку на килимі краще не згадувати.

— Домовилися, — піднявшись, сказав Морілі. — Завжди радий допомогти, містере Інгліш.

— Зачекайте, — мовив Нік ніби мимохідь, — ви ж маєте забрати виграш за ставкою, правильно? Не нагадаєте, скільки там, лейтенанте?

Морілі провів великим пальцем уздовж вузьких, чорних, як смола, вусів, а тоді сказав:

— П'ять тисяч, містере Інгліш.

Нік усміхнувся:

— Невже так багато?

— Якщо додати все разом, — сухо відповів Морілі.

— Ну що ж, я завжди віддаю борги. Вважаю, що все повинно бути оплачено. Сподіваюся, лейтенанте, вас влаштує готівка?

— Це було б чудово.

Інгліш увімкнув перемикач на селекторі.

— Гарі? Не переймайся тією маленькою справою, яку я тобі доручав. Я сам подбаю про лейтенанта Морілі.

— Гарзд, містере Інгліш.

Вимкнувши перемикач, він підійшов до сейфа, вмонтованого у стіну.

— У вас тут все чудово організовано, містере Інгліш, — констатував Морілі.

— Приємно чути від вас похвалу, — бізнесмен відчинив сейф, вийняв дві пачки банкнот і кинув їх на стіл. — Розписки не треба.

— Вам вона і не знадобиться, — відповів Морілі, швидко пробігшись пальцем по грошах, перевіряючи їхню кількість.

— А якщо окружний прокурор не повірить вашому звітові? — запитав Інгліш, знову сідаючи за стіл. — Він може відправити когось зі своїх людей оглянути квартиру, а вони знайдуть плямку крові.

Лейтенант усміхнувся.

— Можу запевнити вас, містере Інґліш, що плямки більше нема. Про це я подбав, — і він попрямував до дверей. — Мені негоже затримувати вас більше ні на мить. Краще повернуся до відділку і напишу звіт.

— До зустрічі, лейтенанте, — попрощався Інґліш і полегшено видихнув, коли Моріллі вийшов, зачинивши за собою двері. — Будь я двічі проклятий, — сказав він м'яко, — якщо він — не сучий вимагач.

5

Інґліш помітив сенатора ще з дверей ресторану; той сидів сам за кутовим столиком, його тонке симпатичне обличчя було похмурим і скривленим через нетерпіння та роздратування.

Сенатор Генрі Б'юмонт, невисокий і худорлявий, мав 65 років. Його зморшкувате обличчя віддавало жовтизною, але очі були сталеві-сірі й гострі, мов голки. Генрі був надто амбітним і прагнув стати колись президентом. Генрі починав своє доросле життя з миття пляшок в аптеці, чим неймовірно пишався. Перша світова війна дала йому змогу проявити себе справжнім лідером, і Генрі завершив службу зі званням майора, отримавши дві нагороди, щоправда, низькорангові. Цілком випадково він потрапив у поле зору лідера демократів, тодішнього мера Чикаго, і на знак пошанування його військових заслуг отримав роботу з нагляду за автомобільними дорогами. Саме тоді він познайомився із Ніком Інґлішем, який шукав інвестиції для свого гіроскопа. Б'юмонт йому допоміг, увівши в коло респектабельних підприємців. Коли Інґліш остаточно осів у Ессекс Сіті, він згадав про Б'юмонта і запропонував профінансувати його виборчу кампанію на посаду голови виконавчої влади округу. Б'юмонт радо погодився і завдяки грошам Інґліша досяг успіху.

Нік швидко зрозумів, що бізнес, який так стрімко розвивається, потребує впливового друга в політиці. І хоча Б'юмонт не був надто охочим допомагати, він усе ж усвідомлював свій борг перед Інглишем і докладав зусиль, коли той цього вимагав.

Згодом Інглиш вирішив посадити Б'юмонта у крісло сенатора. Конкуренція була жорсткою, але гроші в поєднанні з безжальною рішучістю принесли чудовий результат — Б'юмонт став сенатором. І тепер він збирався домогтися переобрання за шість місяців, через що дуже нервувався.

Адміністратор поспішив до Ніка, поки той стояв у дверях, і поштиво скерував його вузьким проходом до столика сенатора. Прямуючи за адміністратором, Інглиш відчував, що кожен у цьому вишуканому ресторані замк та зацікавлено його розглядає.

Він давно звик до такого, але сьогодні ці погляди були не просто зацікавленими: сенсаційна новина про самогубство брата спровокувала безліч пліток.

— Я думав, ти вже ніколи не прийдеш, — сказав сенатор уїдлигим голосом, коли Нік наблизився до столика.

Інглиш, важко глянувши на нього, сів.

— Треба було затриматися, — сказав коротко. — Що будемо їсти?

Поки сенатор вибирав страви, адміністратор вклав у руки Інглиша конверт.

— Це принесли для вас десять хвилин тому, містере Інглиш, — прошепотів він.

Нік кивнув, замовив непросмажений стейк із кров'ю, зелений горошок та півпляшки «Бордо», а тоді розірвав конверт і прочитав поспіхом написаний текст:

«Усе під контролем. Коррін виступила прекрасно. Вердикт: самогубство через нервовий зрив. Додаткового розгляду не буде. Сем».

Нік поклав записку в кишеню, і на його обличчі проступила холодна, ледь помітна усмішка.

— Що сталося з твоїм братом? — запитав сенатор, тільки-но адміністратор відійшов. — Що, чорт забирай, він накоїв?

Інґліш здивовано глянув на нього.

— Рой останні кілька тижнів прямував до нервового зриву, — тихо відповів сенаторові. — Я застерігав, що він працює забагато. Врешті-решт перевтома далася взнаки, і він знайшов для себе простий вихід.

Сенатор фиркнув. Його обличчя стало темно-червоним.

— Не годуй мене цим лайном, — сказав він люто, але не підвищуючи голосу. — Рой жодного дня не працював важко. Краще розкажи про шантаж...

Інґліш знизав плечима.

— Будуть різні плітки, — мовив Нік байдуже, — усі полюбляють копирсатись у чужій білизні. А ти чого завівся, ніби тобі окріп за комір залили? Рой застрелився тому, що перевтомився. І це — чиста правда.

— Справді? — засумнівався Б'юмонт, нахилиючись ближче до Інґліша. — А подекують, що він намагався шантажувати якусь жінку, а ще мав втратити ліцензію. Це також правда?

— Кожнісіньке слово, — сказав Інґліш. — Але якщо хтось про це заговорить, то зустрінеться зі мною в суді.

Б'юмонт здивовано закліпав очима й відкинувся на крісло.

— Ти отримуєш задоволення від цього? — запитав він, й іскорка захоплення зблиснула в його очах.

Інґліш кивнув.

— Комісар поліції розпустив таку чутку. Я з ним уже поговорив. Він більше й слова не скаже. Тобі нема чого перейматися, Б'юмонте.

Офіціант приніс стейки, а коли відійшов, сенатор мовив:

— Можливо, мені й нема чого перейматися, а тобі от є. Справа з лікарнею може накритися.

Нік розрізав стейк та підвів голову.

— Чого б це? Якщо комісія вважає, що може мені відмовити, нехай подумає ще раз.

— Зрозумій, Ніку, — сказав Б'юмонт із тривогою в голосі, — ти не можеш відсторонитися від цього. Навколо цієї справи повно всіляких пліток, дуже неприємних пліток. А ти знаєш, що то за комісія. Коли я скажу їм, що ти хочеш назвати лікарню на свою честь, вони влаштують таку істерику...

— То не кажи їм, поки все не вщухне. За кілька тижнів усе вляжеться.

— Але ж зібрання — наступного тижня, і там визначатимуть назву для нової лікарні.

— Перенеси зібрання, — звелів Інґліш і взявся за келих вина. — Це дуже добре «Бордо», тобі варто спробувати, а не постійно пити за обідом скотч.

— Забудь ти про це вино, — Б'юмонт неспокійно засовався у кріслі. — Зустріч неможливо перенести. Ти знаєш це не гірше за мене.

— Треба перенести! — наголосив Інґліш. — Хто побудував лікарню? Хто її фінансував? Я сказав, що зібрання необхідно перенести, можеш так їм і передати.

Б'юмонт нервово поправив комір.

— Слухай, Ніку, ти не можеш так ставитися до комісії. Вони скликали зібрання, і нічого з цим не вдієш. Не можна відноситися до них як до купки школярів.

— Чому це?

— Бо вони — найвпливовіші люди міста.

Інґліш усміхнувся.

— Справді? Цікаво, чому ж вони самі не фінансували будівництва лікарні? Чому звернулися до мене? Впливові? Не сміши мене. Б'юмонте, послухай уважно, ти зустрінешся із Різом і скажеш відмінити зібрання. Поясниш, що так я звелів. Якщо він спробує відмовитися, попередити, що тоді я припиню фінансування. Глянеш, як йому таке сподобається. Вони зав'язли в цьому по

саму шию. Їм потрібно півтора мільйона доларів. Звідки візьмуться гроші, якщо я відмовлюся фінансувати? Дай їм це зрозуміти. Запитай також, чи банк візьме до уваги гарантії, які зможе надати та купка тупих індиків. Нічого подібного, чорт забирай. Зустріч буде перенесена, аж поки я не дозволю їй провести. Я достатньо зрозуміло пояснив?

Сенатор хотів заперечити, але, глянувши на співрозмовника, передумав, невпевнено знизавши плечима.

— Добре, добре, заспокойся. Я подумаю, що можна зробити, але попереджаю: їм це не сподобається.

Інглiш розсміявся.

— Гадаєш, мені цікаво, що цим бовдурам подобається, а що не подобається? Хай ідуть до біса.

— Послухай, Ніку, — сказав Б'юмонт, нахилиючись уперед. — Ти високо літаєш, і я захоплююся твоїми успіхами. Я і сам досягнув багато. Ти ж не зупинишся на цій лікарні. Я бачу, що ти задумав, — хочеш залишити слід в історії Ессекс Сіті. Я спостерігаю за тобою вже давно і добре знаю твої методи. Ти поклав око на проект Вестсайдського мосту і, якщо мені не зраджує пам'ять, цікавився будівництвом оперного театру. Усе це добре — і лікарня, і міст, й оперний, — але комісії таке не сподобається. Вони, чорти б їх узяли, живуть тут довше, ніж ти. Їхні батьки, їхні діди і прадіди мешкали тут, коли твоїх батьків не було й у планах. Гроші — то ще не все. У цьому правильно вихованому місті поняття репутації важливіше за гроші, а для всіх публічних людей будь-який скандал гірший за отруйний газ. Досі тобі вдавалося цього уникати, але стережися. Різ, окружний прокурор і комісія не пропустять цього скандалу. Якщо вони зможуть дошкулити тобі, то зроблять це, і плакали тоді і твоя лікарня, і твій міст, і твій оперний театр.

Інглiш відсунув тарілку, дістав портсигар і запропонував сигару сенаторові.

— Не хвилюйся за мене, Б'юмонте, — мовив він тихо, — я достатньо дорослий, аби подбати про себе.

— Радий за тебе, але не забувай, що ми з тобою пов'язані. Постраждаєш ти — постраждаю і я, — наголосив Б'юмонт. — Якщо ти і готовий ризикувати, то я — ні!

— А що таке? Обмочив штанці?

Сенатор стенув плечима.

— Називай, як хочеш, але я повинен бути обережним. Ти точно впевнений, що з'ясував усе з цим самогубством?

— Із цим з'ясував. А от з іншим — ні, й це може потрапити у завтрашні заголовки газет. Рой мав секретарку, Мері Севіт. Минулої ночі вона повісилася.

Очі Б'юмонта округлилися.

— Чорт забирай! Що ти сказав?

Нік силувано всміхнувся.

— Напевно, вона також перенервувала.

— Як вони зв'язані? Вони що, домовилися? Ніхто не повірить у такий збіг!

— Не повірить, але жодних доказів зв'язку нема. Якщо ми витримаємо паузу, ніхто не пов'яже цієї дівчини з Роєм. Морілілі готовий допомогти. Вранці я заплатив за це п'ять кусків.

Б'юмонт нервово зглитнув. Його кадик різко затрясся, мов вуж на розпеченій сковороді.

— Ти заплатив Морілілі п'ять тисяч? А якщо він скаже комісарові? А якщо це пастка, Ніку? Підкуп офіцера поліції — серйозний компромат. Такою змогою вони точно скористаються. І це тебе потопить.

— Не драматизуй, — відрізав Інгліш. — Морілілі з нами. Він амбіційний і розуміє, що зі мною має шанс пробитися нагору. Тим більше, що лейтенант нічого не зможе довести. Я дав йому готівку, банкноти годі відстежити, — він відкинувся на спинку крісла. — Мені треба повертатися до офісу. Не забивай собі цим голови. Усе налагодиться.

Б'юмонт підвівся.

— Але чому ті двоє вбили себе? — запитав він. — Має ж бути якась причина...

Інгліш, додавши щедрі чайові, підписав чек, який залишив на столі офіціант.

— Причина має бути, — відповів Нік, — і я її знайду.

6

Того ж вечора, кілька хвилин по шостій, Інгліш закінчив диктувати останній лист. Лоїс просунула голову в двері й повідомила, що Сем Крейл очікує у приймальні.

Нік, спохмурнівши, глянув на годинник. Він домовився піти з Джулією у кіно, а потім відвезти в клуб «Едем», де вона співала, і мав заїхати по неї о пів на сьому.

— Запроси його, а сама йди додому. Ти вже давно мала відпочивати.

— Добре, містере Інгліш, — сказала Лоїс і кивнула Крейлу, який нетерпляче очікував у приймальні.

— Заходь, Семе, — запросив Інгліш, побачивши його. — Не проти поговорити дорогою? Я пообіцяв Джулії, що ми підемо в кіно, і не хочу запізнюватися.

— Думаю, що у кіно ти не поїдеш, коли почуєш новини, — Крейл опустив своє опасисте тіло у крісло. — Мені шкода, Ніку, але ти, напевно, відміниш побачення...

Інгліш витріщився на нього.

— Для цього має бути дуже серйозна причина. То уже вдруге за тиждень я змушую Джулію чекати. Що там знову сталося?

— Я відкрив банківську скриньку Роя, — пояснив адвокат. — Там було двадцять тисяч доларів готівкою.

Інгліш аж рота роззявив:

— Двадцять тисяч?

— Так, сотнями. І як тобі новина?

— Чорт забирай, де він їх узяв?!

Крейл похитав головою:

— Звідки я знаю... Вирішив терміново тобі розповісти.

— Та-ак, — Нік піднявся і втупився у килим, потираючи рукою шию. Потім знизав плечима, підійшов до телефону, підняв слухавку і мовив: — Лоїс, з'єднай мене з квартирою міс Клер.

Крейл дістав собі сигару.

— Я б не проти випити, маєш щось? У мене був дуже насичений день.

Інґліш вказав на великий секретер біля стіни.

— Налий собі, — і продовжив у телефон: — Джулія? Це Нік. Я знову затримаюся. Так, мені дуже шкода, але не встигну на фільм. Так вийшло. Щойно прийшов Сем із новинами про Роя. Я тобі згодом розповім. Вибач, Джуліє. Здається, ніби я постійно ламаю наші плани. Що збираєшся робити? Може, хочеш, аби з тобою пішов Гарі? Він ще в офісі й буде цьому безмежно радий, — послухавши відповідь, він спохмурнів і сказав: — Добре, добре. Я вважав, що тобі хочеться компанії. Побачимося в клубі о дев'ятій. До зустрічі.

Він поклав слухавку і скривився.

Крейл простягнув йому віскі, розбавлене газованою водою.

— Це, звичайно, не моя справа, Ніку, — похитав він головою, — але я б не ризикував відправляти у кіно таку дівчину, як Джулія, з таким хлопцем, як Гарі Вінс. Він надто симпатичний для подібних завдань. Джулія може кинути на нього око.

Інґліш здивовано глянув на адвоката.

— На кого?

— Ти не боїшся, що Джулія може втекти від тебе з кимось схожим на Гарі?

— Не мели дурниць! Що може їй запропонувати Гарі? Проблема в тому, Семе, що у тебе в голові каша.

— Я часом думаю, що так і є, — зізнався Крейл і розсміявся. — Але за цю кашу добре платять уже стільки років... Вона йде з ним?

— Не твоє діло, — відповів Інґліш, сідаючи. — Але щоб ти не забивав собі цим голови — не йде. Вона зачекає, коли я за нею заїду.

— Щасливчик, — заздрісно протягнув Крейл. — Коли я кудись запрошую дівчину, то маю спершу подарувати їй норкову шубу, аби вона погодилась.

— Ти б краще трохи скинув жирку, — мовив Нік жорстко. — Який із тебе романтик. У банківському сейфі ще щось знайшов?

Крейл запалив сигару й обережно подмухав на тліючий кінчик.

— Рой збирався зникнути. Там були два квитки до Лос-Анджелеса, гроші, заповіт, а також золотий і платиновий вінчальні персні.

— Як він, чорт забирай, наклав лапу на такі гроші? — запитав Інґліш і пошелестів сніжно-білим аркушем по столі.

— Якого біса він застрелився? — зауважив Крейл. — Оце правильне запитання.

Бізнесмен кивнув. Якийсь час він сидів мовчки, а тоді різко запитав:

— Семе, як зреагувала Коррін?

Адвокат скривився.

— Вона була шокована, але, зрештою, зробила так, як нам треба. Мені шкода її. Безперечно, вона дурепа, але я не хотів говорити їй про Роя. Це було ніби прибити мишу молотом. Коррін не вірила, аж поки я не показав їй кількох листів, і аж тоді вона розклеїлася. Думаю, ця дама не дуже тебе любить. Мусиш краще приглядати за нею. Якщо вона зможе тобі чимось нашкодити, то зробиць це заввиграшки.

Інґліш низав плечима.

— Вона і ще двадцять тисяч таких, як вона. Що з того? Суддю задовольнили свідчення?

— Так, він настільки тупий, що не знає, де в нього голова, а де зад. Йому потрібен був мотив, я його й дав — первовий зрив через перевтому.

Нік нахилився і дістав сигару. Припаливши її, кинув сірник у корзину для сміття.

— Мері Севіт убили, Семе.

Крейл застиг.

— Звідки така впевненість?

— До мене приходив лейтенант Морілли. Ти знаєш Морілли? Він знайшов докази убивства, — мовив Нік і розповів Крейлу про плямку крові на килимі.

— Це вчинив Рой? — запитав Крейл із тривожним виразом обличчя.

— Чому ти саме так запитав?

— Не знаю, — спохмурнів Крейл. — Така думка одразу спала мені на думку. Дай поміркую... Ці двоє були коханцями і збиралися зникнути. Можливо, дівчина раптом вирішила, що це — погана ідея, адже Рой одружений. Вона могла потрапити у скрутне становище, тож в останній момент відмовилася, Рой утратив контроль і задушив її. Замаскував убивство під самогубство, повернувся до свого офісу, усвідомив, що накоїв, і — застрелився.

Інгліш усміхнувся, але від його погляду повіяло холодом.

— Швидко ж ти зметував!

— Окружний прокурор теж не забариться, — припустив Крейл. — Це погано, Ніку.

— Бувало й гірше. Морілли погодився тримати язик за зубами. Щоб його совість була спокійна, я вручив йому п'ять тисяч.

Крейл неголосно присвиснув.

— Цей коп далеко піде.

— Усі, якщо чогось варті, далеко підуть. Мені не шкода грошей. Він витягнув мене із серйозних неприємностей.

— Ти вважаєш, що це вчинив справді Рой?

Інґліш похитав головою.

— У жодному, чорт забирай, разі! Я його знаю, як облупленого. Когось убити Рой не міг. Більше того, вбити себе Рой також не міг, — він підвівся і почав ходити кімнатою. — Якщо Мері Севіт убили, отже, Роя також. Як тобі це?

— Як на мене, ти збожеволів. Поліція сказала чітко: Рой застрелився. Його відбитки знайшли на руків'ї пістолета.

— Не будь дитиною, Семе. Хтось інсценував самогубство Мері Севіт. Хтось так само інсценував і самогубство Роя. Це не так складно. Усе, що було потрібно, — вистрелити з пістолета Роя, притиснути його пальці до руків'я і спокійно піти.

— І хто ж хотів убити Роя?

Нік розвів руками.

— Та будь-хто, Семе. Рой був не надто люб'язним.

— Це правда, але кому потрібно було його вбивати? А ще ця дівчина... Чому вбили її?

— Не знаю. Можливо, Рой шантажував когось. І може, Мері Севіт усе знала. Вони ж працювали разом. Можливо, вбивця думав, що зуміє без проблем убити їх обох... Усе можливо, Семе.

Крейл ковтнув віскі.

— А що з Коррін? — запитав він. — Обдурена жінка, вона мала серйозний мотив, якщо ці двоє були справді убиті.

Інґліш похитав головою.

— Ні. Коррін занадто слабка, щоби підвісити ту дівчину на дверях ванної кімнати.

— Може, знайшла когось сильнішого?

Інґліш знову похитав головою.

— Ти забув про двадцять тисяч. Це може бути плата за мовчання. Уяви, що Рой шантажував когось і вирішив зірвати останній куш, перш ніж зникнути. Уяви, що він

перегнув палку. Уяви, що людина, яку шантажував Рой, вирішила зупинити його вже назавжди, а заодно — й Мері Севіт. Ось тобі версія, спробуй її розвалити.

Крейл ретельно доглянутими нігтями почухав масивну шию.

— Ти говоритимеш про це з Моріллі?

— Ні. Не хочу, щоби мого брата визнали шантажистом.

Крейл стенив плечима.

— Можливо, саме тому вбивця і вирішив, що зможе приховати ці вбивства. Якщо так було насправді, він далеко не дурний.

Інгліш сумно всміхнувся.

— Я б не здивувався... Ти сказав Коррін про гроші, Семе?

Крейл похитав головою.

— Я подумав, що краще повідомити спочатку тебе.

— Ти правильно зробив. Притримай поки що ці гроші. Поклади їх у банківський сейф та підготуй страховку, про яку я тобі говорив. Залагодь усе з Коррін і скажи, скільки я тобі винен. Якщо ці гроші отримані справді внаслідок шантажу, Коррін не повинна мати до цього жодного стосунку.

— Гарзд. Я все залагоджу, — запевнив адвокат. — І ще одне, Ніку. Мені запропонували продати детективне агентство Роя. Чотири тисячі готівкою. Погоджуватися?

Інгліш зупинився і повернувся.

— Хто покупець?

— Пропозицію я отримав через Херста. Імені клієнта він не назвав.

— Він адвокат, правда?

— Ну, так себе називає. Але я б назвав його по-іншому.

— Чотири тисячі?

— Так. Коррін хоче погодитися.

— А як вона дізналася це раніше за мене?

— Херст звернувся до неї. Він зателефонував о дев'ятій ранку. Зі мною говорити не захотів, але Коррін усе ще плакала і тому передала слухавку мені. Я порадив їй кілька днів зачекати, сказав, що ми отримаємо, без сумніву, кращу пропозицію.

— Цікаво, хто готовий купувати такий бізнес, навіть не заглядаючи у звітність...

— У світі багато божевільних. Мені не дивно.

— А мені дивно, — спохмурнів Інґліш. — Якщо хтось пропонує купу грошей за бізнес, який не мав клієнтів останні дев'ять місяців, здається, він знає більше за мене. Скажеш Херсту, що цей бізнес не продаватиметься. Я маю покупця, котрий готовий заплатити сім тисяч доларів. Повідомиш про це Коррін і передаси їй чек.

— Хто ж покупець? — запитав Крейл, витріщившись на Ніка.

— Його звуть Ед Ліон. Він зателефонує до тебе завтра, віддасть чек та підготує потрібні документи, — відповів Інґліш. — І запам'ятай, Сем: я не знаю Ліона, і ти з ним також не знайомий. Зрозумів?

— Зачекай хвилю, Ніку. Що ти задумав?

Інґліш став навпроти Крейла.

— Хтось убив Роя. Хтось прагне якнайшвидше купити бізнес Роя. Я ж хочу з'ясувати, чи вбивця і покупець — не одна й та сама людина. Можеш назвати це інтуїцією. Саме цим і займеться Ед Ліон.

— То, звичайно, твоя справа, але що ти робитимеш, коли дізнаєшся, хто вбив Роя?

Інґліш холодно й замислено глянув на адвоката.

— Це — особисте. Хтось убив мого брата, і мені це не подобається. Поліція не може нічого вдіяти. Тому я сам поквітаюся за своїх мерців.

Крейл підвівся.

— Будь обережним, Ніку, — порадив він. — Говорити так — небезпечно. Якщо тебе цікавить моя порада, то я вважаю, що туди краще взагалі не пхатись. У тебе заба-

гато зобов'язань, аби влазити у таку авантюру. Подивися правді в очі. Рой не значив для тебе нічого. Якщо почнеш копірситись у його минулому, можеш знайти щось таке, чого назад уже не закопати. А якщо він був справді шантажистом? Чи не краще взагалі забути про це? Подумай про свою кар'єру...

Інглиш ляснув Крейла по широкій спині.

— Я знаю, Семе, ти хочеш якнайкраще, але навіть якщо Рой і був пройдисвітом, він все одно залишається моїм братом. Ніхто не має права убити його й уникнути покарання. Це буде особиста справа, моя і вбивці. Ти поклопочися про Коррін, а я подбаю про вбивцю Роя.

Коли адвокат пішов, Нік ступив до приймальні. Лоїс усе ще сиділа, сама в порожній кімнаті, заповнюючи книгу зустрічей.

— Хай йому грець! Чи я ще годину тому не казав тобі йти додому? — запитав Інглиш, підходячи до неї.

— Я подумала, що краще залишитися, поки ви не завершите справ...

— І що б я робив без тебе, Лоїс?.. — протягнув Нік, розглядаючи її блискуче чорне волосся. — Якби я вийшов і побачив, що ти вже пішла, то, напевно, відчув би себе наче без рук.

Вона задоволено всміхнулася.

— Не перебільшуйте, містере Інглиш. Вам щось потрібно?

— Спробуй відшукати Еда Ліона. Він десь у Чикаго, але я не знаю номера його телефону.

— Зараз знайду, — Лоїс узялася за слухавку.

Інглиш повернувся до кабінету, зачинив двері й почав задумливо ходити від стіни до стіни. Коли за десять хвилин задзвонив телефон, він хутко схопив слухавку.

— Містер Ліон на лінії, містере Інглиш, — доповіла Лоїс.

— Молодець. З'єднуй.

У слухавці щось клацнуло, і бос запитав:

— Еде, це ти?

— Так, якщо інший бовдур не натягнув мого костюма, — відповів голос по той бік дроту. — Ти стягнув мене з такої блондинки... Я два довгі місяці вмовляв її прийти та подивитися на мою колекцію гравюр, і от тепер — ти зі своїм дзвінком, у такий важливий психологічний момент, ех... Куди влип?

— Ти мені потрібен, — коротко пояснив Інгліш. — Вилітай найближчим рейсом. Робота саме така, як ти любиш.

— Я не хочу працювати, дай мені спокій, — сказав Ліон напруженим голосом. — Якщо це все, то кладу слухавку, поки ця лялька сокирою не прорубала собі виходу з моєї спальні.

— Повторюю: ти мені потрібен, — відрізав Інгліш. — Зараз не до жартів, Еде, інакше я б тобі не телефонував. Коли прибудеш, зв'яжися зі мною, зустрінемося не в офісі. Ти все зрозумів?

— Нічого не зрозумів, — передражнив Ліон. — Але якщо все так серйозно, я цим займаюся. Мені щось перепаде?

— П'ять тисяч, — пообіцяв Інгліш.

Ліон присвиснув.

— Чуєш, як щось шумить у тебе за вікном? Це я паркую свій гелікоптер на дах твого будинку, — схвильовано вигукнув він і поклав слухавку.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

1

Джулія давно зрозуміла, що Інгліша не варто змушувати чекати, тож коли він зателефонував, вона вже була готова виходити. Але Нік відмінив зустріч.

Поклавши слухавку, Джулія так і залишилася стояти біля телефону, розглядаючи своє відображення у дзеркалі над каміном. Вона подумала, що виглядає ефектно і що зелений шарф на шиї вигідно підкреслює очі та мідного кольору волосся, що її вузьке пальто з верблюжої шерсті окреслює елегантні плечі, а нові туфлі з телячої шкіри візуально зменшують справжній розмір ноги.

Інгліш пообіцяв, що приїде в клуб о дев'ятій, де вони разом поведеряють. На годиннику лише п'ятнадцять по шостій, і в неї є ще більше двох годин.

Дівчина підняла слухавку й набрала номер офісу свого коханця.

Відповіла Лоїс, і Джулія запнулася — вона терпіти не могла цієї секретарки. Усі знали, що Лоїс закохана в Інгліша, всі, крім самого боса, хоча, зрештою, він узагалі не звертав на таке уваги. Те, як Лоїс дозволяла Інглішу робити із себе наймичку, дратувало Джулію. Крім того, дівчина знала, що Лоїс також її ненавидить. Вона була впевнена, що секретарка вважає її недостойною Інгліша, і коли вони зустрічалися, Джулія завжди почувалася незручно. Холодний спокійний погляд Лоїс ніби говорив: тобі нема чим пишатися, ти лише спиш із ним, будь-яка

симпатична дурепа може замінити тебе, а я працюю з ним, допомагаю йому і знаю його значно довше, ніж ти.

— О, Лоїс, це Джулія, — сказала вона весело, — Гарі біля тебе? Я хочу квитки на шоу.

— Так, він тут, — холодно відповіла Лоїс. — Зачекайте хвилинку, міс Клер.

Завжди тільки «міс Клер», хоча Джулія не раз просила Лоїс називати себе на ім'я.

— Привіт, Джуліє, — почувся голос Гарі. — Я саме збирався виходити. Чим можу допомогти?

— Хочу два квитки на шоу в суботу, Гарі, — Джулія намагалася говорити спокійно. — Планувала попросити Ніка принести їх, але наше побачення зірвалося. Він затримається до дев'ятої, а квитки мені потрібні раніше. Можеш залишити їх у клубі Ніка, а я заберу?

— Звичайно.

— Буду вдячна.

— Я покладу квитки у конверт, підпишу, що він — для тебе, і завезу в клуб дорогою додому.

— Дуже дякую, Гарі, — повторила Джулія і поклала слухавку.

Вона похапцем схопила сумочку та рукавички, вийшла з квартири й спустилася ліфтом. Попросивши порт'є викликати їй таксі, вона припала на сигарету і роздратовано помітила, що її руки тремтять.

— Куди поїдете, пані? — запитав порт'є, заходячи до холу.

— До клубу «Атлетик».

Він відчинив дверцята автомобіля, подав їй руку, допомагаючи сісти, і повідомив водієві, куди їхати.

Таксі помчало через вечірнє місто, і коли водій уже готовий був звернути на Вестерн-авеню, Джулія нахилилася вперед і сказала:

— Я передумала. Відвезіть мене на перехрестя 5-ої і 27-ої вулиць.

— Добре, міс, — відповів водій і озирнувся через плече, всміхаючись. — Мій старий завжди казав, що жінки мудріші за чоловіків, бо частіше змінюють свою думку.

— Він точно мав рацію, — засміялася Джулія.

За десять хвилин водій пригальмував і зупинився.

— Приїхали, міс.

Джулія заплатила, подякувала йому і бадьоро пішла вздовж тихої малоосвітленої вулиці, що врешті-решт вивела її до річки. Вона часто озиралась, роздивляючись по боках, а тоді вгору — на темні будинки, але вулиця була порожньою, і Джулія нікого не зустріла. Упевнившись, що ніхто за нею не спостерігає, вона спустилася вузькою вуличкою до набережної.

Легкий білий туман підіймався над річкою, і поки Джулія йшла уздовж провулка, з протилежного боку протяжно гуділа сирена буксира. Жінка ще раз зупинилась, озирнулась, а тоді підійшла до дверей високої вузької будівлі, штовхнула їх і впевнено ступила у темний хол. Вона не вагаючись пройшла крізь темряву, так ніби точно знала, куди йти і була тут далеко не вперше.

Не встигла Джулія взятися за клямку дверей у кінці коридору, як вони відчинилися.

— Джулія?

— Так.

Вона зайшла до темної кімнати, і двері за нею зачинились. Увімкнулося світло, і вона, усміхаючись, повернулась, а Гарі Вінс упіймав її та підняв на руки.

— Яке щастя, кохана! — вигукнув він радісно. — А я вже налаштувався на нудний вечір, думав, він поведе тебе в кіно.

Джулія обняла Гарі і притулилась своїм обличчям до його.

— В останній момент прийшов Сем, — сказала вона. — О любий, здається, ми не бачилися цілу вічність! Поцілуй мене.

Гарі поцілував її, притиснувши до себе. Його серце ледь не вистрибувало з грудей.

— У нас так мало часу, коханий. Не говори зараз нічого, не будемо марнувати час.

— Я дуже чкав на зустріч, як і ти, — сказав Гарі. — Давай зніму твоє пальто. Ходімо до вітальні, я розпалив камін.

Вона вислизнула з пальта і пройшла за Гарі у зручну кімнату, де палав вогонь. Кімнату освітлювало лише червоне полум'я, неймовірна гра світла й тіні надавала їй затишку та інтиму.

— Не вмикай світла, Гарі.

Він зачинив двері й сперся на стіну, розглядаючи Джулію. Його зачарувало, як швидко вона вислизнула з одягу. Лише розстібнула «блискавку» — і вмить постала перед ним оголеною і прекрасною.

— Джуліє, ти найкрасивіша жінка на землі! — задоволено вигукнув Гарі.

Вона стояла на колінах, спиною до нього, простягаючи руки до вогню.

— Тільки ти, Гарі, говориш це так, що я справді вірю.

Він опустився біля неї на коліна, обійняв, повернув і притиснув до себе.

— Це єдине, для чого я живу, — сказав він. — Для мене зараз увесь світ зник, залишилися тільки ми удвох.

Вона глянула на Гарі, обняла його за шийку, і за мить жінка вп'ялася в його губи своїми...

* * *

Годинник на каміні пробив восьму, і Джулія припіднялась.

— Не рухайся, кохана, — почувся з темряви голос Гарі, і його рука обійняла її. — Ти маєш іще годину...

— Ні, лише півгодини. Я не можу змушувати його чекати.

— Джуліє, так не може тривати довго, — Гарі поглянув їй у вічі. — Чому ти не поговориш із Ніком? Чому не скажеш, що не хочеш більше залишатися з ним?

— Гарі, нащо починати цю розмову? Нік ніколи не відступиться, ти ж знаєш. Окрім того, як ми будемо жити? Не говори більше такого. Це — дурна розмова, — в її голосі відчувалися напруга і тривога.

— Але ж продовжувати так — небезпечно. Якщо він дізнається...

— Не дізнається! — відрізала Джулія.

— Але це може трапитися. Він же не дурний. Можливо, вже щось підозрює...

— Нічого подібного. Наприклад, сьогодні він навіть запропонував, аби ти пішов зі мною у кіно.

— О боже! А ти що відповіла?

— Я сказала, що не хочу ходити в кіно ні з ким, окрім нього.

Гарі мовчав і дивився на полум'я, яке відбивалося тінями на стелі.

— Якщо Нік дізнається, — сказав він із острахом у голосі, — повбиває нас. І навіть не задумається. Спочатку уб'є, а потім Крейл усе залагодить.

— О коханий, не мели дурниць, — Джулія торкнулася його обличчя. — Нічого такого Нік не зробить. Він занадто захоплений своєю кар'єрою. Ти уявляєш, Нік сказав мені, що хоче, аби лікарню назвали на його честь.

Гарі це не переконало.

— Не знаю... Якщо він нас упіймає...

— Але ж не впіймає! Будь ласка, не нервуйся через це, Гарі. Він не дізнається, тим більше — тепер.

Гарі припіднявся.

— Що означає «тим більше — тепер»?

— Рой же ж мертвий.

— А до чого тут Рой?

Вона трохи повагалась, а тоді заговорила швидко, ніби вистрілюючи слова:

— Рой усе знав. Він шантажував мене останні шість місяців.

Гарі застиг, і холодний піт виступив у нього на спині. Він щойно по-справжньому зрозумів, як сильно боявся Інгліша та як сильно боїться, що Інгліш довідається, що вони з Джулією — коханці. Вставши з ліжка, Гарі накинув халат й увімкнув світло.

— Рой знав про нас, — повторив він, й у світлі лампи Джулія побачила його поблідле обличчя.

Вона повернулася до нього, прикриваючи руками груди.

— Так, знав. І зараз він мертвий, я ж кажу.

Гарі стало погано.

— Чому ти не сказала мені раніше? — запитав він підвищеним голосом.

— Я боялася втратити тебе. Знаю, як ти почувашся через Ніка. Якби тобі стало відомо, що Рой знає про наші стосунки, ти б перестав зі мною зустрічатись, а я б цього не пережила.

Гарі підійшов до секретера і налив собі віскі. Його руки тремтіли.

— Будеш? — запитав він, раптом зрозумівши, що треба було запропонувати їй, а вже тоді наливати собі.

— Ні, коханий. Не дивися так на мене. Тепер усе справді добре, адже Рой мертвий.

Гарі випив віскі, припалив сигарету та сів на ліжку. Він запропонував сигарету Джулії і, не довіряючи своїм тремтячим рукам, кинув запальничку біля неї.

— Коли це почалося? Ти сказала, що він шантажував тебе.

Джулія кивнула, припалюючи сигарету.

— То був жах, Гарі. Я думала, що збожеволію. Шість місяців тому Рой прийшов до мене. Спершу я взагалі не

розуміла, чого він приперся, ми були ледь знайомі. Він не заходив здалеку, а сказав зразу: «Джуліє, щоп'ятниці будеш приносити мені до офісу двісті доларів. Я, звичайно, не можу тебе змусити, але можу розказати Ніку про твою інтрижку з Гарі Вінсом. Вирішуй: або ти йдеш до мене, або я йду до Ніка». Я так налякалася, що навіть не запитала, звідки він знає. Погодилася платити й відтоді щоп'ятниці носила йому гроші.

— Покидьок! — люто вигукнув Гарі, стискаючи кулаки. — Отже, це правда. Недарма подекували, що Рой був шантажистом. Брудний, гнилий покидьок!

— Ти не уявляєш, як відлягло мені від серця, коли Нік сказав, що Рой застрелився, — мовила Джулія. — Останні місяці я жила, мов у кошмарі. Ходила у це зміїне кубло й віддавала йому гроші, поки він сидів за своїм столом та шкірився до мене. А ще ця дешева повія, його дівка...

Гарі її майже не слухав. Його мозок тривожно закипав.

— Як думаєш, він розказав про нас Коррін? — запитав він. — А якщо вона піде до Ніка?

— З якого це дива?! — нетерпляче вигукнула Джулія. — Тут нема чим вихвалитися. Тим більше, Коррін уже розказала б Ніку, якби щось знала. Я впевнена, що знали тільки він і та його повія, а зараз вони обоє мертві. Так, я впевнена, Гарі. Не хотіла нічого тобі розповідати, але якби ти знав, яке це полегшення — виговоритися...

— Моя маленька, — прошепотів Гарі, беручи її за руку. — Треба було розповісти мені раніше. Я поверну тобі витрачені гроші. Скільки він витягнув з тебе?

— Прошу, Гарі, перестань, не хочу про це говорити. Я платила з грошей, які заробила в клубі. Просто забудьмо про це все, — вона сповзла з ліжка. — Мені треба одягатися.

— Але я не можу дозволити тобі втратити всі ті гроші!

— Ну годі вже, — сказала Джулія. — Я заплатила і забула. Будь ласка, Гарі.

Той почав колувати кімнатою.

— Джуліє, чому ми не можемо втекти? — раптом запитав Гарі. — Невже нам потрібно так ризикувати? Він же не одружений з тобою.

Дівчина застигла з однією панчохою на нозі та іншою в руці, її очі насторожилися.

— Ти уявляєш, що він з нами зробить? Нік такий впливовий! Я не зможу знайти роботи, ти не зможеш знайти роботи — про це він точно подбає. Він владний і безжальний. Нік знайде нас і зробить наше життя жалюгідним. Будьмо терплячими, Гарі, і вдячними за те, що можемо час від часу зустрічатись. Усе може змінитися. Давай не будемо робити нічого нерозумного і небезпечного.

— Але ж ховатися значно небезпечніше, — заперечив Гарі. — Зараз ми його обманюємо, а якщо втечемо, Нік не зможе звинуватити нас в обмані.

— Він знайде нас, Гарі. Нік мене ніколи не відпустить.

— Але ж він не всесильний. Я знаю, що Нік дуже впливовий, але, чорт забирай, він не може заборонити мені заробляти на життя. Це маячня, Джуліє.

Вона одягла сукню, взулася і підійшла до туалетного столика, сіла біля нього й почала поправляти макіяж.

— Не мовчи, Джуліє, — стривожено мовив Гарі. — Хіба ти не бачиш, що ховатися ще небезпечніше, ніж утекти?

Вона повернулася і глянула на нього.

— Добре, Гарі, я не мовчатиму. Знаю, що повинна поговорити з Ніком про нас і піти від нього, але не можу. Не можу залишити все, що для мене так важливо. Ти навіть не уявляєш, що означає жити за спиною Ніка. А означає це — співати у найкращому клубі міста, жити в чудовому пентхаусі з виглядом на річку, мати повні шафи одягу... Це означає мати депозити в усіх великих магазинах, купувати все, що подобається, і не думати, звідки беруться гроші. Я знаю усіх впливових людей у місті, катаюся на дорогому автомобілі... Залишити ж

Ніка означає позбутися усього цього і почати нове життя, котре мені зовсім не сподобається.

Гарі ошелешено сів на ліжку. Він дивився на вогонь, б'ючи кулаком правої руки по долоні лівої.

— Розумію, — сказав він нарешті рівним стомленим голосом. — Справді, я зовсім не подумав про це, Джуліє.

— Хочу меду, і ложкою, — сказала Джулія, не дивлячись на нього. — Я люблю тебе, Гарі, більше за будь-кого іншого. Деколи думаю, що краще було б, якби ми взагалі не зустрілися ніколи. Я б не закохалась у тебе, і моє серце не розривалося б від болю, тривоги й обману. Але ми зустрілись, і закохались, і нічого уже не вдієш. Приймай мене такою, якою я є, або покинь. Я розповіла тобі всю правду, а тепер ти скажи, чи зустрінемося ми знову. Я зрозумію, якщо ти зненавидиш мене, бо сама себе ненавиджу. Я егоїстична, жадібна й нещира, але що я можу вдіяти? Готова заради тебе на все, але не можу покинути Ніка і те життя, яке він мені забезпечує. Вір не вір, але, якщо бажаєш, я триматимуся від тебе подалі, хоча для мене це буде дуже важко.

Гарі підійшов до неї та ніжно поцілував.

— Я не збираюся відштовхувати тебе, Джуліє. Ти дуже дорога мені. Кохана, нехай усе залишається так, як є. Може, колись усе зміниться і ми зможемо бути разом, — він змусив себе всміхнутися, — хто знає? Може, я стану таким самим багатим і впливовим, як Інґліш. Якщо він зміг, то чому я не зможу?

Джулія піднялась і притулилася до нього.

— Коханий, я тебе так люблю і зможу зробити тебе щасливим. Потерпи трішки. Я впевнена, що все буде добре. А тепер, любий, мені треба йти. Ми зустрінемося, тільки-но випадє можливість. Подай мені пальто. Я не хочу спізнюватися.

Кілька хвилин потому Джулія обережно виглянула з провулка, впевнилася, що за нею ніхто не спостерігає, і бадьоро покрокувала вулицею у пошуках таксі.

Молодявий чоловік у коричневому костюмі й капелюсі спостерігав за нею із тіні, повільно перекочуючи в роті жувальну гумку. Він непорушно стояв, доки вона не зникла з поля зору, а тоді швидко рушив у напрямку річки, тихенько насвистуючи.

2

Ед Ліон став власником агенції «Тривога» за два дні після того, як Інґліш викликав його з Чикаго. Ліон був високий і жилавий, але виглядав оманливо тупуватим і безневинним. Через засмагле лице його було легко сплутати з успішним фермером, який приїхав подивитися визначні місця великого міста. Одяг Еда виглядав так, ніби в ньому спали, і то не одну ніч, а капелюх завжди був зсунутий на маківку. Волосся стирчало в різні боки й хіба що зрідка було підстрижене і розчесане, якщо Ед узагалі користувався гребінцем.

Ніхто б не повірив, що він — один із найкращих приватних детективів країни. Починаючи свою кар'єру кримінальним репортером, Ед проявив такі таланти рознюхати новини, що стосувалися злочинної активності політиків і подібних до них, що окружний прокурор вирішив за краще тримати його при собі, подалі від газет. Він переконав Ліона стати спецагентом, прикріпленим до поліцейського відділку, і тривалий час Ліон прекрасно виконував свої обов'язки на радість окружного прокурора та з невеликою користю для себе.

Інґліша Ліон зустрів незадовго після того, як той продав свій гіроскоп, і вони потоваришували. Нік запропонував Ліону відкрити детективну агенцію та допоміг грошима, знаючи, що вкладені інвестиції повернуться йому сторицею. Агенція Ліона стала однією з найзатребуваніших у Чикаго, й за три роки роботи Ед найняв

чотирьох детективів, трьох нишпорок і зграю розумних молодих жінок.

Оглядаючи малий пошарпаний офіс, що колись належав Рою Інґлішу, Ліон незадоволено скривився, що йому довелося взятися за цю роботу. Звичайно, гроші непогані, але проміняти свій Чиказький офіс із кондиціонерами на цю діру...

Він задумливо потер свій довгий ніс, роздивляючись навколо, й нічого не могло сховатися від його досвідченого погляду. Дві години Ед переглядав документи й перевіряв шухляди і шафи з напрацьованою методичністю. Роки досвіду навчили його — дрібниць нема, на усе є своя причина, і якщо шукати, рано чи пізно щось знайдеться.

Так і сталося, коли він перевіряв камін. У трубі комина Ед намацав щось, що змусило його насупитися та дістати з кишені тоненький ліхтарик. Освітивши комин, він побачив, що це «щось» — маленький, але дуже чутливий мікрофон. Дроти від нього вели через дірку в стіні до приймальні. Ліон перейшов туди і після тривалого пошуку знову знайшов дроти, акуратно заховані під плінтусом. Далі через кімнату вони вели до коридору. Він повернувся до свого кабінету та змив із рук бруд і сажу, радісно щось насвистуючи.

Непоганий початок, вирішив Ед. Хтось прослухав усе, що говорили в цьому офісі. Мікрофон висів тут уже давно. Комуś було дуже цікаво, чим займався Рой, що він говорив і що чув.

Цікаво, чи мікрофон усе ще працює, подумав Ліон, і чи комуś цікаво послухати його розмови. Треба буде відстежити, куди ведуть проводи від мікрофона, але не зараз, коли у коридорі повно відвідувачів, а вночі, коли всі розійдуться.

Інґліш сказав, що консьєрж, Том Келгаун, полюбляє теревенити, і варто було б спуститися та поговорити з ним, перш ніж засісти за офісну роботу.

Ліон вийшов з офісу, зачинив двері й спустився ліфтом до підвалу.

Том Келгаун сидів у котельні й ножиком, дещо страшнуватим як для кишенькового, старанно вирізав з дерев'яного бруска модель корабля.

Це був кременезний чоловік із густими вусами, що нагадували Ліонові жмут сухих водоростей. Запорошена кепка розтягнулася на його круглій голові, безрукавка була вкрита дивними плямами із залишками їжі й не зацепнута на гудзики, а стягнута золотим ланцюжком від годинника. Том зацікавлено глянув на Ліона і коротко кивнув.

— Доброго, — сказав він. — Допомогти?

Ліон присунув ближче стілець і всівся на нього.

— У мене є одна виразочка, — сказав він. — Щодня в обід я підпоюю її склянкою віскі. Проблема в тому, що не випиваю наодинці. Випивати самому — те ж саме, що залізти однією ногою в труну і попросити опустити тебе в яму. Ти не проти приєднатись? Але якщо не п'єш, я піду деінде.

Келгаун відклав модель і сів ближче.

— Ти постукав у правильні двері, містере, але не думаю, що віскі добре впливає на твою виразку.

Ліон помахав наполовину повною пляшкою «Джонні Уокера».

— Чоловік повинен показати свою незалежність. Якщо робитиму те, що добре для моєї виразки, вона проживе зі мною до смерті. Віскі мене влаштовує, і я його п'ю. Маєш склянки? Бажано дві.

Келгаун дістав із полиці дві паперові склянки.

— Мої найкращі, — сказав винувато, здуваючи із них пил. Він нетерпляче спостерігав, як Ліон наливає віскі, тоді швидко вихопив одну з посудин і вдихнув приємний аромат. — Прекрасне віскі, містере. Ваше здоров'я, — він зробив великий ковток, зітхнув, прицмокнув губами, витер рукавом рот і поставив склянку на стіл.

Ліон лише пригубив й одразу ж налив Келгауну нову порцію.

— Я орендую тут офіс, — сказав він. — Мене звати Ед Ліон. Детективна агенція «Тривога».

Келгаун здивовано оглянув його.

— Приємно познайомитись. Я — Том Келгаун. Справді, агенція «Тривога»? Швидко справилися...

— Моя мати теж швидко справлялася, — сказав Ліон. — Це — родинне, — він спохмурнів, похитав головою і продовжив: — Сьогодні нема клієнтів. Ніхто не приходив.

— Ще прийдуть, — підбадьорив Келгаун й осушив склянку. — Я думаю, цей Інгліш знав, що робить. У нього відбою не було від клієнтів. Чому він застрелився?.. Звичайно, самогубство трохи розлякає клієнтів, але не надовго.

Ліон дістав дві сигарети, перекотив одну на інший бік столу, а іншу припалив.

— Я почав було думати, що мені продали якесь лайно, адже вигляд маю справжнього бовдура, — Ед песимістично похитав головою. — Чоловіче, ти б знав, що мені хотіли впарити раніше. Невже ти справді вважаєш, що це нормальний бізнес?

— Упевнений, — відповів Келгаун. — Я бачив, хто до нього приходив, інколи клієнтів було більше тридцяти. Якщо це не хороший бізнес, то я мавпячий дядько.

Ліон оглянув його з привітною усмішкою.

— Ну, дядько, може, й ні, а от дід — то вже ближче.

— Га? — очі Келгауна налилися кров'ю.

— Не зважай. Це сказав мій капелюх. Бачиш оце?

Він зняв капелюх і показав дірку, просунувши в неї палець.

— Мушу це носити, аби мене чули люди, ну, ті, які недочувають. Інакше не підкажу їм, як підзаробити.

— Буває... — трохи спантеличено мовив Келгаун.

— Ну добре, — продовжив Ліон, закидаючи ноги на стіл. — Залию трохи крові у свою порожню голову, ти ж не проти? Це сімейне, моя мати була така сама. Коли старий це зрозумів, то теж збожеволів. Що ж, схоже, що я взявся за непоганий бізнес. Хто були всі ці люди, які приходили до Інґліша?

Келгаун ворухнув широкими округлими плечима.

— Поняття не маю. Дехто приходив щотижня. Багато клієнтів були обірванцями, але деякі виглядали так, ніби мають мішок грошей.

— Ти був тут, коли він застрелився? — раптом запитав Ліон і нахилився вперед, аби ще раз наповнити паперову склянку Келгауна.

— Звичайно. Вистачить, містере. Мені достатньо.

— Тільки не кажи, що такий дорослий хлопець, як ти, не може випити трохи віскі, — мовив Ліон. — Мені розказали, що він застрелився між дев'ятою і десятою тридцять. Хтось приходив до нього у цей час?

— Троє людей піднімалися на шостий поверх. Але не знаю, чи до нього. А що?

— Я багато говорю, — сказав Ліон і заплющив очі. — Люблю слухати свій голос. Чим я гірший за Сінатру? Бачив би ти, як дівчатка мліють, коли я шепочу їм на вушко. І співати не треба, щоб вони завелися, — він розплющив очі, глянув на Келгауна й різко запитав: — Хто були ці троє?

— Два чоловіки та дівчина, — відповів Келгаун. — Я підіймав їх ліфтом. Дівчина приходила і раніше, а чоловіків я не знаю.

— А хто ще має офіси на шостому поверсі?

— Ну, ще агенція новин. Напевно, ви вже чули, скільки шуму від їхніх телетайпів... Далі — ваш офіс, а тоді офіс міс Віндсор.

— А вона чим займається?

— Вона, як би це сказати... митець, вирізає силуети, — пояснив Келгаун. — Виріже силует, красиво оформить

його і вставить у рамку. Чим ще займається, я не знаю, але до неї приходять тільки чоловіки.

Ліон пожвавився, його очі загорілися.

— Цікаво, цікаво... — повторив він. — У мене така сусідка? Може, варто завітати до неї, показати свій силует?.. Може, вона навіть покаже мені свій?..

— Вона апетитна, — сказав Келгаун, — але тільки за готівку. Як на мене, краще витратити гроші на коней, але кожному своє.

— А ти філософ, — резюмував Ліон. — Розкажуй про цих двох чоловіків і дівчину. Вони могли приходити або до міс Віндсор, або в агенцію новин, або до Інгліша, правильно?

— Дівчина приходила до Інгліша, — пояснив Келгаун. — Я бачив її раніше.

— Як вона виглядала?

Зробивши ковток, Келгаун недовірливо глянув на Ліона.

— Ти, містере, ставиш до дідька багато запитань. Чому це тобі так цікаво?

— Послухай мене. Ти на дурняк отримав скотч, тому спробуй бути цікавим співрозмовником.

— Ну добре, це, зрештою, нічого не вартує, — погодився Келгаун. — У неї чудове волосся, гарна фігура, хоч зараз на сцену.

— Ну й опис. Ти розумієш, що добрі два мільйони лялечок цього чортового міста виглядають точно так само... Як вона була одягнена?

— Вишукано, — сказав Келгаун і примружив очі, відтворюючи у голові картинку з дівчиною. — Чорні пальто та костюм із широкими білими лацканами, чорно-білі рукавички і чорно-біла ярмулка, вона, напевне, вважає, що це шапка. А ще — дуже красивий браслет. Знаєте, золотий ланцюжок із маленькими симпатичними підвісками.

Ліон схвально кивнув.

— Ну от, можеш, коли хочеш. Цього достатньо. Справжній детектив. Зайдеш, я випишу тобі грамоту. А що скажеш про тих двох чоловіків?

— Молокосос років вісімнадцяти був одягнений у шкіряний піджак і фланелеві штани. Приносив посилку. Думаю, він приходив до агенції новин. А от інший був не з бідних, молодявий, років двадцяти семи, у коричневому костюмі та коричневому капелюсі. Я помітив, що він носив хустинку в рукаві, так стильно. Якби я зміг знайти у себе чисту хустинку, то, чорт забирай, теж би встромив її у рукав. Ще він молов щелепами жувальну гумку, і це зводило нанівець увесь його вишуканий стиль. Якщо чоловік може дозволити собі так одягатися, йому не слід жувати гумку.

Ліон зітхнув.

— Може, напишеш книгу з етикету? Не жуйте гумки в коричневому костюмі... Продаватимеш величезними тиражами, — він опустил ноги на землю. — Хто з них прийшов першим?

— Дівчина, за нею малий у шкіряному піджаку, а тоді чоловік у коричневому костюмі.

— Коли прийшла дівчина?

— Десь о пів на десяту, — наморщив лоба Келгаун. — Я точно знаю, бо вона питала мене, котра година.

— А інші двоє?

— Малий у шкіряному піджаку прийшов десь за п'ятнадцять хвилин після неї. Чоловік у коричневому костюмі відразу ж за ним.

— Ти бачив, як вони виходили?

Келгаун похитав головою.

— Я підняв їх нагору, але не віз донизу. Для того є ноги.

— Правильно, — Ліон піднявся. — Ліфт не працює?

— Я закриваю його о сьомій. Люблю знати, хто приходить до будинку після цього.

Ліон кивнув ще раз.

— Що ж, це все дуже цікаво. Залиш пляшку собі. Якщо я її заберу, то доведеться боротися зі спокусою. Краще піду знайомитися із міс Віндсор. Треба бути добрим сусідом. Хто знає, можливо, вона така ж самотня, як і я.

— Якщо ця дама самотня, то я мати Джуді Гарленд¹, — усміхнувся Келгаун. — Захопіть побільше готівки.

Ліон попрямував до дверей.

— Готівка не знадобиться, друже, — він зупинився на мить. — Я просто поясню їй, що таке кредит, — й Ед продовжив свій шлях до ліфта.

3

Щойно Ліон вийшов з ліфта, як побачив невисокого, пошарпаного чоловіка в облізлому пальті й запорошеному сірому капелюсі, що стукав у двері його офісу. Чоловік злякано озирнувся, почувши, як зачиняються двері ліфта. На вигляд йому було близько шістдесяти, він мав сіре вимучене обличчя та ледь помітні сірі вуса. Чоловік злякано глянув на Ліона, який саме ішов коридором, ще раз постукав у двері й пошарпав клямку. Переконавшись, що двері зачинені, він здивовано відступив і почав думати, що робити далі.

— Здоров був, — Ліон зупинився біля пошарпаного чоловіка. — Мене шукаєш?

Той злякано глянув на Ліона й відступив ще на крок до перил.

— Ні, вибачте, — почав він. — Я шукаю не вас. Хочу зустрітися з містером Інглішем, але його, напевно, нема. Нічого страшного, прийду пізніше.

¹ Джуді Гарленд (справжнє ім'я — Френсіс Етел Гумм, 1922-1969) — американська акторка й співачка, визнана за свої ролі у мюзиклах і драмах, а також за музичні здібності.

— Можливо, я чимось допоможу? — запитав Ліон. — Я приглядаю за справами містера Інгліша, поки його нема, — він дістав ключ і вставив у замок. — Заходь.

— Ні, дякую, — пошарпаний чоловік повернувся, і його втомлені, почервонілі очі наповнилися тривогою. — Мені потрібен містер Інгліш. Це — особиста справа. Та все одно дякую, — і він поспіхом попрямував до сходів.

Ліон хотів було повернути його, але згадав про мікрофон у своєму офісі. Кабінет — не надто вдале місце, аби когось розговорити. Він заскочив у ліфт і спустився на перший поверх.

У холі почув, як старий чоловік біжить сходами вниз. Ліон швидко вийшов на вулицю і зупинився біля вітрини найближчої крамниці.

Він спостерігав за чоловіком, який вийшов на весняне сонце й пішов, повільно перебираючи тремтячими ногами, у напрямку 22-ої вулиці.

Ліон непомітно йшов за ним. Він бачив, як чоловік зупинився біля кав'ярні, трохи подумав і зайшов. Ліон теж заглянув усередину: тільки троє чи четверо відвідувачів, і серед них — отой чоловік, котрий тепер сидів за столиком у глибині залу.

Кілька секунд Ліон зачекав, тоді відчинив двері й увійшов до кав'ярні. Старий глянув на нього тривожними очима, але немов не впізнав, і далі задумливо помішуючи каву. Ліон оглянув інших відвідувачів. Двоє чоловіків за столиком біля дверей, дівчина, котра читала книгу за столиком біля каси, і чоловік, який занурився в газету, саме навпроти столика старого.

Ліон сів біля свого нового знайомого. Той підняв голову, глипнув на Еда, тепер уже впізнав, і його обличчя побіліло. Він припіднявся, а тоді знесилено впав на стілець, мало не перекинувши горнятко з кавою.

— Заспокойся, — всміхнувся Ліон. — Я тебе не вкушу. Він повернувся і махнув рукою дівчині біля каси.

— Принеси мені чашку індонезійської кави, солоденька. Справжньої кави, а не тих помиїв, що ви тут готуєте, добре?

Офіціантка налила кави, пропливла залом і гримнула горнятком перед Ліоном.

— Мушу зауважити, містере, що ми готуємо найкращу каву на цій вулиці, — відчеканила вона. — А якщо вам щось не до вподоби, можете йти деінде.

— Дякую, солоденька, — ліниво протягнув Ліон. — Добра юшка, прополощу в ній руки.

Вона осудливо хитнула головою і повернулася до каси, звідки почала спостерігати за ним злісним поглядом.

— Ані натяку на почуття гумору, — сказав Ліон до пошарпаного чоловіка. — Ну що ж, буває і таке. Навіщо тобі містер Інгліш?

Старий облизав пересохлі губи.

— Послухайте, містере, — люто мовив він, — вам ніхто не давав права переслідувати мене. Містер Інгліш і я маємо приватну справу. І це справа не ваша і ні будь-кого іншого.

— Ні, це якраз моя справа, — спокійно відповів Ліон. — Я перейняв його бізнес, а Інгліш нас покинув.

Чоловік витріщився на нього.

— Нічого вам не скажу, — пробурчав він. — Нам нема про що говорити.

— Кажу ж тобі, — наполягав Ліон, перемішуючи каву, — я маю частку в цьому бізнесі, тож давай, поясни, у чому справа.

— Маєте на увазі, що тепер ви будете брати гроші?

— Ну як іще це до тебе донести... — сказав Ліон жорстко. — Написати про це пісню і заспівати?

— А куди подівся містер Інгліш?

— Полетів у теплі краї. Ти будеш співпрацювати зі мною чи поговорити по-іншому?

— Добре, добре, — поспішно погодився старий. — Я ж не знав, — чоловік дістав засмальцьований конверт і штовхнув його через стіл. — Ось. Я, напевно, піду.

— Сядь і сиди, — відрізав Ліон і взяв конверт, на якому було написано: «Від Джо Хеннесі. \$10».

— Ти Хеннесі? — запитав він.

Чоловік кивнув.

Ліон розірвав конверт, дістав дві п'ятидоларові банкноти і запитально глянув на Хеннесі.

— Це що за жертва?

— Що ви маєте на увазі? Усе ж добре, хіба ні?

— Можливо. Не знаю. Навіщо ти мені це сунеш?

На обличчі Хеннесі виступили краплинки поту.

— Віддайте мені гроші, — мовив він, не підвищуючи голосу, — я знав, що ви пройдисвіт. Поверніть!

Ліон кинув гроші через стіл.

— Агов, шалений, вони мені не потрібні, — заспокійливо пояснив Ліон. — Просто хочу дізнатися, що за справи у тебе з Інглішем. Дивлячись на тебе, взагалі незрозуміло, де ти роздобув такі великі гроші.

— Ніде не роздобув, — гірко зітхнув Хеннесі, не відводячи погляду від двох банкнот, що лежали перед ним, але не торкаючись до них. — Я не говоритиму з вами. Не знаю, хто ви, — він почав відсувати стілець.

— Заспокойся, — Ліон кинув на стіл одну зі своїх візиток. — Ось хто я, чоловіче, і можу тобі допомогти.

— Коп! — вигукнув Хеннесі, глянувши на візитку. Його очі потемніли від страху. — Ні, дякую. Ви нічим не можете допомогти, містере. Краще я піду...

— Сядь, — Ліон нахилився вперед і продовжив: — Інгліш мертвий. Він застрелився три дні тому. Ти що, не читаєш газет?

Хеннесі застиг, стиснувши кулаки та роззявивши рот.

— Не може бути!..

— Не може бути... — перекривив його Ліон і розвернувся на стільці, шукаючи очима якусь газету. — Зараз

покажу, — він підійшов до купки газет, проглянув їх, приніс одну за свій столик і поклав перед Хеннесі, вмоштуючись на стільці.

Хеннесі прочитав статтю, кинув газету на підлогу і глибоко видихнув. Страх поступово зник з його очей, як темрява зникає, коли сходить сонце.

— Отже, він справді мертвий, — пробурчав він тихо. — Я боюся в це повірити.

— Стовідсотково мертвий, — підтвердив Ліон. — А тепер послухай мене. Я розслідую смерть Інгліша, і ти можеш допомогти. Чому ти платив йому гроші?

Хеннесі вагався, а тоді кивнув головою.

— Я не маю чого вам сказати, містере, — заявив він упевнено. — Менше говориш — краще спиш. Мені пора йти.

— Зачекай-но хвильку, — Ліон напружив голос. — Може, пройдемо у відділок? Затримаємо тебе як свідка? Інгліш був убитий, тому краще говори, і то швидко.

Хеннесі знову побілів.

— Тут написано, що він застрелився.

— Написано. А я кажу — він був убитий. Чому ти платив йому гроші?

— Він мене шантажував, — бовкнув Хеннесі. — Я платив йому десять доларів на тиждень протягом одинадцяти місяців, і якби він не помер, продовжував би платити.

— Що він мав на тебе?

Хеннесі хвильку помовчав, а тоді зізнався:

— Дещо таке, що я вчинив багато років тому, дещо погане. Він збирався сказати моїй дружині.

— Інгліш шантажував іще когось? — запитав Ліон.

— Думаю, що так. Я постійно бачив одні й ті самі обличчя, коли приходив до його офісу. Навіщо ж іще зустрічатися з таким пройдисвітом, як Інгліш?

Ліон дістав дві сигарети і покотив одну через стіл. Він припалив свою та притримав сірник запаленим для

Хеннесі. Ці новини не порадують Ніка, подумав він, гасячи сірник.

— Когось із них знаєш? — запитав він.

— Там була дівчина, що живе на моїй вулиці. Я бачив, як вона виходила з офісу Інґліша.

— Ім'я, адреса?

— Не знаю, чи повинен це вам говорити. Не хочу втягувати її в неприємності.

— Не переймайся, Хеннесі, я хочу лише перевірити твою історію. Мусиш мені сказати. Ти й так уже багато розповів, нема сенсу зупинятися.

— Я не розумію, що ви маєте на увазі, — напружився старий. — І не збираюся більше нічого казати.

— Ти жартуєш? — тихо спитав Ліон. — Інґліш був убитий. Ти мав причину його вбити. Будеш говорити або зі мною, або з поліцією — вибирай.

Хеннесі витер піт з обличчя.

— Її ім'я Мей Мітчел. Адреса — 23 Істерн стріт.

— Ну, нарешті хоч щось, — сказав Ліон. — Як Інґліш спіймав тебе на гачок?

— До моєї крамнички прийшов чоловік. Він заявив, що знає мою таємницю, і якщо я не платитиму десяти доларів на тиждень, то він розповість усе моїй дружині. Звелів приносити гроші щочетверга в агенцію «Тривога». Я так і робив.

— Це був не Інґліш?

Хеннесі заперечливо похитав головою.

— Ні. Інґліш брав гроші, а приходив до мене інший. Думаю, Інґліш був його босом.

— Як цей чоловік виглядав?

— Великий, схожий на бандита, мав неприємний шрам від правого вуха до рота, і ще у нього було штучне око. З таким краще не зв'язуватись.

— Кажи свою адресу, — твердо наказав Ліон. — Може, треба буде поговорити з тобою ще раз.

— Я живу на 27 Істерн стріт.

— Добре, друже, тепер розслабся. Усе нормально. Нема чого перейматись. Інглiш мертвий. Іди додому і забудь про нього та про його шантаж. Забудь, ніби нічого й не було.

— Ви маєте на увазі, що мені не треба більше платити? Ліон нахилився і поплескав його по руці.

— Ні. Якщо прийде цей, зі шрамом, — затримай його і повідом мені. Я подбаю про нього і простежу, аби тебе більше не зачіпали. Обіцяю.

Хеннесі повільно підвівся на ноги. Він раптом ніби помолодшав років на п'ять.

— Ви й не уявляєте, що це означає для мене, — проказав він надламаним голосом. — Десять доларів обдирали мене. Ми з дружиною не могли навіть піти в кіно, і я постійно змушений був її обманювати, що бізнес іде погано.

— Вважай, що бізнес налагодився, — мовив Ліон. — Я тут, аби допомогти тобі, якщо потрібно. Слухай, не обіцяю, але, можливо, мені вдасться повернути частину твоїх грошей. Десять доларів на тиждень протягом одинадцяти місяців, так?

Хеннесі витрищився на нього, немов не вірячи у почуте.

— Так, — підтвердив він хрипло.

— Надто не надійся, — додав Ліон, — але спробую щось зробити.

Він піднявся, підійшов до касирки і заплатив за дві кави.

— Ви свої не випили, — зауважила дівчина, вихоплюючи доларову банкноту з його рук.

— У мене така виразка, — відповів Ліон, торкаючись рукою до капелюха, — що якби я випив вашу так звану каву, у мене в животі розпочалася б така війна, що навіть держсекретар не залагодив би. Але дякую за стілець, я зайду ще, коли ноги захочуть відпочити.

Він вийшов на вулицю, а за ним і Хеннесі.

Чоловік за сусіднім столиком, ритмічно рухаючи щелепами, опустив газету, спостерігаючи, як вони виходять з кав'ярні. Відклавши газету, він піднявся, пройшов до каси і дав дівчині кілька двадцятип'ятицентових монет.

Вона тепло усміхнулася, вражена його бездоганно підігнаному костюмові та шовковій хустинці, вставленій у рукав. Він глянув на неї, й усмішка сповзла з її обличчя. Касирка ніколи не бачила схожого погляду: бурштинового кольору очі були такі гіпнотичні та беземоційні, як очі сови, що дивиться на жертву. Заглянувши в них, дівчина здригнулася та відчула, як на її спині виступили краплини холодного поту. Чоловік зацікавлено спостерігав за її реакцією, а потім повернувся і бадьоро рушив до дверей.

Він подивився за Ліоном і Хеннесі, які разом ішли вниз вулицею, потім перебіг дорогу до загорошеного, пошарпаного «паккарда», заскочив у машину і завів двигун. Ліон та Хеннесі зупинилися на розі, потиснули руки й розійшлися у різні боки.

Чоловік у коричневому костюмі натиснув на акселератор і почав повільно їхати за Хеннесі.

А той прагнув якнайшвидше повернутися до своєї крамнички. Вона була маленькою, але достатньо прибутковою для них із дружиною, хоча й не давала змоги найняти когось на роботу.

Дружина Хеннесі мала хворе серце, і він поспішав, аби замінити її, щоб вона трохи відпочила. Крокував, бадьоро розмахуючи руками, і радісно розмірковував над тим, що почув від Ліона.

«Не обіцяю, але, можливо, мені вдасться повернути частину твоїх грошей».

Навіть якщо він поверне чверть, і йому, Хеннесі, не потрібно буде платити десяти доларів щотижня, можна буде найняти помічника і дати дружині змогу відпочивати більше.

Чоловік у коричневому костюмі їхав за старим уздовж бордюру, здалека спостерігаючи за Хеннесі очима бурштинового кольору, поки його щелепи ритмічно рухалися, жуючи гумку. Він їхав повільно, тримаючись подалі від завантаженої лівої смуги, і кожні кілька метрів робив вигляд, що шукає номер будівлі, ніби пояснюючи доволишнім малу швидкість свого автомобіля.

Провулок у кінці вулиці виводив на Істерн стріт. Його оточували високі складські будівлі, й там було темнувато навіть удень. Провулок завжди залишався малолюдним, але Хеннесі ходив додому саме ним, бо так було значно швидше.

Водій машини знав це і трохи пришвидшив рух, коли побачив, що Хеннесі перейшов вулицю у напрямку провулка. Крокуючи ним, старий почув позаду звук автомобіля і, здивовано оглянувшись, побачив «паккард», що в'їжджав у провулок. Машини тут ніколи не їздили, провулок був завузьким для цього: залишався лише фут вільного місця з кожного боку. Хеннесі зрозумів, що автомобіль переслідує його, і страх заповонив серце, на якусь мить паралізувавши тіло.

Старий стояв посеред провулка, відчайдушно озирючись у пошуках порятунку. Попереду, кроків за двісті, була арка, що вела у внутрішній дворик. Арка була завузька для автомобіля. Він побіг, але був надто старий і важкий, аби бігти швидко...

Незнайомець у коричневому костюмі натиснув на педаль газу. Кілька секунд він їхав за людиною, яка з усіх сил бігла, спотикаючись, і, здавалося, що автомобіль ані на фут не наближається до неї. Раптом Хеннесі оглянувся і побачив, що машина женеться за ним. Він закричав од страху і зробив несамовиту спробу добігти до арки. Йому залишалось якихось десять ярдів, коли машина вдарила його.

Автомобіль підкинув Хеннесі так, як роздратований бик підкидає матадора. Старий полетів угору та вперед і впав на спину.

Водій «паккарда» зупинив машину за ярд від Хеннесі. Той повернув голову, щоб озирнутись, але побачив лише два колеса і запилений капот. Тонка цівка крові витікала з його рота, і жахливо заболіло у грудях.

Пересвідчившись, що у провулку нікого нема, чоловік у коричневому костюмі від'їхав назад і зупинився футів за двадцять від Хеннесі. Він неквапливо спрямував автомобіль уперед, висунувшись із віконця, аби бачити, що робить.

Хеннесі дико верещав, поки машина рухалася на нього. Спробував навіть відповзти, але це було заважно для нього.

Чоловік у коричневому костюмі трохи вивернув кермо, висунувся з машини, наскільки це було можливо, і Хеннесі побачив його байдужий погляд, ніби на нього дивилися не очі, а автомобільні фари. Колесо машини рухалося прямо на обличчя Хеннесі. Тримаючи кермо рівно, водій відчув, як колеса перекотилися через перешкоду.

Він додав швидкості, виїхав з провулка на головну вулицю і покотився у місто.

4

Нік Інгліш міряв кроками підлогу в офісі, зімкнувши руки за спиною.

Годинник показував шість хвилин по сьомій. Усі, навіть Лоїс, пішли додому, і тільки вони з Едом Ліоном залишалися в офісі. Інгліш слухав доповідь Ліона з усе наростаючою тривогою, хоча й намагався це приховати.

Ліон розлігся у кріслі, його довгі пальці схрестилися навколо коліна. Капелюх він насунув на маківку і низь-

ким тихим голосом, обережно, немов дозуючи, видавав інформацію.

— Що ж, думаю, це якраз і є ті проблеми, в які він уляпався. Завтра я знайду цю дівчину — Мітчел. Може, вона ще щось прояснить. Не знаю, Ніку, що ти вирішиш із Хеннесі, але я дав йому надію на повернення частини втрачених грошей. Його обдерли на п'ять сотень баксів!

— Я випишу чек, — сказав Інгліш і підійшов до столу. — Дізнайся, скільки витратила ця Мітчел. Їй теж я усе поверну.

— Може набігти чимала сума, — нагадав йому Ліон. — Келгаун сказав, що деколи приходило більше тридцяти так званих клієнтів.

— У голові не вкладається, — Нік сів на стілець. — Організоване вимагання. Ми переймалися, коли дізналися про шантаж кількох давніх клієнтів. А тут — тридцять щодня! Хто цей чоловік зі шрамом?

— Поки що не знаю. З'ясуємо. Зі слів Хеннесі, це просто помічник Роя.

— Помічник, хай йому грець!.. Подумати тільки, Рой поставив шантаж на потік. Та для нього бути на побігеньках — за щастя.

Ед промовчав. Він дістав сигарету й обережно її припалив, поклавши сірник у бронзову попільничку.

— Якщо це все вилізе, Еде, мені кінець, — продовжив Інгліш. — Але цих людей треба знайти й покарати. Бізнес цього, зі шрамом, потрібно припинити. Можливо, якраз він і застрелив Роя?

— Я перевірю це, — сказав Ліон. — Троє людей піднімалося на шостий поверх приблизно тоді, коли Рой застрелився. Двоє чоловіків і дівчина. Келгаун упевнений тільки за дівчину. Вона точно була в Інгліша. Інші двоє заходили в агенцію новин, я перевіряв. Молодший — це кур'єр із Асоціації Преси. Інший хотів дізнатись, які послуги вони надають.

Нік насупився.

— У позаробочий час? Тобі не дивно?

— Я теж звернув на це увагу, але їхній менеджер пояснив, що вони працюють цілодобово. Так чи інакше, цього відвідувача треба ще раз перевірити. Він міг зайти в агенцію новин, а потім застрелити Роя. Таке собі алібі, якби Келгаун повідомив про його візит Моріллі.

— А чи не краще для вбивці було узагалі не користуватися ліфтом? — запитав Інгліш. — Сумнівно, що цей чоловік чи дівчина убили Роя. Вбивці краще було б прослизнути у будинок та піднятися сходами.

— Можливо, — сказав Ліон, — а можливо, й ні. Він може бути досвідченим і передбачити різні варіанти. Наприклад, міг вирішити, що краще піднятися ліфтом і дозволити Келгауну добре себе розгледіти, зайти в агенцію новин і тим самим відвести від себе підозру.

— Ну, це виглядає правдоподібно. Спробуй щось дізнатися про нього. Маєш його опис?

— Так, і детальний. Двадцяти семи років, одягнений у коричневий костюм і коричневий капелюх. Носить шовкову хустинку, вставлену в рукав сорочки, така собі особлива прикмета. Але знайти його буде непросто.

— От і ні, — мовив Інгліш. — Якщо не помиляюся, його звали Роджер Шерман, і він живе у Краун Корт.

Ліон витріщився на нього.

— Твій друг?

Нік похитав головою.

— Ні, я навіть ніколи з ним не розмовляв, але ми часто зустрічаємося. Це — мій сусід, ти наче його змалював.

— А чим він займається?

— Не знаю, але припускаю, що нічим. При грошах, цікавиться мистецтвом і музикою. Тиняється по вишуканих виставках, до речі, має приватну ложу в Шелтон Хол, відвідує усі концерти відомих митців. Я, напевно, переговорю з ним сам. Малоюмовірно, що він навіть знав

Роя, тим паче хотів його застрелити. Можливо, він бачив когось на поверсі або навіть чув постріл. Отже, вирішили, я поговорю з ним, а ти займися тією дівчиною — Мітчел.

Ед кивнув, повільно піднявся на ноги і потягнувся.

— Що ж, думаю, мені пора. Облаштуюся на ніч. Готель, де я зупинився, жадливий. Мусив купити собі складну зубну щітку, аби влазила в їхню кімнатку.

— А що за дівчина приходила до Роя? Про неї ти нічого не розповів, — Інглiш пропустив його жарт повз вуха.

— Зі слів Келгауна, їй хоч зараз на сцену, — пояснив детектив, розглядаючи кінчик своєї сигарети. — Він описав її так: чорно-біла ярмулка, чорний костюм із широкими білими лацканами, чорно-білі рукавички та дорогий браслет.

Інглiш застиг, витріщившись на Ліона.

— Дорогий браслет?

— Так, золотий ланцюжок із маленькими підвісками.

— Чорт забирай! — пробубнів бізнесмен, провівши рукою по волоссю.

— Тільки не кажи, що ти її знаєш...

— Не впевнений. Можливо. Я дам знати. Усе, зустрінемося після того, як ти поговориш із цією Мітчел. Чекай, я випишу чек для Хеннесі. Обміняй на готівку та віддай старому, щоб не відстежував, з чиєї вони кишені.

— Та знаю, не маленький.

Ліон зачекав, поки Інглiш випише чек, тоді поклав його у кишеню і попрямував до дверей.

— Я ще загляну в офіс, може, знайду, куди ведуть дроти від мікрофона, — пояснив він. — Будуть новини — зателефоную. Де тебе шукати?

— У моїй квартирі після опівночі, — Нік глянув на годинник. — А ще краще — завтра.

— Домовилися, — сказав Ліон. — До зустрічі!

Коли він вийшов, Інглiш вимкнув світло, одягнув пальто і спустився до автомобіля, в якому чекав Чак.

— Їдемо до міс Клер, — сухо сказав Інґліш.

— Я прихопив вечірню пресу, босе, глянете? — водій простягнув кілька газет.

— Давай, — відповів Нік, сів у машину й увімкнув лампу для читання. Він проглядав газети, поки Чак їхав уздовж Ріверсайд Драйв. Раптом його увагу привернуло маленьке повідомлення. Він прочитав його, спохмурнів, прочитав іще раз і сказав:

— Знайди телефон, Чаку, швидко.

— Зараз буде, — водій, різко з'їхавши до бордюру, зупинився біля аптеки.

Інґліш вискочив з автомобіля і поспішив до телефонної будки. Він набрав номер детективної агенції «Тривога».

Ліон підняв слухавку.

— Тільки-но переступив поріг, а що, вже ранок? — здивувався він, почувши голос Інґліша.

— Зараз не до жартів! Цей старий, про якого ти мені розповідав, — Джо Хеннесі?

— Саме так. А що?

— 27 Істерн стріт?

— Так.

— Він мертвий. Я прочитав у вечірній газеті. Його збила машина у провулку, де автомобілі взагалі не їздять.

— Чорт забирай.

— Слухай, Еде, мені це не подобається. Не думаю, що це випадковість: певно, вас бачили разом і чули вашу розмову. Хтось вирішив, що Хеннесі забагато балакає. Їдь по ту дівчину, Мітчел, і привези її на мою квартиру. Тримай її там, доки я не приїду. Буду за кілька годин.

— Уже побіг, — відгукнувся Ліон. — Куди телефонувати, якщо все піде не за планом?

— Я буду з міс Клер, — й Інґліш продиктував Ліону номер Джулії. — Їдь по дівчину!

Десять хвилин потому Нік зайшов до квартири Джулії, але його зустріла лише темрява.

— Джуліє?

Жодної відповіді. Він зняв капелюх і пальто, пройшов до вітальні й увімкнув світло.

Оглянувши кімнату, він перетнув порожню спальню і заглянув у гардероб. Серед багатьох суконь, костюмів і пальт, що висіли упорядкованою лінією, Інґліш знайшов чорний костюм із широкими білими лацканами. Над ним на полиці лежали чорно-білі рукавички і маленька чорно-біла шапка-ярмулка.

Задумливо потираючи щелепи, він повернувся до вітальні, розрухав вогонь у каміні, тоді підійшов до секретера, налив собі віскі й розбавив його газованою водою. Сівши перед вогнем, Інґліш запалив сигарету і почав спостерігати за полум'ям холодним тривожним поглядом. Хвилин за десять до квартири увійшла Джулія.

— О, Ніку! — вигукнула вона, відчинивши двері вітальні. — Давно прийшов? На репетиції один дурень ніяк не міг попасти в такт. Мені дуже шкода, що я запізнилася...

Інґліш підвівся та, всміхнувшись, поцілував її.

— Нічого страшного. Я зовсім недавно прийшов. Як минув день, Джуліє?

— Нормально, але я трохи втомилася, — сказала жінка, знімаючи пальто з верблюжої шерсті та сідаючи у крісло. — Вмираю за випивкою. Наллеш мені мартіні?

Інґліш почав змішувати мартіні, краєм ока помітивши, як час від часу коханка уважно зиркає на нього. Нік подумав, що Джулія стомилась, та й грайливий блиск її очей кудись зник.

— А в тебе як справи? — запитала вона, заплющивши очі та відкинувшись у кріслі. — Сподіваюсь, у тебе був вдалий день?

— Так, нічого особливого, — сказав Інґліш і подав їй мартіні. — Не надто сухий?

— Ідеальний, — усміхнулася Джулія. Вона випила половину мартіні, зітхнула і поставила склянку. — Що будемо робити увечері?

— У мене зустріч десь за годину, — повідомив Інґліш. — Дуже важлива. Тому вибач, Джуліє.

— Нічого страшного. Мені не треба йти до клубу раніше десятої тридцять. Я прийму ванну і трохи подрімаю. Та я й не голодна, бо якраз перекусила недавно.

Інґліш припалив для неї сигарету і повільно рушив до каміна.

— Джуліє, навіщо ти ходила до Роя, коли він застрелився? — тихо спитав він.

Чоловік помітив, як вона напружилась, а її обличчя стало білим, наче перший сніг. Жінка глянула на нього широко розплющеними очима, в яких він побачив страх.

— Послухай, Джуліє, — продовжив він, — ти не повинна мене боятися. Я знаю, що ти ходила туди, й хочу знати, навіщо, — от і все. Тобі нема чого боятися.

— Ні, я... я не боюся, — прохрипіла Джулія і спробувала заспокоїтися. «Що він знає? — подумки запитала вона себе, заціпенівши від жаху. — Йому відомо про Гарі? Чи це тільки зачіпка?» — Ти лякаєш мене, Ніку. Я навіть не думала, що хтось про це знає.

Він усміхнувся.

— Ніхто й не знає, лише я. Рой тебе шантажував?

На мить Джулія подумала, що зараз знепритомніє. Її серце ніби зупинилось, а відчуття було таке, що вона падає на землю.

— Сьогодні я дізнався, що Рой шантажував багатьох людей, — продовжив Інґліш. — Люди бачили, як ти піднімалася на шостий поверх, і я впізнав опис твого костюма, мого улюбленого. Важко повірити, що ти також платила Рою гроші.

«Це все, що він знає?» — подумала Джулія, облизуючи сухі губи.

— Так, він шантажував мене, — мовила жінка, поки її мозок аж кипів, намагаючись знайти причину, в яку повірить Інгліш.

— Чорт забирай! — вигукнув Інгліш. — Чому ти мені не сказала? Я б прибив його на місці.

— Не хотіла тобі говорити. Мені було соромно.

— Моя маленька дівчинко, не треба розповідати, чим він тебе шантажував. Мені це нецікаво. Ти могла просто сказати, що він вимагає у тебе гроші.

Джулії відлягло від серця — схоже, що Нік нічого не знає! На radoщах вона мало не розплакалася.

— Він шантажував мене шість місяців, — зізналася жінка. — Я приносила йому в офіс дві сотні доларів щотижня.

— Тобі треба було все розповісти мені, — повторив бізнесмен, розлютившись. — От гнида! Я знав, що він був покидьком, але щоб настільки... Джуліє, прошу тебе, ніколи не приховуй такого. Він би хутко дістав на горіхи.

— Я не могла тобі розповісти раніше, — відповіла коханка, — але зараз розповім.

Вона зрозуміла, що повинна розповісти якусь історію, бо, рано чи пізно, він щось запідозрить. Можливо, навіть найме когось стежити за нею. Жінка усвідомлювала, що його теперішнє співчуття довго не триватиме, — вона знала його надто добре. Тому зараз, згадавши, історію подружки, з якою вони колись винаймали кімнату, і маючи змоги придумати щось інше, Джулія вирішила позичити цей сюжет.

— Ти не повинна мені нічого розповідати, — Інгліш підійшов та, сівши на поручень крісла, поклав руку на її плече. — Я можу тобі чимось допомогти?

— Уже ні, все давно минуло... — сказала Джулія. — Це сталося ще у Бостоні. Я мала сімнадцять, і це були скрутні часи. Мені призначили прослуховування в клубі, запросили несподівано, коли я вже опустила руки і вирішила

повертатися додому. Я навіть не мала пристойного одягу. Розуміла: якщо піду в тому, що є, — роботи мені не бачити. Жінка, в якій ми винаймали кімнату, тримала гроші вдома. І я вкрала їх. Сподівалася, що зможу покласти забрану суму на місце, перш ніж хазяйка помітить, однак вона спіймала мене на гарячому, викликала поліцію, і я цілий тиждень провела у в'язниці.

Інглiш погладив її по спині.

— Ти могла не розповідати мені цього, Джуліє. Теж мені подія... Усі ми колись робили таке, за що можна потрапити за ґрати. Комуś пощастило, а тобі — ні. І ти через це платила Рою?

— Він погрожував розповісти пресі. Я би втратила роботу. А через мене вони б змогли дошкулити і тобі, Ніку.

Інглiш напружився.

— Справді, могли. Хтось іще знає про це?

Вона заперечливо хитнула головою.

— Тоді забудьмо про все. Скільки ти заплатила Рою?

— Не хочу цього обговорювати, — швидко проказала Джулія.

— Дурня. Я поверну тобі гроші. Яка сума?

— Прошу, Ніку, не роби цього, я не хочу.

— Скільки там набігло? Тисяч п'ять?

— Десь так приблизно, але я не візьму грошей. У жодному разі! Я заплатила і забула про це.

— Угу, — буркнув Інглiш і підвівся. — Джуліє, коли ти туди прийшла, Рой був живий?

Вона кивнула:

— Так, живий.

— Ти ж розумієш, що він помер за кілька хвилин після того, як ти пішла.

Вона знову кивнула і стиснула кулаки.

— Тобі не здалося, що він планує от-от застрелитися?

— О ні! Він сміявся і жартував. Навіть намагався залицятися до мене. Я вперше бачила його в офісі самого. Зазвичай, там сиділа ще та неприємна дівчина...

Інґліш стиснув від люті зуби.

— Признавайся, що тоді сталося?

— Він... він намагався поцілувати мене, але я вирвалася. Кинула гроші та втекла.

— Ти дала йому гроші? Двісті доларів?

— Так, а що?

— Ти впевнена у цьому, Джуліє? Це дуже важливо.

— Так, я дала йому гроші.

— У його кишені було тільки чотири бакси. Лоїс ретельно обшукала офіс. Більше жодних грошей не знайшли.

— Не знаю, я віддала гроші йому. Він поклав їх на стіл і притиснув пресом для паперу.

Інґліш погладив підборіддя, його очі напружилися.

— Отже, сумнівів більше нема, — мовив він сам до себе, — Роя таки вбили.

Джулія заплющила очі.

— Ти бачила когось чи, може, щось чула, поки була там? — продовжив Інґліш, дивлячись на коханку.

— Нічого такого... Хіба що телетайпи в офісі, котрий далі по коридору. Вони так шумлять...

— Отже, хтось його застрелив, а грошей не знайшли, — підсумував Інґліш. — Самі вони зникнути не могли, значить, хтось їх забрав.

— Хто ж це міг зробити, Ніку? — спитала жінка, і її очі наповнилися страхом.

— З'ясовуємо, — Інґліш кинув недопалок у вогонь. — Тобі нема чого перейматися, Джуліє. Про тебе ніхто не знає і не дізнається. Можеш забути про те, що ти колись ходила до того офісу.

— Але якщо його хтось вбив, то треба повідомити в поліцію?

— Якщо вилізе, що Рой займався шантажем, мені кінець, — майже прошепотів Інґліш. — Я й слова не скажу копам. Не збираюся виконувати їхньої роботи. Нехай моя людина знайде вбивцю, а вже тоді вирішимо, що з цим

робити. Повторюю, тобі нема чого хвилюватися, — він узяв жінку за руку. — А зараз я мушу йти. Відпочинь, прийми ванну. Зустрінемося завтра, може, нарешті виберемось у кіно.

— Добре, Ніку.

Вона піднялась і пройшла за Ніком у хол. Поки Інглiш одягав пальто, Джулія стояла поруч, спостерігаючи за ним неспокойним поглядом.

— Ніку, а чи не буде краще, якщо і ти забудеш про це все? Невже тобі потрібно полювати за тим чоловіком? Ти ж не зможеш здати його в поліцію, бо він розповість їм про Роя.

Інглiш усміхнувся до неї.

— Не забивай цим своєї милої голівоньки. Спочатку його треба знайти. Рой, може, і був покидьком, але він був моїм братом, і його вбивство нікому не зійде з рук. Я подумаю, як відплатити вбивці, коли ми його знайдемо. До зустрічі, — він поцілував коханку і погладив її по стегну. — Не хвилюйся.

Нік спустився до входу, де на нього вже чекав Чак.

— Завези мене додому, — сказав Інглiш і сів у машину.

Поки Чак мчав темними вулицями, Нік нерухомо сидів, обдумуючи події нинішнього дня. Піднявшись до квартири, він віддав пальто гувернантці й запитав:

— Мене хтось шукав?

— Ні, сер.

— І жодних дзвінків?

— Ні, сер.

Кивнувши, чоловік пройшов у розкішно вмебльований робочий кабінет, умостився за стіл, запалив сигару і сидів отак у задумі кілька хвилин, а тоді взяв слухавку.

— З'єднайте мене з капітаном поліції О'Браєном, поліцейське управління Бостона, — попросив він телефоністку. — Можете не поспішати.

— Так, містере Інглiш.

Він поклав слухавку, піднявся і почав повільно ходити туди-сюди кімнатою. За кілька хвилин задзвонив телефон.

— Містер Інґліш слухає.

— Так-так-так, привіт незнайомцям... — прогудів О'Браєн на тому кінці дроту.

— Привіт, Томе. Як справи?

— Не жалюсь. А в тебе?

— І я ще дихаю. Думав, ти будеш на боксерському поєдинку. Чому не прийшов?

— Ну, ти ж розумієш... Маю пару вбивств, які треба розслідувати, — робота, чорти б її забрали. Радий, що твій боєць переміг. Чув, бій видався на славу.

— Ага, на славу. Слухай, Томе, мені потрібна інформація.

— Без проблем, містере Інґліш.

— Років вісім тому дівчина на ім'я Джулія Клер була заарештована за крадіжку грошей у жінки, в якої вона винаймала кімнату. Після цього тиждень провела у в'язниці. Можеш це перевірити?

— Можу, — відповів О'Браєн. — Дай мені три хвилини.

Інґліш сів на край столу, похитуючи ногою і задумливо спостерігаючи, як дим від сигари підіймається біля його обличчя.

О'Браєну вистачило двох хвилин.

— Такої дівчини не затримували, містере Інґліш. Жодних записів.

Обличчя Ніка напружилось.

— А взагалі є будь-які записи про дівчат, заарештованих за подібний злочин у той період?

— Зараз гляну, — пообіцяв О'Браєн, і цього разу пауза була значно довшою. Нарешті він озвався: — Доріс Каспері провела тиждень у в'язниці, вона намагалася вкрасти щось у магазині місяць до того.

Інґліш згадав, як Джулія одного разу говорила, що ви-
наймала кімнату разом із дівчиною на ім'я Доріс Каспері.
Він мав добру пам'ять на імена.

— Джулія Клер була свідком захисту, — продовжив
О'Браєн, — але не співучасником.

— Дякую, О'Браєне! Напевно, щось наплутали у моїх
записах, — мовив Інґліш. — Не забудь заскочити, як
будеш у нас. До зустрічі!

Він поклав слухавку і, нахмурившись, втупився у
килим. Коли Джулія розповідала про крадіжку, Інґлішу
здалося, що вона брехала, а тепер він знав це напевне.

— Цікаво, куди ти влипла насправді, Джуліє, — тихо
мовив він, продовжуючи колувати кімнатою.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

1

Ед Ліон вибіг на дорогу і свиснув до таксі, що проїжджало повз.

— 23 Істерн стріт, — гаркнув він, заскакуючи в автомобіль. — Погнали.

— Добре, друже, — водій так швидко рвонув з місця, що Ліон злетів із сидіння.

— Ти що, хочеш зламати мою трикляту шию?! — заверещав Ліон, намагаючись знову вмотитися.

— Бос сказав — погнали, значить — погнали, — відрізав водій, пришпоривши свого залізного коня крізь темні вулиці.

Наступні десять хвилин детектив сидів, притримуючи руками живіт, аби з нього не вивалилися усі нутрощі. Він уже сто разів пошкодував, що сказав водієві поспішати. Але коли той заїхав у район Уорд, з його вузькими провулками, овочевими кіосками і натовпом, що безцільно тиняється поміж них, таксист мусів зменшити швидкість і повзти, як черепаха.

— Якщо ти справді поспішаєш... — раптом мовив він, — Там попереду є провулок, що впирається в Істерн стріт. Можу закластися — пішки дійдеш швидше.

— Думаєш, я ловив би таксі, якби хотів пройтися? — відповів Ліон, згадавши слова Інґліша, що Хеннесі був убитий у якомусь провулку. — Їдемо далі, і пильнуй, не задави нікого.

— Та я б усіх цих бовдурів передавив, — буркнув водій і почав щосили сигналити.

Ліон припалив сигарету. Звичайно, Інґліш сказав правильно: треба знайти цю Мітчел і десь її заховати, але говорити — то не плуга пхати. Дівчина ж може подумати, що він хоче її викрасти, і верещатиме, як недоріzana.

Ліон скривився і сповз на край сидіння.

— Далеко ще?

— Майже приїхали.

— Добре, зупинися на куті.

Водій зупинився, і Ліон не поскупився із чайовими.

— Хочете, щоб я зачекав? Тут буде непросто знайти таксі, якщо ви збираєтеся повертатись. Місцеві на таксі не їздять.

— Ну, зачекай, — погодився Ліон. — Але я можу трохи затриматись. Якщо не прийду за півгодини, то їдь собі.

— Я поки кину щось на зуб, — водій виліз із машини. — Чекатиму тут.

Істерн стріт була справжнім свинарником: багатоповерхівки із забрудненими сажею стінами, обвитими іржавими пожежними драбинами і балконами, сміттєві баки вздовж бордюрів та купи сміття біля них. Здавалося, що тут брудне навіть світло, яке падало на залитий масними плямами тротуар. Кожні кілька ярдів валялися під дверима п'янички чи трималися за металеві перила, щоби не впасти, надаючи вулиці трохи зловісної атмосфери. У кінці вулиці Ліон розгледів кілька крамничок, занедбані вітрини яких усе ще світилися, і попрямував туди.

Він якраз минув номер 27 і раптом зупинився біля вітрини. На вивісці було написано: «Бакалія Джо Хеннесі». У крамничці було темно, й Ліон, похитавши головою, пішов далі.

Детектив підступив до входу в багатоквартирний будинок, над яким було видно номер 23, і знову зупинився. Раптом чорний автомобіль виринув із темряви і пригальмував за кілька футів од нього.

— Гей, ти! — почувся голос.

Ліон повернувся.

Чоловік з авто кивнув до нього.

— Де номер 23? — запитав він.

Ліон підійшов до автомобіля. Чоловік за кермом нахилився, аби глянути на Ліона, і вуличне світло впало на його обличчя.

Детектив одразу все зрозумів. Тоненький білий шрам від правого вуха до рота, штучне ліве око і тупуватий жорстокий вигляд — це він приходив до Джо Хеннесі вимагати гроші.

Ед було запнувся, але швидко опанував себе і вдав, що не впізнав водія.

— Двадцять третій? — перепитав він. — Думаю, що це з іншого боку вулиці. Оцей — двісті двадцять третій.

Чоловік зі шрамом щось буркнув, перемкнув швидкість і рвонув униз по вулиці. Коли машина відїжджала, Ліон помітив іншого чоловіка, котрий зігнувся на задньому сидінні, з натягнутим на самі очі капелюхом.

Не треба бути професором, аби здогадатися, навіщо їм 23 Істерн стріт. Інгліш усе правильно зрозумів: вони заткнули Хеннесі, а тепер хочуть заткнути і Мей Мітчел.

Ліон пошкодував, що не прихопив зброї. Він побіг до будинку і сходами вискочив до вхідних дверей. Біля дзвінків виднілися потерті літери А, В, С, D, Е та прізвища мешканців. Мей Мітчел жила на останньому поверсі. Він озирнувся на вулицю. Чорний автомобіль стояв ярдів за двісті звідси, чоловік зі шрамом саме вийшов на тротуар, дивлячись у напрямку Ліона.

Ед відчинив двері й увійшов у тьмяно освітлений хол, де стояв запах справжнього курника. Старенький ліфт у кінці коридору заледве міг умістити трьох людей. Він увійшов у нього і натиснув кнопку А. Кілька секунд нічого не відбувалось, а потім ліфт струсонувся, ніби ожив, і почав повільний підйом.

Ліон відчув, що спітнів. Розумів, що має в запасі не більше трьох хвилин, перш ніж чоловік зі шрамом та його друг таки знайдуть потрібний їм будинок. Ще хвилин п'ять, аби піднятися на останній поверх. За цей час детективу треба затягнути дівчину в ліфт і спуститися. Він сподівався, що двоє чоловіків будуть підніматися сходами й не звернуть уваги на ліфт, що рухається донизу. Часу було обмаль, і якщо дівчина пручатиметься, йому нічого не світить.

На останній поверх ліфт підіймався чотири хвилини. Нарешті зупинився і заскрипів, ніби дякуючи за подорож.

Ліон залишив решітку відчиненою і вийшов у коридорчик.

Потрібні двері були якраз навпроти, із дзвінком та дверним молоточком. Крізь віконечко над дверима пробивалося світло.

Ед натиснув на дзвінок і прислухався. Чекаючи, він важко дихав, поки його палець з усіх сил тиснув на кнопку. Водночас Ліон налаштувався ловити будь-які звуки у під'їзді. Але все було тихо і на сходах, і за дверима.

Він перестав дзвонити й узявся сильно гримати. Можливо, дівчина вийшла, а світла просто не вимкнула?

Відійшовши до перил, зиркнув униз. Слабо освітлений хол був безлюдним, натомість почулися звуки швидких кроків десь на сходах між поверхами, вже зовсім близько.

— Що сталося? — почувся жіночий голос позаду.

Ліон смикнувся від несподіванки, його нерви натягнулися, мов струни банджо. У дверях стояла, дивлячись на нього, молода білявка, років двадцяти чотирьох, із нерозчесаним волоссям до плечей, одягнена у чорну нейлонову піжаму, прозору, наче скло. Дівчина мала великі голубі очі, кирпатий ніс і високі вилиці, а від її округлих форм аж волосся заворушилось у молодого чоловіка.

— Що сталося? — повторила дівчина, обіпершись на одвірок і зовсім не зважаючи на те, що стоїть напів-

голою. — Щось горить? Красунчику, ти тут сам чи зараз підійде уся пожежна команда?

Кроки між поверхами стали гучнішими. Двоє чоловіків піднялися вже на п'ятий поверх. Часу на пояснення не залишилось. Ліон на мить оторопів від думки, що білявку доведеться тягнути на вулицю у такому вигляді, але іншого виходу не було: треба заскочити у ліфт, перш ніж двоє чоловіків їх побачать. На все про все — не більше п'яти секунд, подумав він.

— Я тебе хочу, — сказав Ліон, схопивши дівчину за зап'ястя і потягнувши уперед, але вона вчепилась за одвірок і вперлася ногами в поріг.

— Я тобі не якась там сабінянка¹, — хихикнула Мей.

До нього раптом дійшло, що дівчина п'яна, як чіп. Від здивування він випустив її руку.

— Заспокойся, красунчику, — проказала вона. — Двадцять століття вже, не забув? Можеш продовжувати залицятися.

— А щоб тебе! Оті двоє, які піднімаються сходами, йдуть по твою шкуру. Тож ти повинна піти зі мною, — бовкнув, не подумавши, Ліон.

— Ще двоє хлопців? Та хай приходять. І ти заходь. Влаштуємо таку вечірку...

Детектив спробував схопити її знову, але дівчина відстрибнула назад.

— Якщо ті двоє такі самі настирливі, то буде весело, — сказала вона, нетверезо погойдуючись на ногах. — Заходь перший, матимеш фору.

Ліон підійшов до дверей, з його обличчя лився піт.

— Гей, ти!

¹ Алюзія на акт масового викрадення мешканцями Стародавнього Риму жінок із племені сабінів у VIII ст. до н. е.

Ед чекав на це. Краєм ока він побачив чоловіка зі шрамом, який піднявся сходами, а за ним уловив силует іншого — низького й товстого.

Ліон вскочив у квартиру, гримнув дверима, прокрутив ключ і закрити засувки.

— Думаєш, що дістануся тобі одному? — запитала дівчина. — Ти, може, не зрозумів, але я не з тих... Відчини двері та впусти тих двох хлопців.

— Послухай... — попросив Ліон.

— Та пішов ти, я сама їх впущу, — Мей, похитуючись, рушила до дверей.

— Не будь дурною! — Ліон відштовхнув її. — Ці двоє...

— Ти кого назвав дурною?! — гаркнула дівчина. — Забирайся з дороги!

— Ти мене врешті-решт послухаєш?

Мей швидко обійшла чоловіка і навіть встигла відсунути верхню засувку, перш ніж він схопив її.

У двері заgrimали.

— Не лапай мене! — викрикнула знервовано дівчина, відштовхуючи Ліона.

— Ці двоє прийшли тебе вбити, ти, дурепо, — заволав детектив, відтягуючи її від дверей. Тоді схопив дівчину за плечі й щосили струсонув. — Ці хлопці... — він раптом важко застогнав від несподіванки, коли вона лягнула його по очах. На мить Ед наче осліп. А Мей уже відсунула нижню засувку і саме взялася за ключ, коли Ліон відтягнув її назад і кинув на крісло. Він ледве встиг закрити засувки, як двері струсонувалися від удару.

Двері витримали, але Ліон розумів, що це — ненадовго.

Дівчина нарешті вилізла з крісла і кинулася на Еда, б'ючи кулаками у груди та обличчя. Він марно намагався її зупинити, аж поки не схопив за'ястя і не притиснув її руки до своїх грудей.

— Та послухай, чорт забирай! Цим хлопцям ти платила за шантаж.

Мей була надто п'яною, аби розуміти хоч щось. Штовхнувши його вперед, дівчина буцнула Еда у підборіддя й вдарила по гомілці. Лаючись під ніс, він збив її з ніг і штовхнув у спальню.

Це була маленька кімната з вузьким ліжком біля вікна. Важка дубова шафа для одягу стояла біля стіни навпроти туалетного столика.

Ліон кинув дівчину на ліжко, зачинив двері на ключ і швидко вийняв його із замка. Та Мей зіскочила з ліжка, її очі від люті налилися кров'ю, а лице побіліло. Білявка розмахнулася, аби щосили вдарити Еда, та він перехопив її руку, підняв дівчину і відкинув так сильно, що вона, напевно, вбилася б, якби Ліон її трохи не притримав.

Тепер Мей лежала, задихаючись та боячись поворухнутися, а Ліон цим скористався і почати штовхати до дверей дубову шафу. Вона була важкою, і чоловік докладав неймовірних зусиль, аби зрушити її з місця.

— Не смій чіпати мої речі! — вигукнула дівчина. — Перестань, чуєш?

Ліон, проігнорувавши її, вперся плечима у шафу і нарешті припер нею двері. Щойно перевів подих, як у сусідній кімнаті щось тріснуло. Вхідні двері не витримали, зрозумів він. Що ж, цих дверей їм так швидко не виламати. Ліон відчинив дверцята шафи, дістав звідти перше, що потрапило під руку — як виявилось, шубу, — і кинув білявці.

— Одягайся, швидко!

— Та пішов ти! — вона відкинула шубу на підлогу.

Ліон підняв дівчину на ноги і струсонув.

— Одягайся!

Мей спробувала роздерти його обличчя нігтями, але Ліон знову схопив її за зап'ястя, розвернув і штовхнув лицем до ліжка. Притиснувши коліном її спину, спробував натягнути рукави шуби на руки дівчини, але вона так сильно пручалася, що було марно й намагатися це зробити.

Не можна гаяти й секунди, розумів Ліон, бо лишається зовсім небагато часу, перш ніж ті двоє увірвуться до кімнати. Облишивши дівчину, Ед спробував заспокоїтися. Вона тим часом сповзла з ліжка і кинулася до нього з кулаками. Детектив ухилився, вдарив її в обличчя і відразу підхопив дівчину, щоб вона не впала.

На непритомну Мей йому таки вдалося натягнути шубу. Покінчивши з цим, Ед виглянув за вікно і полегшено зітхнув, побачивши пожежну драбину за кілька футів від себе.

— Він вилазить у вікно, — почувся голос чоловіка зі шрамом. — Я спускаюся, а ти виламує ці двері.

Ліон більше не вагався: він прикинув, що чоловіку зі шрамом, який побіг до ліфта, що рухається, мов равлик, потрібно ще буде обійти будинок. Що ж, часу обмаль, але це краще, ніж сидіти в кімнаті, наче у пастці. Він схопив дівчину, яка все ще була непритомна, і перекинув через підвіконня. Уже з балкона детектив почув, як зловісно тріщать двері кімнати.

Унизу було темно, й Ед не міг розгледіти, куди виводить провулок. Глянув угору й зрозумів, що на дах їм обом не вилізти. Треба спускатися.

Ліон закинув дівчину на плече й рушив металевими сходишками, тримаючись за іржаві поручні. Мей була важкою, і на третьому поверсі Ліон уже не відчував ніг, а серце його немов намагалося вистрибнути із грудей. Ледь не падаючи, він продовжував спускатися, міцно опираючись на поручні. Ліон думав лише про те, аби дістатися провулка раніше за чоловіка зі шрамом.

Остання секція драбини почала зі скрипом опускати, коли він ступив на неї ногою. Опинившись на землі, Ліон сперся на стіну, аби перевести подих та отямитися. Озирнувшись навсібіч, він зрозумів, що не знає, в якому напрямку рухатися. Навколо була суцільна темрява. Ед вирішив піти праворуч, але не ступив і кількох кроків — звук, що пролунав позаду, змусив його обернутися.

Це саме відчинилися двері, й світло впало на частину провулка. Із дверей вийшов чоловік зі шрамом. Затамувавши подих, Ліон продовжив повільно рухатися, намагаючись не видати себе жодним звуком.

Чоловік зі шрамом озирався, намагаючись зрозуміти, куди той дівся.

А Ед ступав у темряві, тримаючись за цегляну стіну, готовий кинутися бігти, якщо переслідувач рушить у його напрямку.

Раптом Ліон уперся в стіну і, спіткнувшись, мало не впав. Відновивши рівновагу, почав гарячково обмацувати цеглу перед собою. Глухий кут. Він звернув не туди і сам загнав себе у пастку.

Детектив озирнувся. Чоловік зі шрамом ішов у його напрямку, тримаючи в руці пістолет.

2

За стіною шуміла вулиця, і Ліон зрозумів, що перебуває неподалік від дороги. Потрібно було повертати ліворуч, але тепер уже пізно: чоловік зі шрамом перекрив йому вихід. Ед обережно поклав непритомну дівчину на землю. Він знав, що його не видно і що той чоловік рухається навмання. Ліон поповз назустріч. Чоловік зі шрамом наближався повільно, невпевнено, постійно прислухаючись.

Коли детектив відповз від дівчини на двадцять ярдів, він присів і причаївся, притиснувшись до стіни. Чоловік зі шрамом був ярдів за п'ятнадцять¹. Рухаючись у суцільній темряві, він виставив пістолет уперед і вільною рукою намацував стіну, біля якої причаївся Ед.

Чоловік зі шрамом був уже недалеко. Ліон чув його подих і запах парфумів. Темна тінь пройшла зовсім

¹ 1 ярд – 0,9144 м, 20 ярдів – 18,29 м, 15 ярдів – 13,72 м.

близько від нього, не помітивши, й продовжила рухатися далі так само повільно, як і раніше. Ліон змушений був відзначити стійкість нервів чоловіка, котрий пробирався у таку темну діру, не знаючи, що може чекати на нього за крок чи два. Ед припіднявся, напружився і кинувся на широку спину незнайомця.

Чоловік зі шрамом злякано крякнув, упав навкарачки і випустив пістолет. Ліон зімкнув руки на його горлі, схопивши своєю однією рукою за зап'ястя іншої, і щосили потягнув назад. Незнайомець, зігнувшись, підняв Ліона на спині. Той лише стиснув руки сильніше. Ще якусь хвилину не розривати рук — і противник відключиться. Але це було простіше сказати, ніж зробити. Ед наче намагався втримати дикого kota. Чоловік зі шрамом вдарив Ліона до стіни, відскочив, випрямився і гепнув знову.

Ліон відчув, як тріснули його ребра, але, зціпивши зуби, продовжував стискати руки.

Чоловік зі шрамом спробував запхати пальці детективові в очі, але той, відчувши небезпеку, встиг відвернути голову. Супротивникові вдалося лише спіймати його за вухо, але він так крутонув ним, що раптовий гострий біль вибухнув у скронях Ліона, а в очах потемніло. Він осів вперед, штовхаючи чоловіка зі шрамом на коліна і намагаючись змусити його відпустити вухо, аби руками захистити обличчя від удару об асфальт.

Ед вдарив коліном супротивника у спину і ще сильніше зімкнув руки на його шії. Раптом чоловік зі шрамом обм'як і розпластався на землі. Ліон стискав руки ще дві чи три секунди, а тоді полегшено зітхнув та відступив. Чоловік зі шрамом не ворухився.

Детектив оглянув провулок, чи, бува, там не з'явився товстун, тоді знайшов пістолет свого нападника і побіг по дівчину. Закинувши її на плече, рушив до відчинених дверей. Наблизившись до них, притиснувся ближче до

стіни, спрямував пістолет на двері й зазирнув у напів-темний коридор. Там нікого не було.

Минувши двері, він попрямував до кінця провулка, поки не вийшов до центральної дороги. Тут зупинився, не виходячи на світло, й виглянув на темну і безлюдну вулицю.

«Цікаво, — подумав Ед, — як мені нести цю дівчину по Істерн стріт?»

Він озирнувся, розмірковуючи, чи чоловік зі шрамом уже очуняв. Часу на роздуми не було. Треба якось дістатися до таксі та, чорт забирай, нарешті вибратися з цього району.

Дівчина почала ворухтись і стогнати. Ліон ніс її, поки не вийшов на Істерн стріт, а тоді поставив на ноги та спер на стіну. Коліна дівчини підігнулись, і вона б упала, якби її вчасно не притримав Ед.

Струсонувши Мей і давши легенького ляпасу, він сказав:

— Давай, отямлюйся.

Дівчина розплющила очі, глянула на нього і знову заплющила. Він струснув її ще раз.

— Ну, давай. Нам необхідно пройтися. Прокидайся.

— Не хочу проходитися, — пробубніла. — Хочу спати.

Ед відпустив її, але дівчина, падаючи, вчепилась у нього руками.

— Що сталося? Де я?

— Ти п'яна, мала. Я веду тебе додому. Ти ж не хочеш, аби я ніс тебе на руках, правда ж?

Обійнявши Мей, він повів її уперед. Дівчина похитувалася, добряче опираючись на плече супутника.

Ліон побачив автомобіль, на якому приїхали ті двоє, недалеко від будинку номер 23, і перейшов на інший бік вулиці.

— Хочу прилягти, — раптом бовкнула дівуля. — Я втомилася й не зроблю більше і кроку.

— Зробиш. Тут недалеко, — підбадьорливо мовив Ліон. — Ходімо, ти ще непогано перебираєш ногами.

Дівчина сіла на бордюр так швидко, що він не встиг її зупинити.

— Я буду сидіти тут, — заявила впевнено Мей.

Перехожий виринув із темряви так раптово, ніби з'явився нізвідки. Він глянув на дівчину, яка сиділа на тротуарі, підозріло зиркнув на Ліона і знову пірнув у темряву, неначе розчинився у повітрі. Детектив помахав капелюхом перед власним обличчям — він уже давно не потрапляв у такі неприємні ситуації.

— Вставай, — Ліон нахилився до дівчини, — не сиди на холодному асфальті, бо ще застудиш собі одне місце.

— А тобі яке діло, — відрізала вона грубо. — Сидітиму, де хочу.

— Ну давай, мала, — благав Ед. — Ти виглядаєш там такою жалюгідно.

— Це не ти мене недавно вдарив? — зиркнула на нього дівчина.

— Вдарив таку красуню? Як би я міг... — відповів Ліон. — Ну, вставай. Ти ж хочеш додому, правда? — узявши її попід руки, він підняв на ноги.

— Мій дім он там, — вказала Мей на будинок 23. — Ти тягнеш мене не туди.

— Хочу купити тобі випити, — швидко змінив тему Ед. — Щось гаряче і холодне одночасно, з такою перчинкою на дні, що тобі аж дим вухами піде. Хочеш таке скуштувати?

— Це що, якийсь новий коктейль? — зацікавилася Мей.

— Вони заливають перчинку і підпалюють, — сказав Ліон. — Це новинка, ти ніде такого не знайдеш. Давай, ходімо, поки цей бар ще відчинений.

Дівчина рушила, опираючись на його руку, і Ліон швидко повів її вулицею вниз, час від часу озираючись,

чи ніхто їх не переслідує. Мей раптом смикнулася й зупинилася.

— Ну що іще? — нетерпляче запитав детектив. — Залишилися кілька кроків...

— Я от подумала: а ти хто? Я тебе не знаю. Чи знаю?

— Ти що, забула? — бадьоро сказав Ліон. — Я Ед. Пам'ятаєш? Я той, хто збирається купити тобі випити.

— Ага, — дівчина кивнула і всміхнулася. — Я згадала, Еде. Ну, і де ця твоя випивка?

— У барі, — узявши її за руку, він потягнув далі. — Ходімо, солоденька. Ще кілька кроків.

Вони зайшли за кут, і Ліон полегшено зітхнув, побачивши таксі. Водій прогулювався навколо автомобіля, жуючи сендвіч, яким і помахав Ліону.

— Я вже збирався їхати, — сказав водій. — Знайшов собі подружку?

Дівчина витріщилася на водія.

— А це що за перець? — запитала білявка, повернувшись до Ліона.

— Це Сем, — пояснив детектив. — Пам'ятаєш Сема? Він завезе нас у бар, де на тебе чекає обіцяна випивка.

— О! Ти нічого не говорив про Сема, — насупилась дівчина. — Привіт, Семе. Де та випивка, яку Ед хоче мені купити?

Водій нахмурився.

— Я не Сем, — буркнув він. — Я Джордж. А хто такий Сем?

— Забудь, — нетерпляче мовив Ліон. — Сем, Джордж, яка збіса різниця. Давайте прокатаємося всі разом, — він відчинив дверцята машини і взяв дівчину за руку. — Заскауй, солоденька. Трохи прокатаємося.

Дівчина відштовхнула його та відскочила назад.

— О ні! Я не така дурна. Нікуди з вами не поїду. Хочете мене викрасти і продати у рабство?

— Я хочу купити тобі випити, — Ліон уже ледве стримував гнів. — Давай, мала. Заліземо у це чортове таксі й нарешті поїдемо, купимо тобі випивку.

— Я йду додому, — заявила дівчина так беззаперечно, що Ед на мить завмер.

— Їдьмо. Ти ж не хочеш додому, ще надто рано, — переконував він.

— Я йду додому, — повторила дівчина і засунула руки у кишені шуби. Шуба привідкрилась, і водій витріщився на напівпрозору нейлонову піжаму, затамувавши подих.

— А щоб тебе... Моїй би таку піжамку... — тихенько присвиснув він.

— А не пішли б ви обоє... — холодно проказала Мей, заправляючи шубу. — Я йду додому.

Вона повернулася і, хитаючись, рушила дорогою.

Ліон стрибнув уперед, схопив її за руку і потягнув назад.

— Так просто ти не підеш! — гаркнув він. — Спочатку ми вип'ємо.

Дівчина спробувала вирватись, але Ед тримав її дуже міцно.

— Я закричу, — сказала дівчина, спираючись на нього. — Увесь час відчувала, що маю щось зробити, і не могла допетрати, що саме. А тепер знаю — закричати.

— А навіщо тобі кричати? — Ліон поспішно відпустив її. Дістав портсигар і запропонував білявці сигарету. — Закуриш?

— Вони ж без наркотиків? — уточнила та підозріло.

— З цього боку — простий «Кемел», а з іншого — не простий, — усерйоз пояснив Ліон.

Беручи простий «Кемел», він помітив, як водій витріщився на нього.

— Гей, містере, що тут узагалі діється? — запитав таксист.

— Не пхайся! — гаркнув детектив. — Пильнуй своє таксі, — він поклав руку на плече дівчини і повів її до

машини. — Поїхали по випивку, солоденька? Бар скоро зачинятиметься, можемо спізнитися.

Вона відстрибнула від нього.

— Нікуди я не поїду. Я йду додому.

Ліон вирішив, що їй нарешті потрібно ще раз врізати — для порозуміння. Часу на вмовляння вже не було. Будь-якої миті міг з'явитися чоловік зі шрамом — і все зійде нанівець.

— Зачекай, — сказав Ед, стискаючи правий кулак. — Глянь, який чудовий місяць. Хіба це не пробуджує у тебе бажання лишитись і гарно провести час?

Мей глянула вгору, і її підборіддя стало прекрасною мішенню. Але перш ніж Ліон встиг зацідити, його руку перехопив водій і штовхнув назад так, що Ед, втрапивши рівновагу, осів на тротуар.

— Що це ти надумав? — люто запитав водій. — Я не збираюся бути співучасником. Що тут узагалі діється?

— Це він ударив мене раніше, — дівчина підбігла до Ліона і лупнула його ногою. — Це навчить тебе, як бити жінок, ти, мавпо.

Ліон обхопив її ноги і повалив на себе. Коли спробував підняти її і заховати її в автомобіль, водій перегородив йому дорогу.

— Не в моє таксі, — заверещав той. — Відпусти її або я виб'ю тобі всі зуби.

— Вона несповна розуму, — вигукнув Ліон, намагаючись утримати дівчину. — Я мушу доставити її додому. Допоможи посадити її в машину, поки ще не втнула якихось дурниць.

Дівчина закинула голову і заверещала так, що Ліон мало не оглух. Детектив спробував закрити їй рота рукою, але раптом водій ударив його по голові, й від несподіванки Ліон випустив дівчину. Ед ще намагався втримати її, схопивши за шубу, але та вислизнула, і шуба залишилась у його руках. Дівчина стрімголов побігла вулицею.

— Що тут коїться? — впевненим голосом запитав червонощокий коп, який несподівано виринув із тіні.

— Оцей чоловік намагався викрасти дівчину, — відповів водій, вказуючи на білявку, яка зупинилася посеред вулиці. Ліхтар світив прямо на неї, і коп витріщився на її прозору піжаму.

— Вона не може ходити вулицею напівголою, — гаркнув він сердито. — Це непристойно.

Ліон з огидою відкинув шубу.

— Двоє убивць полюють на неї. Я хочу забрати її у безпечне місце, — пояснив Ед копу. — Заарештуйте її і відведіть у відділок, головне, щоб вона не повернулася до своєї квартири.

Коп підозріло глянув на нього.

— Які двоє вбивць?

— Він бреше, босе, — з тривогою озвався водій. — Цей чоловік збирався вдарити її, але я йому завадив. У нього ще сигарети з наркотиками і взагалі, він намагався її викрасти.

— Мовчи! — розсердився детектив і повернувся до копа. — Давайте прихопимо дівчину і всі разом підемо до відділку. Там усе спокійно з'ясуємо.

— Ти сиди тут, — наказав коп водієві. — А ти підеш зі мною, — продовжив він до Ліона. — І без дурниць, або шукатимеш собі новий череп.

Вони рушили вулицею вниз. Коли дівчина побачила, що обоє йдуть до неї, вона пришвидшилася. Тримаючись середини вулиці, дівчина тепер бігла до автомобіля, котрого залишив нападник зі шрамом. Коли вона була ярдів за двадцять від автомобіля, Ліон помітив чоловіка, який стояв біля входу в будинок.

— Обережно, — крикнув Ед до копа. — Он там убивця. Коп зупинився.

— Де?

Ліон рвонув уперед, дістаючи із кишені штанів пістолет. Дівчина раптом зупинилась і повернулася лицем

до нього, притискаючи руки до грудей, а він щодуху помчав вулицею.

Щось блиснуло від дверей будинку, а потім почувся звук пострілу.

Мей несамовито заверещала, а Ліон, намагаючись її перекрикнути, гукнув, аби вона падала на землю. Тоді вистрілив у напрямку дверей, поки коп падав, намагаючись дістати пістолет. Пролунав ще один постріл, і Ліон відчув струмінь гарячого повітря, що промайнув біля його обличчя. Він відскочив у тінь, подалі від світла вуличного ліхтаря. Коп упав на землю і тричі вистрелив у напрямку дверей. Звідти у відповідь пролунав ще один постріл. Темна ніч наповнилася вилясками.

Коп смикнувся, спробував піднятися, кілька секунд опирався на руки, а тоді впав. Його кашкет покотився дорогою, а по щоці потік струмочок крові. Пістолет випав з його руки. Ліон закотився за сміттєві баки і двічі вистрелив у напрямку спалахів від пострілів. Товстун, зігнувшись удвоє, вийшов на світло, притискаючи руки до живота, тоді зробив два чи три кроки і впав долілиць на тротуар.

Ліон глянув на Мей. Та стояла посеред дороги, прикривши руками рот. Він закричав, аби дівчина лягла на землю, коли побачив, що у дверях промайнула якась тінь. Чоловік зі шрамом вискочив з будинку, здіймаючи пістолет, і вистрелив у білявку. Ліон вистрелив одночасно з ним.

Чоловік зі шрамом випустив пістолет, схопившись за зап'ястя. Ліон вистрелив ще раз, але не влучив. Чоловік зі шрамом заховався за машиною, що стояла перед будинком.

Ліон обережно виглянув з-за баків. Перелякана дівчина бігла вулицею вниз, і він кинувся за нею.

Люди почали виглядати з вікон і виходити на балкони.

Двоє чоловіків, вийшовши з будинку, накинулися на Еда і повалили його.

— Ану відпустіть! — закричав детектив, намагаючись вирватися. — Я мушу зупинити ту дівчину.

— Спершу зачекаємо на поліцію, — вигукнув один із чоловіків, вчепившись у Ліона. Інший, невисокий, у сорочці з короткими рукавами, намагався втримати ліву руку Ліона. Ед відкинув його і вривав кулаком іншому в обличчя, зваливши того на асфальт. Тоді піднявся на ноги і рвонув за дівчиною, але вона кудись зникла. Довга, погано освітлена вулиця тепер була безлюдна.

Мей наосліп бігла до провулка, що виводив до чорного входу в будинок номер 23. Задихаючись, вона заскочила у провулок, її єдиним бажанням було зачинитись у своїй квартирі й заховатися під ковдру.

Провулок був темний і вузький, мов довгий чорний тунель. За двадцять ярдів вона раптом зупинилась, а серце втекло у п'ятки. Темрява ніби зімкнулася над нею. Дівчина сперлася на стіну, надто налякана, аби бігти далі. Страх паралізував її, вона не могла навіть кричати. Щось поблизу заворушилося, і вона почала з острахом вдивлятися у темряву, поки серце немов намагалось вистрибнути з грудей.

— Я чекав на тебе, Мей, — несподівано прошепотів їй у вухо чоловічий голос, і дівчина відчула теплий, солодкуватий від жувальної гумки подих.

— Я знав, що ти підеш цим шляхом. І чекав, — рука виринула з темряви й ніжно узяла дівчину за зап'ястя. — Ми хочемо, щоб ти мовчала, Мей, — продовжив голос. — Ти знаєш занадто багато. Я наказав Пену і Фету заткнути твій красивий ротик, але вони тут такого накоїли... Що ж, зроблю усе сам.

Мей раптом відчула жакливі біль у грудях і схопилася за руку незнайомця. У ній було щось тверде, що виростало ніби з її тіла.

— Що ти зі мною зробив? — прохрипіла відчайдушно дівчина, намагаючись відштовхнути його руку подалі. — Що ти зробив?

Її руки раптом обхопили холодне, зі слонової кістки, руків'я ножа, і Мей із жахом зрозуміла, що лезо — в її тілі. Дівчина повалилася на стіну, піт градом стікав з обличчя, а коліна підкосилися, поки біль заповнював усе тіло. Вона так і стояла, тримаючись за руків'я, і тихенько плакала, відчуючи, як життя повільно її покидає.

3

Нік Інґліш усе ще міряв кроками кімнату, коли увійшов Ед Ліон і розлігся у кріслі, зсунувши капелюх на маківку.

— Ну й вечір! — вигукнув він. — Маєш щось випити?

Інґліш підійшов до секретера і налив дві великі склянки віскі.

— Де дівчина? — запитав Нік, поставивши випивку на стіл.

— Напевно, уже у морзі або по дорозі туди, — відповів Ліон, узявши склянку й одним ковтком осушивши її наполовину. — Бідне дитя... — він поставив склянку і скривився.

— Хочеш сказати, що вона мертва?

— Так, без варіантів. Хтось устроїв їй ніж у живіт, — і Ліон розповів бізнесмену нещодавні події.

Інґліш слухав, закуривши та втупившись в аркуші паперу, розкидані на столі, не пропускаючи жодного слова.

— Хтось чекав на неї у провулку, — зробив висновок детектив. — Я чув її крик, але коли прибіг туди, то було вже запізно. Хтось нещасну зарізав. Ніж забрав, але залишив дещо значно важливіше, — він дістав із кишені папірець і поклав його на стіл. — Це — обгортка жувальної гумки.

Інґліш узяв її, глянувши Ліону в очі.

— Це може й нічого не означати.

— Я впевнений, що її залишив убивця. Обгортка лежала на дівчині. Думаю, чоловік у коричневому костюмі шаленіє завжди, коли когось убиває, і жує гумку для заспокоєння.

Інглiш обережно сховав обгортку в шухляду.

— А потім?

— Потім набігли копи, які могли запідозрити мене у вбивстві, тому мені треба було вшиватися. Я втік у провулок, переліз через стіну та спіймав таксі. Доїхав до Сентрал авеню, а тоді прийшов сюди.

Нік кивнув.

— Як гадаєш, вони спіймали чоловіка зі шрамом?

— Можливо.

— А що з товстуном?

— Думаю, він мертвий. Я поціли в йому в живіт, і це не надто потішило бідолаху, коли я бачив його востаннє.

— Схоже, що працює ціла банда, хіба ні?

— Я теж так вважаю. Любитель жувальної гумки може бути у них за старшого.

— Якщо це Шерман, то бос точно він, — похмуро кинув Інглiш. — Рой був завжди на побігеньках, йому не під силу організувати такий бізнес.

— Якщо Шерман і є тим, кого ми шукаємо, то що будемо робити? Здамо поліції — і Роя виведуть на чисту воду.

— Твоя правда, — сказав Нік за якийсь час, а тоді підвівся. — Йди виспись, Еде. Мені треба подумати. Завдання для тебе матиму завтра.

— Добре, — погодився Ліон, допив віскі й піднявся. — На жаль, я не простежив, куди тягнуться дроти від мікрофона. Займуся цим завтра увечері.

Інглiш провів його до дверей.

— Я поговорю з Морілі. Товстун, можливо, був у їхній базі.

— Тільки обережно, — попередив Ліон, — щоб Морілі не зіставив мого портрета і твоїх запитань. Водій таксі мене добре запам'ятав.

— Не переймайся, — Нік відчинив двері.

Ед вийшов у коридор.

Молодявий чоловік у хорошому коричневому костюмі й капелюсі, насунутому на самі очі, якраз виходив із ліфта. Він зиркнув на Ліона й Інгліша і попрямував до дверей у кінці коридору. Біла шовкова хустинка стирчала з-під рукава його сорочки.

— Містер Шерман? — неголосно запитав Нік.

Чоловік у коричневому костюмі зупинився. Його бурштинового кольору очі з великими зіницями здивували Ліона своєю байдужістю.

— Що? А, так, я містер Шерман, — відповів той. Його низький голос лунав, наче музика. Він усміхнувся до Інгліша, показавши малі, рівні та дуже білі зуби. — Ви щось хотіли? Нік Інгліш, якщо я не помиляюся?

— Ти йди, Еде, — прошепотів Інгліш. — Побачимося завтра, — і він підійшов до Шермана. — Я б хотів поговорити з вами. Сподіваюся, ви зможете приділити мені хвилинку?

— Буду радий, якщо ви зайдете до мене, — сказав Шерман. — Я очікую на телефонний дзвінок.

— Звичайно, — Інгліш зачинив свої двері і пройшов коридором до офісу Шермана.

Ліон спостерігав, як вони йдуть коридором, а тоді ступив у ліфт і натиснув кнопку першого поверху. Він втомлено скривився, коли ліфт почав опускатися.

Шерман відчинив двері офісу, увімкнув світло і відійшов убік, пропускаючи Інгліша.

— Прошу, проходите, містере Інгліш.

Нік увійшов у багато вмебльований хол. Шерман зачинив двері, повісив капелюх на гачок, пригладив білою рукою намащене гелем волосся і пройшов у кімнату.

Натиснувши на вмикач, він жестом запросив гостя заходити.

Інгліша важко було вразити, але він застиг від подиву, оглядаючись навколо. Чимала кімната вражала відчуттям простору. Нічим не покрита полірована підлога, здавалося, була величезною, поки не впиралась у довгу чорну оксамитову порт'єру, що прикривала вікно. Білосніжний кований диван і такі ж білі два ковани крісла ніби губилися в цьому безмежному просторі. У ніші біля вікна стояв малий кабінетний рояль. У великому каміні горіло, потріскуючи, яскраве полум'я, а навпроти стояв шестифутовий підсвічник з електричними лампочками, що заміняли свічки. На стіні висіла повнорозмірна копія скульптури П'єти, першого шедевра Мікеланджело, оригінал якої був у соборі Святого Петра в Римі. Стіни кімнати були покриті оксамитовими шпалерами. Інгліш не міг відвести погляду від П'єти, вражаюче білої на фоні чорного оксамиту.

Слабкий запах ладану та приховане освітлення трохи нагадували склеп. Інгліш відчув погляд Шермана і швидко себе опанував.

— Ви мали боцінити кімнату, містере Інгліш, — сказав Шерман, підходячи до вогню. — Принаймні вона оригінальна, правда ж? Звичайно, не всі змогли б тут жити, але ж я — не всі.

— Мушу з вами погодитися, — сухо мовив Нік. — Чудова скульптура.

— Чудова копія, — відповів Шерман і дістав із кишені пачку жувальних гумок. Інгліш звернув увагу на обгортку — точнісінько таку, яка була у його шухляді. — Її створив молодий італійський студент. Він дуже добре вловив настрій Мікеланджело, а це — одна з кращих його робіт. Єдина скульптура, котру він підписав. Якщо глянете ближче, зможете побачити ім'я, викарбуване на поясі Богородиці. Ви цікавитесь мистецтвом, містере Інгліш?

— Я можу оцінити мистецтво, — відповів Нік, махнувши рукою в бік П'єти, — але не можу сказати, що мистецтво справді мене цікавить. Не мав іще змоги це з'ясувати... Не хочу вас затримувати, тому запитаю прямо: 17-го цього місяця ви заходили в агенцію новин за адресою 1356 Сьома стріт?

Шерман повільно розгорнув жувальну гумку, не відводячи беземоційного погляду від гостя.

— Здається, заходив, — протягнув він. — Не впевнений, що саме 17-го, але точно цього тижня. А чому вас це цікавить?

— Є причина, — відповів Інгліш. — Ви були там десь о десятій п'ятнадцять?

— Можливо. Я не дивився, котра година.

— У цей час мій брат звів рахунки із життям. Він застрелився.

Шерман здивовано підняв брови.

— Мені дуже шкода, — діставши жувальну гумку, чоловік поклав її до рота. — Перепрошую.

— Ви чули постріл?

— Отже, то був постріл, — похитав головою Шерман. — Я чув щось подібне на постріл, але вирішив, що це звук автомобіля.

— Де ви були у той момент?

— Піднімався на ліфті.

— Ви бачили когось на шостому поверсі? Можливо, хтось виходив з офісу мого брата?

— Офіс вашого брата був на шостому поверсі? — перепитав Шерман. — Там детективна агенція й агенція новин, якщо я не помиляюся. А де був офіс вашого брата?

— Його офіс — детективна агенція.

Щелепи Шермана ритмічно зарухалися.

— Справді? Цікаво. Я й гадки не мав, що ваш брат був детективом, — його тон ніби давав зрозуміти, що йому навіть гидко вимовляти це слово.

— Ви бачили когось біля офісу мого брата? — повторив Інґліш.

Шерман наморщив лоб.

— Дайте подумати... Так! Я бачив жінку. Жінку, одягнену в чорно-білі тони. Я ще подумав: несподіване чуття стилю для «такої» жінки, — він наголосив на слові «такої».

Нік беземоційно запитав:

— Якої це — «такої», містере Шерман?

Той усміхнувся.

— Ну, я б сказав — легковажної, можливо, трохи вульгарної. Один із моїх друзів, без сумніву, висловився б — повіі.

Інґліш подивився на нього важким поглядом і запитав:

— Ця жінка була у коридорі, коли ви вийшли з ліфта?

— Саме так. І вона йшла від детективної агенції до сходів.

— А ще когось ви бачили?

— Ні.

— Скільки часу минуло від пострілу до того, як ви побачили жінку?

— Секунд п'ять чи шість.

— Що ж, дякую, — Нік раптом зрозумів, до чого хилить Шерман. — Не смію вас більше затримувати. Ще раз дякую.

— Нема за що. Я гадав, що ваш брат учинив самогубство, містере Інґліш.

— Я так і сказав, — коротко відповів той.

— Справді, ви так і сказали. Але ж робота детектива небезпечна. Я читав у книгах. Могло бути так, що ваш брат довідався таємницю цієї жінки і вона застрелила його, аби цього ніхто не дізнався.

Нік похмуро всміхнувся.

— Мій брат застрелився сам, містере Шерман.

Чоловік у коричневому кивнув.

— Звичайно, звичайно. Я просто дозволив уяві трохи розгулятися. Але ж трапляються випадки, коли вбивство підлаштовують під самогубство. І це вводить в оману поліцію. Зрозумійте мене правильно: я не говорю зараз про ваш випадок, ви ж упевнені, що це самогубство. Але якби ви не були так упевнені, містере Інгліш, то, думаю, мені довелось б повідомити поліцію про жінку, яку я бачив. Це — мій обов'язок громадянина, хіба ні?

— Нема жодних сумнівів, що мій брат застрелився, — тихо повторив Нік.

Шерман глянув на нього, його щелепи продовжували рухатися. Він приємно всміхнувся.

— Що ж, вам краще знати, містере Інгліш. Але цікаво, що вона робила в офісі вашого брата. Напевне, була у його кабінеті, коли він застрелився.

Нік стиснув зуби.

— Коли ви її побачили, чи виглядала вона хоч трохи знервованою? — запитав він.

— Не впевнений. Вона поспішала, ніби втікала. Ви точно впевнені, містере Інгліш, що вашого брата не вбили?

— Я точно впевнений.

Шерман знову кивнув.

— Звичайно, цю жінку буде неважко знайти, — продовжив він. — Мені здається, вона працює в якомусь нічному клубі. Можливо, співає, — він пригладив волосся і раптом став ніби задерикуватим хлопчиськом, усміхнувшись до гостя. — Я митець, містере Інгліш. Ви, напевно, не знаєте, але я — досвідчений художник. Намалювати портрет цієї жінки і передати його поліції для мене не проблема. Як гадаєте, мені це треба робити?

— Поліція задоволена тим, що мій брат застрелився, і у неї багато іншої роботи, — тихо мовив Нік. — Не думаю, що вам варто відволікати копів своїми картинками.

— Як скажете... — Шерман знизав плечима. — У мене підвищене почуття відповідальності. Це часто завдає мені незручностей.

— Як я вас розумію... — Інгліш рушив до дверей. — Дякую за допомогу!

— Завжди радий, — кивнув Роджер, повертаючись до вогню. — Насправді, я сподівався, що нам колись вдасться поспілкуватися. Зрештою, ви — знаменитість.

— На добраніч, містере Шерман, — Нік узявся за клямку. — Радий був познайомитися.

— Якби поліція знала про міс Клер, це було б дуже незручно для неї і неприємно для вас, — Шерман трохи підвищив голос. — Зрештою, вона мала дуже серйозну причину застрелити вашого брата, хіба ж ні?

Інгліш повільно повернувся і глянув на чоловіка у коричневому, котрий ехидно посміхався.

— Міс хто? — ввічливо поцікавився Нік.

— Джулія Клер, ваша коханка, — відповів Роджер. — Мої свідчення надовго запроторять її у в'язницю чи ба — навіть відправлять на електричний стілець. Хоча, якщо вона помахає ніжками перед суддею, то уникне стільця. Але «десятку» отримає точно. Вам же цього не потрібно, правда, містере Інгліш?

4

Якусь мить двоє чоловіків дивились один на одного, а тоді Нік повільно повернувся до кімнати.

— Ні, — тихо сказав він. — Цього мені не потрібно. Ви точно впевнені, що бачили саме міс Клер?

Шерман ледь помітно смикнувся від нетерпіння.

— Я знаю, що ви дуже зайнята людина, — відповів він, — але, можливо, хочете обговорити все зараз? Прошу, я не поспішаю.

— Що обговорити? — повільно запитав Інгліш.

— Може, перестанемо гратись у джентльменів? — різко кинув Шерман. — Я готовий продати вам інформацію. Можемо обговорити ціну.

— Зрозуміло, — Нік підняв брови. — Оце так сюрприз! Ви скинули маску, так? Я взагалі здивований, що у вас вистачило сміливості мене шантажувати.

Роджер всміхнувся.

— Для мене, містере Інґліш, ви — лише багатій. Ваша значущість і репутація мені до одного місця. Ви маєте гроші, я маю інформацію. Можу продати її і вам, і міс Клер. Хочу продати вам, бо ви можете заплатити більше, але якщо ми не домовимося, то піду до міс Клер.

— Таке враження, що ви із нею уже працювали, — м'яко проказав Нік. — Вона платила вам двісті доларів на тиждень, чи не так?

Шерман кліпнув, а тоді всміхнувся.

— Я зазвичай не відкриваю таємниць клієнтів, але, очевидно, вона сама вам усе розповіла. Що ж, ми справді скромно співпрацювали, але ця нова пропозиція буде значно цікавішою угодою — разова готівкова виплата, а не якісь там двісті доларів на тиждень.

— Не впевнений, що вона зможе заплатити.

— А ви їй допоможете.

Нік сів, дістав портсигар і припалив сигарету.

— Скільки ви хочете за свою інформацію? — запитав він, кидаючи сірник у вогонь.

— Для вас я б оцінив свою інформацію у двісті п'ятдесят тисяч доларів готівкою, — відповів Шерман. — З неї я б не витягнув більше п'ятдесяти тисяч. Але, продаючи їй, я не даю жодних гарантій вам. Наприклад, газети можуть дізнатися про те, ким насправді був ваш брат. А надати вам гарантії я зможу за певну суму.

Інґліш закинув ногу на ногу. Він поводився цілком невимушено, а його обличчя не відображало жодних емоцій.

— Як Рой зв'язався з тобою? — раптом запитав він, перейшовши на ти.

Шерман сперся на камін, вивчаючи Інгліша дещо спантеличеним поглядом.

— Яке тепер це має значення? Перепрошую, що змушений вам про це нагадати, але ми обговорюємо угоду.

— У нас достатньо часу, встигнемо обговорити все, — відповів Нік. — Тож як Рой зв'язався з тобою?

Роджер повагався, а тоді, знизавши плечима, відповів:

— Ваш брат хотів легких грошей. Моїх клієнтів влаштовувала його агенція, вони без остраху могли прийти і поповнити мій рахунок. Він отримував десять відсотків із виручки. От і все.

— Зрозуміло, — сказав Інгліш. — Потім Рой вирішив, що десять відсотків недостатньо. Можливо, приховав частину грошей від тебе. Він планував утекти зі своєю секретаркою, Мері Севіт, і, без сумніву, захотів зірвати останній куш. Припускаю, що ти дізнався про все й вирішив провчити Роя. Уночі 17-го ти пішов до нього, застрелив з його ж пістолета, потім вклав йому в руку цей пістолет, аби залишилися відбитки пальців, а ще забрав картки з іменами своїх клієнтів перед тим, як піти. Правильно?

Шерман продовжував усміхатись, але його очі стали настороженими.

— Може, щось подібне і було, — процідив він. — Звичайно, на суді я такого не скажу, але якщо між нами — дещо дуже подібне і відбулося.

Нік схвально кивнув.

— Потім ти пішов на 45 Іст Плейс, де жила Мері Севіт. Задушив її і повісив на дверях ванної кімнати. Вона могла розповісти поліції про Роя і про тебе.

— Мушу зазначити, містере Інгліш, що ви дуже добре поінформовані, — у голосі Шермана зазвучали металеві нотки.

— По обіді, — продовжив Нік, — чоловік на ім'я Хеннесі приніс до агенції «Тривога» гроші. Він зустрів нового власника, і той переконав його все розповісти. Якимось чином ти дізнався про їхню розмову і збив Хеннесі автомобілем. Хеннесі розповів про дівчину на ім'я Мей Мітчел. Її ти також шантажував, а менше години тому — зарізав у темному провулку.

Роджер уважно вивчав свого гостя, усмішка зникла з його обличчя.

— Усе це дуже цікаво, містере Інґліш, — нарешті сказав він, — але, думаю, нам краще повернутися до справи. Часу обмаль. У мене зустріч за півгодини.

Нік усміхнувся.

— Ти навіть увиди не міг, що зможеш мене шантажувати, правда ж?

— Так, але не бачу причин відмовляти собі у задоволенні, — відповів Шерман важким голосом. — Ви без проблем знайдете чверть мільйона — вам вигідніше заплатити. Ви ж хочете, аби на вашу честь назвали лікарню. Для міста ви робите багато доброго, й зіпсувати свою репутацію через те, що ваш брат не став таким самим достойним жителем міста, як і ви, було б, я вважаю, величезною дурницею. А от погодитися на мою пропозицію — це розумне рішення.

— Я так не думаю, — м'яко мовив Інґліш. — Тобі не вдалося мене переконати. Ти неправильно оцінив ситуацію.

— Що ви маєте на увазі? — спохмурнів Шерман.

— Це ж очевидно. За кілька днів ти вбив чотирьох людей. Це я можу знищити тебе, а не ти мене.

Роджер нетерпляче перебив:

— Насправді це перебільшення. Припускати і доводити — різні речі.

— А мені й не треба нічого доводити. Доводити, що ти нікого не вбивав, доведеться тобі.

— Боюся, ми просто марнуємо час, — різко мовив Шерман. — Ви купуєте мою інформацію чи мені йти до вашої коханки?

Інглiш розсміявся.

— Я вирішив, що коли знайду вбивцю свого брата, то сам винесу вирок і виконаю його. Хоча мій брат і був слабким, боязливим дурнем, я повинен відплатити за його вбивство. Це — традиція нашої родини. Ми завжди віддаємо борги. Завжди дбаємо про своїх мерців самі, не кличемо чужих. Тому я вирішив знайти вбивцю Роя і покарати його, — він нахилився вперед і струсив попiл у вогонь. — Але обставини змінилися. Виявилось, що мій брат був не просто шахраєм. Він шантажував людей, а для мене, містєре Шерман, шантажист — це не людина. Тим більше, шантажувати бідних, хто й так рахує кожна копійку... Якби Роя вбив не ти, це зробив би я. Фактично, містєре Шерман, я вдячний, що ти позбавив мене цієї проблеми.

Обличчя Роджєра застигло, тільки очі блищали, наче були зі скла.

— Це все дуже цікаво, але то не відповідь на моє запитання. Запитую ще раз: ви заплатите чи мені йти до вашої коханки?

— Безумовно, я не платитиму, — відповів Інглiш. — І міс Клер також не буде платити.

— Що ж, тоді мені доведеться пропонувати свою інформацію деінде, наприклад, поліції, а можливо, й журналістам, — сухо сказав Шерман.

— Нікуди ти з цією інформацією не підєш. Раніше ти шантажував людей, котрі не знали, як з тобою боротись. Я — знєю. Ти зараз — як середньозаговик, котрий необачно вийшов на ринг проти важковаговика. Результат поєдинку очевидний.

— Ну, це ми ще побачимо...

— Це тобі тільки так здається. Ти просто не розумієш, у що влип, намагаючись мене шантажувати, — Нік витяг-

нув свої довгі ноги. — Я маю гроші, авторитет, впливових друзів. Я відкину всі сумніви. Я без жалю, не перебираючи засобами, роздушю тебе, як щура, котрий випадково заліз до моєї кімнати. Я знаю, що ти убив чотирьох людей. Зараз доказів для суду нема, але не сумнівайся: за два чи три дні їх буде достатньо. Я промоутер, і у мене дуже ефективна компанія. Ми знайдемо тих, кого ти шантажуєш. Ми дамо їм захист, покриємо їхні видатки, ще й доплатимо, якщо вони дадуть свідчення проти тебе. І будь певен, дехто таки погодиться. Та це ще не все. Я повідомлю поліцію і натякну копам, що вважатиму за особисту послугу, якщо вони не будуть з тобою панькатися. Я більш ніж упевнений, що лейтенант Моріллі без будь-яких моїх пояснень заб'є тебе до півсмерті, якщо оплачу його витрачену на це енергію. Дуже можливо, що ти зізнаєшся прямо у відділку. Якщо ж виявиться, що ти сильніший, аніж виглядаєш, то я створю необхідні для суду докази, і ти будеш здивований, наскільки легко це можна зробити. Звичайно, це все недешево, але у мене достатньо грошей. Я знайду когось, за певну суму готового неправдиво свідчити під присягою, хто впізнає тебе як чоловіка, котрий збив Хеннесі. Хтось інший буде тільки радий присягнути, що бачив, як ти встромив ножа у Мей Мітчел. Ще хтось засвідчить, що бачив, як ти виходив із квартири Мері Севіт у ніч убивства. Том Келгаун, вахтер, упізнає тебе і скаже, що це саме ти востаннє бачив мого брата живим. Отримавши ці неправдиві свідчення, я домовлюсь із суддею, який займатиметься тобою. Я знаю усіх суддів міста, і всі вони радо зроблять мені будь-яку послугу. Можеш не сумніватися, ти отримаєш звинувачувальний вирок, максимально жорсткий вирок, і сядеш на електричний стілець, містере Шерман. Коли тебе заарештують, я гарантую, що проживеш ти не більше двох місяців. У цьому можеш не сумніватися.

— Ви ж не вважаєте, що можете мене налякати, правда? — сказав Шерман. — Я добре граю у покер. Усе, що ви щойно сказали, — не більше за блеф.

— Ти добре грав у покер, — мовив Інґліш, виділивши слово «грав». — Коли здам тебе поліції, історія мого брата неодмінно потрапить у газети. Моя репутація постраждає, але замість погодитись із шантажистом самому чи дозволити зробити це міс Клер, я, без сумніву, плюну на репутацію, і жодна сила на землі не вбереже тебе від електричного стільця, — він різко піднявся і почав ходити туди-сюди, зчепивши руки за спиною. — Ти не можеш залишатися в місті й не можеш продовжувати свою брудну справу. Але запропоную тобі вихід. Я не здам тебе поліції, якщо до кінця тижня ти покинеш місто. І не повернешся. І перестанеш займатися шантажем. Якщо ти не зникнеш або знову займешся шантажем у цьому місті, я здам тебе поліції. Якщо вважаєш, що я блефую, то спробуй залишитися тут. Але пам'ятай: я посаджу тебе на електричний стілець за шість місяців, навіть якщо це буде останнє, що я зможу зробити. Я сказав усе. Якщо ти не зникнеш до суботи, у неділю вранці тебе заарештують. Це — останнє попередження. І якщо ти думаєш, що поліція повірить, що міс Клер застрелила мого брата, можеш просто зараз піти й розповісти їм. Копи не втішаться, бо знають: вона — під моїм захистом. А створювати мені лишні проблеми у поліції не захочуть, — Нік підійшов до дверей, смикнув їх і, виходячи, додав: — Сумніваюся, що ми зустрінемося знову, тому не бажаю на добраніч, а кажу прощавай.

Роджер зблід, а в його жовтих очах запалала пригнічена лють.

— Ви, містере Інґліш, виграли битву, але не війну, — твердо сказав він.

Нік глянув на нього й огидно скривився.

— Ти, може, й не зрозумів, але це була остання битва, Шермане, — відповів він і повільно пішов коридором до свого офісу.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

1

Коррін Інгліш поставила кавоварку на столик у вітальні, позіхнула, сідаючи, і пройшлася пальцями по своєму білому волоссю. Тільки двадцять хвилин по одинадцятій, а вона вже почувалася виснаженою від яскравого вранішнього сонця. Навіть у кращі часи Коррін приходила до належної форми не раніше шостої вечора, коли випивала перший за день коктейль. Зараз вона налила собі кави і, майже не вагаючись, підійшла до секретера по пляшку бренді.

Після смерті Роя Коррін почала частенько заглядати у пляшку, шукаючи у ній спокою, щоб не думати ні про Роя і Мері Севіт, ані про ненависного їй Ніка Інгліша. Почавши з келиха бренді щовечора, вона й не помітила, як почала хапатися за пляшку ще до обіду, й ось тепер — за ранковою кавою.

Тож тепер жінка влила собі до кави бренді, не жаліючи спиртного, сіла на диван і відразливо скривилася, глянувши на тости, що сама ж і приготувала. У горнятку виявилось більше бренді, ніж кави, і Коррін радо зробила великий ковток.

Умостившись серед маленьких подушок, вона раптом згадала, що у цю ж рожеву шовкову накидку поверх чорної піжами була одягнута, коли Нік Інгліш розповів їй про смерть Роя.

Вона й гадки не мала, що здатна ненавидіти когось так сильно, як Інгліша. Це саме він винен у смерті брата, а його погроза віддати листи Роя у газети наповнювала Коррін почуттям лютої помсти. Та вона знала, що нічим не може йому нашкочити, і це дратувало її ще більше. Допивши каву, жінка взяла склянку і налила бренді.

— Так можна й напиться, сидячи тут та думаючи про цього покидька, — мовила вона вголос. — А чим іще зайнятися до обіду, та й обідати не захочу, тож якого біса?

Коли Роя не стало, вона почала розмовляти сама із собою. Бродила будинком і говорила. Часом до Роя, неначе він сидів у вітальні, слухаючи. Часом до Сема, або Гелен Крейл, або до однієї зі своїх подруг, уявляючи, що вони її слухають насправді. Тоді продовжувала монолог, зрідка запитувала та відповідала сама собі, так ніби це Рой, чи Сем, чи Гелен їй відповідали.

Коррін запалила сигарету, осушила склянку і знову її наповнила.

— Рою, ми мусимо щось зробити із цим сучим сином, — сказала вона, блукаючи довкола дивана. — Це йому так просто не минеться. Мені потрібна гарна ідея. Дай мені ідею, любий, і я все влаштую. Обіцяю, що влаштую. Я готова на все. Навіть застрелю його, якщо ти захочеш.

Раптом почувалася мелодія дзвінка. Хтось прийшов.

— От чорт! — роздратовано вигукнула Коррін. — Це, напевно, Гетті приперлася.

Похитуючись, вона пройшла коридором і відчинила двері. На ганку стояв молодявий чоловік у коричневому костюмі. Він підняв свій коричневий капелюх у привітанні, продемонструвавши добре укладену гелем зачіску. Його волосся блиснуло на сонці, наче срібло. Він усмінувся до Коррін, щелепи ритмічно зарухалися, а погляд ковзнув по її округлих апетитних формах, ніби злегка їх погладив.

— Місіс Інґліш?

Рука Коррін поспішно потягнулася до волосся. Вона знала, що виглядає жакливо. Її рожева накидка була брудною, волосся — нерозчесаним, а про косметику жінка давно забула.

— Так, але я... я не приймаю відвідувачів так рано. А хто ви?

— Моє ім'я — Роджер Шерман, місіс Інґліш. Вибачте, що прийшов так рано, але мені дуже хотілося з вами зустрітися. Я — старий друг Роя.

— О, — Коррін відступила назад. — Можливо, вам краще зайти. У мене тут страшенний безлад, моя покоївка ще не прийшла. А я саме снідала.

Шерман зайшов у хол і зачинив за собою двері.

— Прошу, не турбуйтеся, — він чарівно всміхнувся. — Звичайно, я повинен був попередити, перш ніж приходити. Сподіваюся, ви пробачите мою нетактовність.

Коррін немов розквітла. Рой ніколи не згадував про Роджера Шермана, але то й не дивно. Цей чоловік був успішним, вона бачила великий блискучий «кадилак» на вулиці, а його одяг і манери приємно її вразили.

— Прошу, заходьте до вітальні. Я буду за хвилинку, — вона квапливо побігла у спальню і зачинилася там.

Шерман, трохи скривившись, озирнувся навколо. Напівпорожня пляшка бренді й склянка красномовно усе розповіли. Він повільно жував, засунувши руки в кишені штанів. Чекаючи понад чверть години, чоловік намагався приховати свою нетерплячість за байдужістю.

Коррін зайшла, все ще розгублена. Вона наклала косметику і переодягнулась у ніжно-фіолетову накидку, яку тримала для найкращих випадків. Якби не синці під очима і те, що жінка помітно погладшала, вона б виглядала надзвичайно привабливо.

— Прошу вибачення, що змусила вас чекати, — сказала вона, зачиняючи двері. — Але мені треба було надати собі презентабельнішого вигляду.

— Ви виглядаєте чарівно, — всміхнувся Шерман. — Отже, ви — дружина Роя. Він часто розповідав, яка ви красуня. Тепер сам бачу, що Рой не перебільшував.

Коррін не пам'ятала, коли їй востаннє говорили компліменти. На мить вона забула, що Рой її зрадив, і спогад про минуле щастя наповнив її очі слізьми.

— А про вас Рой ніколи не згадував, — сказала Коррін, протираючи очі хустинкою. — Ви його друг?

— Ми — старі друзі. Я був шокований, коли почув про його смерть. До вас я би прийшов раніше, але був у від'їзді. Мені так шкода...

— Прошу, давайте не будемо про це, — Коррін сіла на диван. — Не думаю, що колись відійду від такої ганьби.

— Ви не повинні так говорити, — ввічливо сказав Роджер. — Урешті-решт, Рой не винен. Ви, напевно, знаєте, що до самогубства Роя довів його рідний брат?

Коррін застигла.

— Брат? Чому ви так вирішили?

Шерман глянув на пляшку бренді.

— Це ж не буде нечемно з мого боку запитати вас, чи можу я пригоститися краплиною бренді? Люблю трішки випити у такий ранковий час, але, можливо, ви не схвалюєте цього...

— О, ні! — вигукнула Коррін. — Прошу, наливайте. Я не заперечую.

Чоловік підійшов до секретера і взяв чисту склянку. Він налив бренді собі й ніби випадково помітив порожню склянку Коррін.

— Вам також налити, місіс Інгліш?

Коррін вагалась. Їй не дуже хотілось, аби цей презентабельний молодий чоловік вирішив, що вона має звичку випивати зранку, але ж так хотілось хильнути. — Ну, можливо, зовсім трошки. Я не дуже добре почуваюся...

— Шкода це чути, — відповів Шерман, щедро наливаючи бренді та подаючи їй. — Сподіваюся, це не

остання наша зустріч, — він припідняв свою склянку і кивнув жінці.

Коррін випила половину бренді, Шерман натомість лише пригубив.

— Ви говорили про Ніка Інгліша, — нагадала вона. — Звідки вам відомо, що він причетний до смерті Роя?

— Рой сам мені сказав, — Роджер присів біля Коррін. Його рука легко доторкнулась її одягнутого у шовк стегна. — Я прошу вибачення. Здається, я трохи незграбний сьогодні...

— Що він сказав? — жінка ніби не помітила дотику.

— Він сказав мені про гроші, — пояснив Шерман. — Ви ж знаєте про гроші?

— Які гроші?

— Як це — «які гроші»? Двадцять тисяч, що Рой залишив для вас, — чоловік здивовано підняв брови. — Хіба ваш адвокат не передав їх вам?

Великі голубі очі Коррін розширилися.

— Двадцять тисяч доларів?! — повторила вона. — Я вперше про це чую.

— Але ж, напевно, ви щось отримали? Вибачте за таку цікавість, але я був найкращим другом Роя і мушу пересвідчитися, що його дружина забезпечена належним чином.

— О, дякую, — Коррін майже зірвалася на плач. — Ви не уявляєте, якою самотньою я була. Звичайно, Сем Крейл був люб'язний, але він дуже зайнятий. Зрештою, він — лише адвокат Роя.

— І Ніка Інгліша також, — додав Роджер.

Коррін застигла.

— Справді? Цього я не знала. Але хіба це важливо? Він же не розповідає йому таємниць інших клієнтів?

— Інгліш йому платить, — розтлумачив Шерман. — І адвокат робить тільки те, що каже бос.

— Ох, — Коррін почервоніла. — Як же мені тепер діяти? Я б не впустила його на поріг, якби знала.

— Можу поцікавитися, на що ви живете? — запитав Шерман, уважно її розглядаючи.

— Рой був застрахований. Я отримуватиму двісті доларів щотижня, — відповіла Коррін.

— Тобто про двадцять тисяч доларів вам навіть не сказали?

— Ні, вперше про це чую. Які двадцять тисяч? — повторила вона.

— Ви знаєте Мері Севіт?

Коррін відвернулася.

— Так, я знаю її. Як тільки Рой міг таке вчинити?!

— Деякі чоловіки захоплюються легкодоступними жінками, — Шерман похитав головою. — А вона була легкодоступною, місіс Інгліш. Рой би швидко зрозумів свою помилку.

Жінка взяла його за руку.

— Дякую за такі слова. Це те, чим я заспокоюю себе зараз. Рой би не покинув мене, я знаю, він би повернувся.

— Рой не забув про вас, він сам мені так сказав. Він підписав угоду, що дала йому двадцять тисяч. І збирався віддати гроші вам, перш ніж піти до Мері Севіт.

— Рой заробив двадцять тисяч! — злякано вигукнула Коррін. — Але як, я не можу повірити. Рой ніколи не заробляв таких грошей.

— Чесно кажучи, це вийшло випадково, — мовив Роджер. — Угоду організував Нік Інгліш. Рой випадково зателефонував тому самому клієнтові щодо іншої справи, а той сплутав Роя з Ніком. Рой не казав правди і сам довів справу до кінця. Нік Інгліш настільки розлютився, що викликав поліцію. Вони були якраз у дорозі, коли Рой запанікував і застрелився.

— О! — вигукнула Коррін і відкинулася назад, заплющивши очі. — Цей покидьок здав поліції власного брата?

— Боюся, що так. Рой поклав гроші у банківський сейф і віддав ключ Сему Крейлу. Крейл мав передати

гроші вам. У вас цих грошей нема, отже, Інґліш наказав Крейлу передати гроші йому.

Коррін випрямилась, її очі налилися люттю.

— Ви хочете сказати, що він украв у мене гроші?

Шерман знизав плечима.

— Так і є, але нема жодних доказів, що гроші взагалі були.

Коррін добряче хильнула зі своєї склянки. Бренді, котре випила перед візитом Шермана, почало діяти, і вона відчула легке запаморочення.

— Що ж, йому це так просто не минеться. Я впораюся із цим покидьком! — вона стрибнула на ноги. — Я змушу його страждати, як страждаю я.

— Можу зрозуміти ваші почуття, — Роджер пильно дивився на неї, — але як ви збираєтеся це вчинити? Він — надзвичайно впливова і сильна людина.

— Я знайду спосіб, — вигукнула Коррін, нетвердо рухаючись до секретера. Вона наповнила свою склянку, проливши трохи бренді на килим.

— Можливо, я зможу допомогти... — чоловік піднявся.

Жінка сперлася на секретер і витріщилась на гостя.

— Справді? — запитала вона. — Як?

— Грошей у нього не забереш, але можна змусити його страждати.

— Саме цього я й хочу. Як це зробити?

— Усе — у ваших руках. Ви знаєте Джулію Клер?

— Чула про неї, але ми не знайомі, — відповіла Коррін. — То його коханка, правильно?

— Правильно, й Інґліш втратив розум через неї. Я випадково дізнався, що Джулія спить із його помічником, Гарі Вінсом.

Коррін застигла, наче вкопана, дивлячись на Шермана, її очі заблищали.

— Ви впевнені? — перепитала спантеличено. — Точно впевнені?

— Так. Вона бігає до Вінса, коли Інґліш зайнятий. Я бачив їх разом у нього на квартирі.

— Це саме те, що потрібно, — прошепотіла Коррін і нетвердо рушила до дивана. — Тепер він страждатиме, як і я. Аби тільки Нік застав їх разом. Оце б я йому втерла носа!

— Нема нічого простішого, — сказав Шерман. — Сьогодні він вечеряє із сенатором Б'юмонтом у Сілвер Тауер. А Джулія обов'язково поїде до свого коханця. Чому б вам не піти і не розповісти йому все?

— Ви підете зі мною? — на обличчі Коррін зазміїлася жорстока, ледь помітна посмішка.

Роджер заперечно похитав головою.

— Це неможливо. Сьогодні я зайнятий, але можу забронювати для вас столик. Інґліш прибуде десь о восьмій тридцять. Ви можете прийти на дев'яту і все йому сказати.

— Я буду там, бронюйте столик, — впевнено відповіла вдова, стиснувши кулаки. — Влаштуйте таку сцену, яку він і його чванливі друзі не скоро забудуть. Хотів передати листи Роя пресі, коли його власна коханка крутить з іншим! Це те, про що я молилася...

Шерман ледь всміхнувся.

— Думаю, ви усе зробите правильно.

— А навіщо це вам? Також хочете йому нашкодити?

— Якби я хотів, — м'яко відповів чоловік, — то зробив би це сам. Мене розлютило те, як він вчинив із вами. Я відчув, що повинен дати вам зброю проти нього, і ви її отримали.

Коррін усміхнулася.

— Як же мені вам віддячити?.. — вона грайливо закинула ногу на ногу, дозволивши накидці трохи сповзти, оголивши коліна. — Не можу передати, яка я вдячна...

— Дозволю собі вас дещо попросити, — мовив Шерман, розглядаючи її коліна. — Зателефонуйте мені, коли все закінчиться.

— Без проблем. І все?

Він дістав візитку й передав Коррін.

— Ви знайдете мене за цим номером після дев'ятої. Телефонуйте одразу ж, як поговорите з ним. Хочу знати, що Інгліш робитиме. Це важливо. Я можу на вас розраховувати?

— Звичайно, — відповіла вдова, беручи візитку. — Я зателефоную одразу ж після дев'ятої. Дякую.

Чоловік озирнувся, шукаючи свій капелюх, і Коррін раптом відчула, що не хоче, аби той ішов. Відтоді, як зустріла Роя, вона ні до кого не відчувала такого потягу, як до цього незнайомця.

— Що ж, мені треба йти, — сказав упевнено Роджер. — Можна завітати до вас ще раз?

— Може, залишитесь ще трохи? — запитала жінка з надією, погладжуючи біляві кучеріки. — Можемо ще випити.

Він похитав головою:

— Ні, дякую.

— Тоді чекатиму наступної зустрічі. Ви не уявляєте, як мені самотньо... Ми з Роєм завжди були разом, а тепер його так не вистачає.

Бурштинового кольору очі розглядали її обличчя.

— Ми можемо піти в кіно, — запропонував гість. — Як вам така ідея?

— О, так! Сто років не була в кінотеатрі. Коли Рой ще жив, ми бували там кілька разів на тиждень.

— Отже, домовилися, — відповів Шерман, прямуючи до дверей.

Коррін вийшла за ним у хол.

Раптом чоловік повернувся, подивився на неї і мовив:

— Повірити не можу, що така приваблива дівчина може бути самотньою.

Вона трохи налякалася, побачивши в його очах недобрі вогники.

— Ми з Роєм постійно були разом... — сказала сумно вдова. — Знаєте, як це буває... Усі мої друзі кудись зникли...

— Ви надто приваблива, аби довго залишатись самотньою, — тихо додав Шерман і підійшов до неї ближче. — Але зараз я поспішаю.

Коррін відсахнулася від нього: її налякали байдужі очі, наповнені порожнечою.

— Не турбуйтеся про мене, — сказала поспішно жінка. — Зі мною все добре.

— Справді? — він схопив її за лікоть. — Але ж ви така самотня...

2

Лоїс Маршал саме закінчила диктувати телеграми, коли до офісу увірвався Ед Ліон. Він припідняв капелюх.

— Містер Інґліш тут?

— Так, чекає на вас, — відповіла секретарка. — Але посидьте хвилинку, бо містер Крейл ще не прийшов.

Ліон вмовстився у зручному кріслі й дістав пачку «Кемел».

Він глянув на Лоїс, яка продовжувала працювати ще кілька хвилин, а потім сказав:

— Не боїшся заробити виразку? Ти працюєш так, ніби її припрошуєш.

Лоїс легковажно засміялася.

— Одначе ще жодна не прийшла, — дівчина поправила зачіску. — Робота мене любить.

— Так-так, я це вже чув від інших людей. До речі, не знаєш, куди вони поділися? — песимістично сказав Ліон. — Я й сам важко працюю. Колись це зажене мене у ящик. Глянь на годинник. Хто, крім містера Інґліша, починає працювати о восьмій?

Двері відчинились, й увійшов Крейл. Його щойно поголене задумливе обличчя виблискувало на сонці. Він кивнув Лоїс та помахав пухкою рукою Еду.

— Бачу, ти добре поснідав, — заздрісно сказав Ліон. — Чи цей горбик під жилеткою — частина стилю?

Крейл погладив своє черево і задоволено всміхнувся.

— Це — частина моєї реклами, — відповів він. — Якби я був такий худий, як ти, то уже вилетів би з бізнесу. Хто повірить худому юристові? — він глянув на Лоїс. — Містер Інґліш чекає на мене?

— Так, — підтвердила дівчина, піднімаючи слухавку. — Містер Крейл та містер Ліон чекають, містере Інґліш, — поклавши слухавку, вона кивнула до чоловіків: — Проходьте, будь ласка.

Ед підвівся з крісла і попрямував за адвокатом до кабінету Інґліша.

Той сидів за столом, а Гарі Вінс саме виходив із кабінету з купою паперів у руках. Він кивнув до Крейла, оглянув Ліона і вийшов.

— Це хто такий? — запитав Ліон, падаючи в крісло.

— Ти що, не впізнав Гарі? — здивувався Інґліш. — Мій помічник і, чорт забирай, досить непоганий.

— Що нового, Ніку? — Крейл також сів. — У мене обмаль часу. О десятій тридцять мушу бути в суді.

Нік дістав сигару, штовхнув коробку до Крейла і глянув на Ліона. Той кивнув головою.

— Ми знайшли вбивцю Роя, — мовив він тихо.

— Знайшли? — Крейл підвівся. — О Господи! А ви не гаяли часу.

Нік підморгнув Еду.

— Ед, може, й виглядає дурником, але працює швидко.

— Таки Шерман? — уточнив Ліон.

— Так.

Інґліш переказав їм розмову із Шерманом.

— Чотири вбивства? — перепитав Крейл. Його очі мало не повилазили. — Він зізнався?

— Він не заперечив, — відповів Нік.

— Чорт забирай! Хотів би я подивитися на окружного прокурора, коли ти йому це розповіси, — потер руки адвокат. — Він навіть не пов'язує між собою ці чотири вбивства.

— Я не буду нічого розповідати окружному прокуророві, — Інгліш зупинився, аби припалити сигару, і, махаючи сірником, щоб загасити полум'я, продовжив: — Це його робота — знайти вбивцю. Я не збираюся розповідати всім, що мій брат займався шантажем. Якщо розкажу це окружному прокуророві — історія потрапить у газети. Я дав Шерману час до суботи, щоб він зник із міста.

Крейл зиркнув на Ліона, котрий сидів із байдужим виразом.

— Ти не можеш так вчинити, Ніку, — різко мовив Крейл, — бо стаєш співучасником. Чорт! І я стаю співучасником.

— Це — один із недоліків роботи на мене, — всміхнувся Інгліш. — Усе буде добре, Семе. Ніхто, крім Еда, не знає, що ти в курсі.

— Думаєш, Шерман утече? — запитав Ліон.

— А який у нього вибір? Усі козири в мене. Та хочу, щоб ти, Еде, простежив за ним. Сядь йому на хвіст і не випускай з виду ні на мить. Візьми когось на допомогу, якщо необхідно, але до неділі не зводь із нього очей.

Ліон кивнув.

— Я подбаю про це.

— Ти ж не відпустиш його, знаючи про чотири вбивства?! — вжахнувся адвокат.

— Він уже вийшов сухим із води, — відповів Інгліш, струшуючи попіл у попільницю. — У мене нема доказів для суду. Якщо він спробує обдурити мене, я кілька організую, але не раніше.

— Що ти маєш на увазі — «кілька організую»? — перепитав Крейл, і його очі полізли на лоба.

— Я поясню, якщо доведеться це робити, — відрізав Нік. — Якщо цей хлопець обдурить мене, то сяде на електричний стілець. Ми разом його туди посадимо.

— Це якраз те, про що ти мав би мріяти, — мовив Ліон до Крейла і всміхнувся. — Що скажеш про Шермана? — запитав він Інгліша.

— Він псих, — відповів той. — Я маю на увазі, що небезпечний, як гримуча змія. Можливо, Шерман спробує щось утнути. Може навіть спробувати мене вбити.

Нік кинув на стіл конверт:

— Я написав усе, про що ми з ним говорили. Подбай про це, Семе, якщо зі мною щось трапиться. Можеш передати записи Морілі.

Крейл вражено дивився на Ніка.

— Ти, певно, жартуєш.

— Шерман убив чотирьох людей за кілька днів. Я погрожував відправити його на електричний стілець, якщо він не зникне з міста. Його бізнесу у будь-якому випадку настав кінець. Не думаю, що Шерман здасться просто так. Тут не до жартів, Семе. Я попросив Чака носити пістолет і не випускати мене з поля зору.

— Про чоловіка зі шрамом нічого не чути? — запитав Ліон.

— Ні. Думаю, він утік. Я сказав Морілі, що Мей Мітчел колись працювала на мене, й обережно поцікавився обставинами її вбивства. Водій таксі утік, Морілі про нього нічого не знає. Дівчину зарізали, поліцейський застрелений, товстун теж був знайдений мертвим на вулиці, ось і все, що відомо поліції. Тебе, Еде, описали двоє чоловіків, але їм це не дуже вдалося. Вони стверджують, що намагалися затримати тебе до приїзду поліції, але ти втік. Морілі думає, що вбивця — саме ти.

Ліон зітхнув.

— От і зв'яжуйся з тобою, Ніку, — констатував песимістично Ед. — Що ж, я зможу працювати, доки Морілі

не знайде мене. Коли це станеться, тобі доведеться виплутуватись самотійно.

— Він не знайде тебе, — запевнив Інґліш із хлоп'ячою усмішкою. — Ці двоє сказали, що ти красунчик. За таким описом Морілі тебе точно не знайде.

Крейл нетерпляче підвівся.

— Мені пора, Ніку, — він поглянув на годинник. — Хочеш іще щось сказати?

— От ненажера! — докинув Ліон. — Чотири вбивства тобі мало?

— Більше нічого, — перебив його Інґліш. — Але постійно будь готовим узятися до справи, Семе. Якщо Шерман щось утне, хочу відправити його на електричний стілець.

Адвокат кивнув і підсумував:

— Будемо вирішувати, коли до цього дійде. До речі, а як зі зборами комітету?

Бізнесмен усміхнувся.

— Відкладені.

— Із цим ти прорахувався, Ніку, — серйозно проказав Крейл. — Небезпечно так принижувати комітет. Різ ненавидить тебе, а він близький друг окружного прокурора і комісара поліції.

— Ти налякав мене до смерті, — вдавши стривоженого, всміхнувся Інґліш. — До зустрічі, Семе.

Крейл знизав плечима, кивнув Ліону й вийшов із кабінету.

— Хто такий Різ? — запитав Ед, запалюючи ще одну сигарету.

— Голова комісії з планування міста. А ще суддя.

— Він може напакостити тобі?

— Доки твердо стою на ногах, нічого він не може, а я дуже добре, чорт забирай, стежу, аби часом не оступитися.

— Ти вже оступився, — підмітив детектив. — Покриваєш чотири збивства. На цьому Різ тебе не підловить?

— А як він дізнається? — Інгліш погасив недопалок сигари і глянув на годинник. — Я маю повно роботи, Еде. Приглядай за Шерманом. Не зводь із нього очей, це дуже важливо. І пильнуй, щоб він тебе не надурив.

— Беру це на себе, — запевнив Ліон. — До речі, я знаю, куди ведуть дроти від мікрофона в офісі Роя. В офіс у кінці коридору. Його орендує жінка на ім'я Глорія Віндсор. Вирізає силуети.

— Думаєш, вона одна з них? — не надто зацікавлено спитав Інгліш.

— Напевно. Думаю, це вона здала Роя. Рой і Мері Севіт збиралися втекти й обговорювали свої плани в офісі, не знаючи про мікрофон. Даю руку на відсіч, Шерман саме так і дізнався, що Рой його дурить.

— Тепер це неважливо, — стелав плечима Інгліш. — Нині основне — позбутися Шермана. Коли він зникне, його бізнес розвалиться сам по собі.

Детектив піднявся.

— Що ж, будемо сподіватись. Я простежу за Шерманом. Як тільки він спробує щось утнути, — дам тобі знати.

— Дякую, Еде. До зустрічі.

Коли Ліон пішов, Інгліш почав переглядати папери, які щодня з'являлися у нього на столі. Він працював швидко, повністю зосереджуючись на роботі.

За кілька хвилин до обіду Лоїс побачила боса все ще зануреним у папери. Вона поклала на стіл нові папки з документами. Нік глянув на Лоїс і всміхнувся.

— Ти зарезервувала на сьогодні столик у Сілвер Тауер? — запитав приязно, кидаючи ручку на стіл та відхиляючись на спинку крісла.

— Так, на восьму тридцять.

— Можна було і не питати... Ти взагалі хоч щось забуваєш? Я не пригадую такого, відколи ми працюємо разом.

— За це ви мені й платите, — легко відповіла Лоїс.

— Я не впевнений, що всі секретарки такі ж уважні, — мовив Інґліш і раптом згадав. — Чекай-но, ми працюємо разом уже п'ять років, правильно?

Лоїс усміхнулася.

— П'ять років буде цієї суботи.

— Справді? Цієї суботи? Як ти це пам'ятаєш?

— У мене добра пам'ять на дати. У вас обід із Гоу Бернштейном о першій, містере Інґліш.

— А я б радо забув про це, — майже простогнав Нік. — Субота, так? Чорт забирай! Потрібно відсвяткувати. Ми стільки досягли за ці п'ять років, правда, Лоїс?

Вона кивнула на знак згоди.

— Пригадую той маленький офіс, де ми починали, — продовжив Інґліш, хитаючи головою, — і ту друкарську машинку... Ти увесь день товкла по клавішах, а я бігав у пошуках грошей. Дякувати небесам, що усе це в минулому. Впевнений, ти щаслива сидіти у цьому офісі й користуватися електронною друкарською машинкою...

— Саме так, — відповіла дівчина.

Нік швидко підвів очі.

— Чомусь не чути радості у твоєму голосі... Ось що: ми повечеряємо в суботу. Відсвяткуємо день народження фірми.

— Що ви сказали?..

Слабкий рум'янець проступив на обличчі Лоїс. Вона на мить застигла, а тоді швидко проказала:

— Гадаю, що я не зможу в суботу, містере Інґліш. У мене побачення.

Інґліш поглянув на дівчину, зауваживши, як розростається її рум'янець.

— Це погано. Усе одно ми підемо в «Сілвер Тауер» і замовимо найкращу вечерю. То — наказ.

— Але я не можу відмінити побачення, — тихо сказала Лоїс. — Усе одно дякую, містере Інґліш.

Нік засмучено подивився на дівчину, а тоді засміявся, знизавши плечима.

— Добре, Лоїс, якщо ти не можеш відмовити бойфренду, то й не треба. Що ж, можливо, іншого разу.

— Нема ніякого бойфренда, — гарячково вигукнула Лоїс, і це вразило чоловіка. — Я просто буду зайнята, — і дівчина вибігла з кабінету, рвучко зачинивши за собою двері.

Інгліш спантеличено нахмурився, дивлячись на розкладені на столі папери.

— Дамо цьому лад пізніше, — мовив сам до себе. — А Джулія казала, що ця дівчина закохана у мене. Як би не так... Навіть повечеряти відмовилась. Оце Джулія називає — закохана?

Хвилин за десять він відклав ручку та, підійшовши до вішака, одягнув пальто й узявся було за капелюх, коли у двері постукали, а потім увійшла Джулія.

— О, привіт, Джуліє, — він поправив пальто. — Вирішила мене провідати?

Жінка швидко підійшла і поцілувала Ніка.

— Мені треба трохи грошей, — мовила поспіхом. — Я обідаю з Джойс Гіббонс, а гаманець залишила вдома.

— Я б хотів пообідати з вами, — із жалем зітхнув Інгліш, дістаючи гаманець. — П'ятдесят достатньо?

— Ще й забагато, любий. Ми замовимо лише салат. А з ким ти обідаєш?

— Із Бернштейном, — скривився Інгліш. — Він хоче впарити мені якогось співака для Голден Епл. Звичайно, я не погоджуся, але мені потрібна Теска, а у неї контракт з ним. Хочу її переманити.

— Ти отримаєш її, якщо бажаєш, — Джулія заховала банкноту в сумочку. — Можеш підвезти мене?

— А де ви з Джойс будете обідати? — запитав Нік, надіваючи капелюх.

— В Уолдорф.

— Підвезу, це по дорозі. Ходімо. Нам уже пора.

Вони вийшли у приймальню. Гарі Вінс, глипнувши на Джулію, відійшов убік.

— Привіт, Гарі! — радісно вигукнула Джулія. — Мені щось потрібно від тебе...

— Що саме, Джуліє? — сухо запитав Гарі.

Його тон змусив Лоїс відволіктись і глянути на нього. Ні Гарі, ні Джулія не помітили, що секретарка сиділа за своїм столом біля вікна.

— Мені треба ще два квитки на шоу. На сьогодні, — пояснила Джулія. — Зможеш передати їх?

— Звичайно, — відповів Гарі, червоніючи.

— Агов, постривайте! — всміхнувся Інґліш. — Джуліє, ти мене розориш. Подумати тільки, ще два квитки на вітер.

— Це для Джойс. Я пообіцяла.

— Вона ж купається у грошах. Чому, чорт забирай, Джойс не купить собі двох квитків?

— Ну, любий, не будь скупим, — пробелькотіла Джулія, беручи Ніка за руку. — Ти ж знаєш, що люди очікують від мене квитків на всі твої шоу.

— Знайди їй два квитки, Гарі, — звелів Нік. — Зроби так, як вона просить.

— Добре, містере Інґліш, — хрипло мовив Гарі.

— Ти справді вечеряєш сьогодні з отим нудним старим сенатором? — запитала Джулія, проходячи з Інґлішем через офіс. — Коли ви зустрічаєтеся?

— О восьмій тридцять. Сьогодні ми не зможемо побачитися, Джуліє. Зустріч точно затягнеться надовго.

Інґліш пройшов за нею у коридор.

Гарі провів їх поглядом, немов заціпенівши. Вираз його обличчя налякав Лоїс. Вона спостерігала за Вінсом, і коли той раптом вийшов з офісу, відчула, як холодний піт виступив у неї на спині.

Чак Еган скерував «кадилак» до вишуканого входу у ресторан «Сілвер Тауер».

Інглiш нахилився вперед.

— Чаку, віджени автомобіль та піди пообідай. Забереш мене о пів на десяту.

— Зайти з вами, босе? — запитав водій, озируючись навколо.

Нік похитав головою.

— Ні. Зараз тут усе спокійно. А от коли будемо виходити — пильнуй.

— Я завжди насторожі, — трохи зухвало заявив Чак. — Я буду о дев'ятій тридцять.

— Зачекаєш у фойє.

Чак виліз із машини, оглянув вулицю, тримаючи руку в кишені пальто, тоді відчинив дверцята автомобіля і простежив за босом, поки той швидко переходив тротуар до входу в ресторан.

Інглiш віддав свої пальто і капелюх у гардероб і, прямуючи до вбиральні, побачив сенатора Б'юмонта.

— Привіт, сенаторе! Цього разу я вчасно?

— Як справи, Ніку? — запитав Б'юмонт, потиснувши йому правицю.

— Нормально. Йду мити руки.

— Ходімо разом.

Вони попрямували до розкішної вбиральні.

Поки Інглiш мив руки, Б'юмонт прикури́в сигару і похмуро спостерігав, як із крана тече вода.

— Тобі не варто було переносити ту зустріч, Ніку, — нарешті буркнув він. — Різ був такий розгніваний...

— Я й не сумнівався, — байдуже відповів Інглiш і потягнувся за рушником. — Якби я забивав собі голову думками про Різа, то не мав би часу заробляти гроші.

Б'юмонт ворухнув плечима.

— Я переймаюся твоїми справами, Ніку. Різ більше не допустить такого ставлення. Він мені так і сказав.

Інґліш узяв сенатора за лікоть і підштовхнув його у напрямку бару.

— Замов собі коктейль і розслабся, — порадив він доброзичливо. — Різ підтримає все, що мені треба буде, ти й сам це знаєш.

— Не підтримає. Різ сказав, що вже пора комусь тебе спинити, і він налаштований серйозно.

Інґліш замовив Б'юмонту коктейль, а собі взяв мар-тіні.

— І як він збирається мене спинити? — запитав Нік, усміхаючись.

— Поки що не знаю, але чув, як Різ обговорював це з окружним прокурором. Вони згадували про Роя.

Обличчя Інґліша напружилось.

— Розповідай.

Б'юмонт неспокійно засовався на стільці.

— Якись чутки про шантаж. Різ наполягає, щоб окружний прокурор усе з'ясував.

Інґліш знизав плечима.

— Нема що з'ясовувати. Хай тільки-но спробує оприлюднити щось таке, чого не зможе довести, — я затягаю його по судах.

Сенатор кивнув.

— Я сказав те саме, і йому це не сподобалось. Та якщо у тих чутках є хоч крапля правди, Ніку, то, чорт забирай, будь обережним.

— Не мели дурниць! — грубо обірвав його співрозмовник. — Там нічого на мене нема, взагалі нічого. І нема доказів, що Рой був шантажистом.

— Що ж, я дуже радий це чути, — заспокоївся Б'юмонт. — Ти ж не обманюєш мене, Ніку?

— Навіщо це мені? Повторюю, ні Різ, ні окружний прокурор нічого не зможуть довести.

— А що там із тою дівчиною, секретаркою Роя?

— Про неї вже подбали. Преса не пов'язала її з Роем, як і окружний прокурор. Морілі все влаштував. Він, безумовно, заробив свої п'ять тисяч. Можеш не хвилюватися.

— Тобі легко говорити, — роздратовано кинув сенатор. — А я повинен зважати на свою посаду.

— Поки я з тобою, тобі нема чого хвилюватися, — запевнив Інгліш. — Тож заспокойся.

— Про вовка помовка... — пробурчав Б'юмонт. — Он Різа принесло.

Нік підвів очі.

У дверях стояв кремезний чоловік шістдесяти років, із жорсткими рисами обличчя. Він розмовляв з енергійною дівчиною, одягненою у сріблясто-блакитну фарбовану норкову накидку поверх чорної вечірньої сукні.

— Цікаво, Різ купив їй ту накидку чи взяв напрокат? — тихо запитав Інгліш. — Це — Лола Вегас. Вона танцювала в Голден Епл, поки я її не вигнав. Чіплялася до всіх, хто носив штани, навіть до офіціантів.

— Тихіше, будь ласка, — пробурмотів Б'юмонт. — Різ нам — як більмо на оці.

— Ще й яке! — розсміявся бізнесмен.

Зайшовши у бар, Різ сухо кивнув Б'юмонтові та Інглішу і вибрав місце подалі від них.

Нік кивнув у відповідь, махнув рукою до Лоли, а та, скоса глянувши на нього, демонстративно повернулася спиною.

— Я вигнав її, коли вона закрутила з посильним, — пояснив Інгліш. — Бачиш, досі ображається.

Б'юмонт поспіхом перевів розмову на тему наступних виборів, і вони півгодини обговорювали чималі витрати на виборчу кампанію.

— Попередні вибори обійшлися мені дешевше, — констатував Інгліш. — Чорт забирай, ти подорожчав на двадцять п'ять відсотків.

— Можливо, — відповів сенатор, — але опозиція стала більш численною. Подбати треба про багатьох, а вони тільки розуміють мову зелененьких папірців.

— Усе одно це купа грошей, — перебив його Інглш. — Давай так: завтра відправлю до тебе Гарі Вінса, він перевірить усі розрахунки. Його кошторис я прийму. І ти приймеш.

Б'юмонт насупився.

— Я знаю Вінса. Він дуже економний, а зараз не час економити.

Нік пропустив це мимо вух — він саме побачив Коррін Інглш, яка постала у дверях, одягнена у білу вечірню сукню, що колись знала і кращі часи. Її неохайне волосся трохи прикривало обличчя, що видавало схвильованість. Відвідувачі уже почали озиратися на неї.

— Ще тільки дружини Роя нам тут бракувало... — зітхнув Інглш. — Ноги моєї більше не буде у цьому ресторані! Кожен обірванець наче став тут постійним клієнтом.

Б'юмонт, напруживши зір, глянув через залу.

— Чорт! Та вона ж п'яна, — злякано вигукнув він, стискаючи поручні свого крісла. — І йде сюди.

Інглш, усміхаючись, піднявся назустріч Коррін, коли вона, хитаючись, нарешті спромоглася перейти через залу до них.

— Привіт, Коррін! — мовив він і додав: — Якщо ти сама, то присядь із нами...

— Привіт, лузер! — різко вигукнула жінка. — Я краще сяду у зміїне кубло, ніж коло тебе.

У ресторані раптом стало тихо, і всі, немов змовившись, повернулися до Інглша. Він продовжував усміхатися.

— Якщо це справді так, Коррін, — тихо зауважив він, — то мені шкода, що я запропонував тобі нашу компанію, — і повернувся до свого столика.

— А ти не втікай! — вигукнула Коррін. — Я маю багато чого тобі сказати, — і вона схопила його за лікоть, розвертаючи до себе.

Чоловік у смокінгу раптом з'явився за барною стійкою, ніби нізвідки. Оцінивши ситуацію, щось прошепотів бармену.

— Заспокойся, Коррін, — сказав Інгліш спокійно і доброзичливо. — Може, тобі краще піти додому?

— Твоя сучка спить із Гарі Вінсом, — голос Коррін майже зірвався на крик. — Вони коханці вже давно, а ти — тупий лузер! Йдеш на свої зустрічі, а вона скаче до нього у ліжко. Ха! Та Джулія в його ліжку просто зараз.

Люди у барі жадібно ловили кожне слово. Чоловік у смокінгу залишив барну стійку і тихенько підійшов до Ніка.

— Вивести її звідси, містере Інгліш? — запитав він, майже не рухаючи губами.

— Не треба, — пошепки відповів той. — Я зроблю це сам. Ходімо, Коррін. Я відвезу тебе додому. Дорогою ти мені усе розкажеш...

Жінка відступила, її лице зблідло. Вона очікувала від Інгліша якоїсь реакції, але його незворушний вигляд та очевидна байдужість до щойно почутого немов вибили ґрунт з-під її ніг.

— Ти що, не віриш мені? — закричала Коррін. — Я сказала, що Джулія Клер — у ліжку з твоїм помічником.

— Ну й що? — усміхнувся Інгліш. — Це не моя справа і тим паче не твоя, Коррін.

Різ було припіднявся зі стільця, але, передумавши, сів.

— О Господи! Як огидно, — вигукнула Лола.

— Коррін, давай я відвезу тебе додому, — Нік обережно, але міцно взяв її за лікоть.

— Тобі що, байдуже? — Коррін заплакала, намагаючись вирватись, але не змогла: Інгліш її тримав ніжно, але міцно.

— Байдуже. Повторюю, це не моя справа, — продовжив Інґліш лагідно, ніби говорив до дитини. — Ти й сама знаєш, що усе це — нісенітниця. Ходімо. Люди заглядаються на тебе, моя люба.

Він підштовхнув її до дверей.

Хтось вигукнув:

— Чому працівники ресторану не викинуть цієї п'яної звідси, хай йому грець?!

Коррін заплакала. Те, що виглядало прекрасною можливістю для помсти, тепер зійшло на пси. Тиха, люб'язна поведінка Інґліша налаштувала натовп проти неї. Усі дивилися на жінку як на дурепу, котра влаштувала сцену, не розуміючи, що верзе.

Жінка зробила ще одну відчайдушну спробу врятувати ситуацію.

— Це все правда! — закричала вона, намагаючись вирватися з рук Інґліша. — Це ти вбив свого брата. І ти обікрав мене на двадцять тисяч доларів. Відпусти мене, покидьку. Я ненавиджу тебе!

У залі почувся сміх, і вона розчаровано зрозуміла, що задуманий план пішов коту під хвіст.

Інґліш продовжував вести Коррін у напрямку холу. Ноги в неї підгиналися.

— Ти зможеш усе розповісти мені дорогою додому, — проказав Нік спокійним тихим голосом, — але тобі краще буде трохи поспати.

Вони були вже у холі.

Чоловік у смокінгу, який ішов за ними, запитав:

— Можливо, треба викликати поліцію, містере Інґліш?

— Та ні, Луїсе, — відповів той неголосно. — Але я був би вдячний, якби ви відвезли її додому. Спіймайте таксі, гаразд?

— Добре, містере Інґліш.

Коррін сперлася на Ніка і продовжувала плакати. Він обняв її за плечі.

— Заспокойся. Їдь додому і трохи поспи. Я знаю, як ти зараз почувашся.

— Нічого ти не знаєш, — простогнала Коррін. — Я хотіла нашкодити тобі. Хотіла змусити страждати так, як ти змусив страждати мене.

— А звідки ти знаєш, що тобі це не вдалося? — запитав Нік. — Ти сказала правду?

Коррін не змогла глянути йому у вічі чи промовити хоч слово, тому лише кивнула.

— Що ж, добре. Отже, ми квити. Не треба було погрожувати, що листи Роя буде опубліковано. Звичайно, я б цього не зробив, але й погрожувати не слід було.

Підійшов Луїс.

— Таксі прибуло, містере Інгліш.

— Перевірте, щоб вона пішла додому, — попросив бізнесмен. — Подбайте про неї.

— Звичайно, містере Інгліш.

Луїс узяв Коррін за руку.

— Ходімо, люба, ходімо звідси.

Коррін подивилася на Ніка.

— Ти навіть не розлютився на мене, — констатувала жінка надламаним голосом. — Ти що, святий?

— Та ні. Просто ти — моя сім'я.

Інгліш простежив, як Луїс посадив Коррін у таксі. Його обличчя було трохи бліде, але не виражало жодних емоцій.

Підійшов Б'юмонт.

— Ніку, завтра це буде в усіх газетах. Чому, чорт забирай, ти не зупинив її. Різ усе намотав на вус. Він рознесе плітки по всьому місту.

Інгліш не відповів нічого, продовжуючи вдивлятися у вулицю.

— Ніку! — Б'юмонт трусонув його за лікоть. — Чому ти не зупинив її?

— Замовкни! — різко обірвав його Нік. — Я все зробив правильно. Думаєш, хтось повірив цій п'яній алкоголічці?

Б'юмонт вагався.

— Це правда?

Інглiш повернувся і глянув на сенатора. Його блакитні очі були схожі на уламки криги.

— Дідько, а яке тобі чи будь-кому іншому діло, правда це чи ні?

Б'юмонт вчасно відчув небезпеку.

— Справді, яке мені діло, — відразу ж погодився він. — Що ж, давай повернемося до вечері.

— Не зараз. Мені треба дещо перевірити. Побачимося завтра, сенаторе. А зараз прошу мені вибачити.

Він пішов до гардероба, узяв капелюх і пальто й закрокував через хол до дверей.

Чоловік із тонким білим шрамом, що тягнувся від правого вуха до рота, стояв біля телефонної будки, спостерігаючи за Інглiшем, який саме вскочив у таксі. А тоді підняв слухавку і почав набирати номер.

4

За десять хвилин до восьмої Роджер Шерман вимкнув у своїй спальні світло та, підійшовши до вікна, виглянув на вулицю. Він був готовий вийти будь-якої хвилини. Коричневого капелюха натягнув на самі очі, а комір жовтуватого-коричневого плаща — підняв. На кілька дюймів відхилив штору й обережно виглянув за вікно. Дощ лив як із відра, і розгледіти бодай щось було важко. З вікна шостого поверху вулиця здалася надто вузькою, а припарковані вздовж тротуару автомобілі виглядали іграшковими.

Шерман пригледівся і нарешті помітив постать чоловіка, який стояв біля дверей будинку навпроти,

ховаючись від дощу. Вогник його сигарети час від часу освітлював обличчя, приховане під капелюхом.

Задумливо жуючи гумку, Роджер декілька секунд розглядав силует, ледь помітний у темряві, тоді кивнув сам до себе, обережно поправив штору і вийшов у вітальню. Увімкнувши світло, він перетнув кімнату, відчинив двері на кухню та підступив до вікна. Обережно відхиливши штору, виглянув на провулок, що вів до іншого входу в будинок.

Тут Шерман також помітив чоловіка, котрий стояв під деревом і спостерігав за входом. Отже, Інгліш стежить за ним і перекрив усі виходи з будинку. Відразу ж після їхньої розмови було зрозуміло, що за ним слідкуватимуть, і слідкуватимуть професіонали. Ці двоє чоловіків знають свою справу, а крім того, їм не потрібно ховатися. Вони не приховують того, що стежать за будинком. Їхнє завдання — не випустити його звідси непоміченим, а Роджеру сьогодні так треба бути непоміченим...

Повернувшись до вітальні, чоловік увімкнув радіо, дістав із кишені пару тоненьких шовкових рукавичок і одягнув їх.

Із шухляди письмового столу узяв кольт 38-го калібру. Перевіривши обойму, загнав патрон у патронник, опустив запобіжник і заховав пістолет у кишеню плаща. Залишивши спостерігачам увімкнене у вітальні світло, він тихенько пройшов до вхідних дверей, відчинив їх на кілька дюймів і виглянув у коридор. Двері Інгліша були зачинені, у коридорі порожньо, ліфт стояв на місці, лише звуки музики лунали з приймача, заповнюючи коридор.

Шерман вийшов, обережно зачинив за собою двері і швидко попрямував до сходів, якими піднявся на поверх вище. Потім зупинився, спершись на перила, і прислухався, але не почув нічого, що могло б його схвилювати.

Пройшовши до кінця коридору, відчинив вікно і виглянув у темну ніч. Вікно виходило на дах сусіднього

будинку, до якого було не менше ста футів¹ суцільної темряви. Він ще раз оглянув коридор, а тоді рішуче ступив однією ногою на підвіконник і, тримаючись за віконну раму, зиркнув угору.

Просто над вікном уздовж стіни тягнулася водостічна труба. Ухопившись однією рукою за неї, він ступив на вузький карниз і зачинив за собою вікно.

Дощ не переставав лити, краплі шмагали лице, але Шерман рішуче тримався руками за трубу.

Вона була мокрою і слизькою, а цього Роджер не передбачив і тепер проклинав дощ, який почався так невчасно. Та це був єдиний спосіб вийти з будинку непоміченим.

Вправно перебираючи руками вздовж труби, він зістрибнув з підвіконня і повис у повітрі. Зі спритністю гімнаста Шерман рухався уздовж стіни, поки не дістався ще однієї труби, що вела вниз до невеличкого виступу на стіні. До нього ще було не менше двадцяти футів.

Коли чоловік спробував схопитися за водостічну трубу, його права рука зірвалася, і він повис у повітрі. Тримаючись тільки однією рукою, він намагався не дивитися вниз у темну порожнечу. Його щелепи ритмічно рухалися, жуючи гумку. Абсолютно спокійний, Роджер впевнено обхопив водостічну трубу рукою і колінами, відтак обережно відпустив горизонтальну трубу.

Так він і завис, відновлюючи сили, а тоді повільно, дюйм за дюймом, почав спускатись, аж поки не дістався до виступу на стіні.

Тут, притулившись до стіни будинку, почав відновлювати дихання. Футів за тридцять під ним був дах ресторану.

Шерман трохи перепочив і, знову тримаючись за водостічну трубу, спустився на дах. Низько нахилившись, аби його не помітили на фоні темного неба, чоловік

¹ 1 фут – 0,3048 м, 100 футів – 30,48 м.

швидко підійшов до пожежної драбини і нарешті спустився на землю.

У темному провулкові, заповненому сміттєвими баками, було порожньо, і Шерман тихо рушив у напрямку вулиці. Там він виглянув з-за рогу будинку: справа, ярдів за тридцять, горів вогнями головний вхід у будинок. Спостерігач усе ще стояв навпроти, заховавшись від дощу.

Натягнувши на обличчя капелюх, Шерман вийшов із провулка, тримаючись у тіні та не відводячи погляду від спостерігача. Той навіть не дивився у його бік, і Роджер, звернувши за ріг будинку, задоволено кивнув сам до себе.

Його не помітили, тож можна спокійно втілювати свій план. Кілька хвиль він ішов, незважаючи на дощ, а коли достатньо віддалися, спіймав таксі.

— Будь ласка, відвезіть мене на перехрестя 5-ої і 27-ої вулиць, — сказав він, сідаючи у машину.

5

Джулія підняла голову з подушки і глянула на годинник. Стрілки показували три хвилини по дев'ятій.

— Тільки не кажи, що тобі вже пора йти, — Гарі Вінс притягнув її ближче до себе.

— Ще є півгодини. Любий Гарі, — зітхнула Джулія, торкаючись руками його голих грудей, — я б хотіла взагалі не покидати тебе. Час пролетів так швидко...

— Інгліш буде зайнятий ще кілька годин. Може, не поїдеш сьогодні до клубу? Або й узагалі більше ніколи туди не поїдеш, облишивши всі ті клуби?

— Не думаю, що Ніку це сподобається, — відповіла Джулія, розуміючи, що їй самій дуже хочеться там співати. — Якщо покину клуб, Інгліш захоче, аби я більше часу проводила з ним, Гарі.

— Мабуть, — розчаровано погодився той. — Ну що ж, напевно, я маю бути вдячним навіть за ці маленькі радощі.

— Невже вони такі маленькі для тебе, любий?

— Ти знаєш, що я маю на увазі. Я хочу тебе постійно. Хочу, щоб ти була зі мною завжди.

— І я цього хочу, — сказала Джулія, трохи лукавлячи.

Вона піднялась, аби він міг поцілувати її, і на деякий час вони потонули у коханні. Раптом Джулія вигукнула:

— Краще ні, любий. Ну справді, Гарі. За кілька хвилин я вже мушу виходити.

— О Джуліє, — пристрасно видихнув Гарі. — Забудь про той чортів клуб. Залишся зі мною. Не йди.

— Мушу йти, Гарі. Усім буде цікаво, куди я зникла. Якщо вони розкажуть Ніку...

— Ну добре, добре, — роздратовано проказав Гарі. — Вибач. Я не повинен був цього говорити.

— Не сердься, любий, — Джулія обережно вивільнилася з обіймів молодого чоловіка. — Ми маємо бути розумними.

— Добре, давай будемо розумними, — гірко погодився Гарі.

Жінка усміхнулася.

— Я люблю цю кімнату. Люблю теплий вогонь і кохаю тебе, милий.

Він відігнав наростаюче невдоволення.

— Ми щасливі, Джуліє, що маємо один одного.

— Ти такий хороший...

— А ти — найкрасивіша дівчина у світі.

Вона задоволено засміялася.

— Ти ж знаєш, що це нісенітниця, але мені приємно, що ти так думаєш. Будь ласка, продовжуй так вважати.

Гарі притягнув коханку до себе.

— Я божеволію від тебе, Джуліє, — зізнався він, — просто божеволію.

Вона обняла коханого за шию.

— Я також божеволію від тебе, Гарі.

— Ти вже спізнюєшся, Джуліє. Але мені байдуже, і тобі теж має бути байдуже.

— Мені таки потрібно йти, — трохи лукавлячи, сказала Джулія.

— А мені байдуже.

— Тоді швидко, любий, — і вона поцілувала його так міцно, що він відчув на губах присмак крові. — О любий! — вона затамувала подих. — О любий, любий, любий...

Час немов зупинився, лише їхнє уривчасте дихання та її стогони насолоди порушували тишу.

Раптом пальці Джулії вп'ялися, немов гачки, у плече Гарі, а тіло вигнулося, немов лук із натягнутою тятивою.

— Що це було? — прошепотіла йому на вухо, тоді відштовхнула коханця й сіла, вдивляючись у темряву, ледь освітлену згасаючим полум'ям.

— Що сталося? — запитав він, відкинувшись на подушку.

— Я щось чула, — відповіла Джулія, і Гарі помітив, як вона зблідла, коли полум'я освітило її напружене обличчя.

Холодний піт виступив на його спині, він рвучко сів і прислухався.

— У тій кімнаті хтось є, — прошепотіла Джулія.

— Не може бути, — сказав він, раптом відчувши неймовірний страх. — Двері замкнені, тобі здалося.

— Ні. Там хтось є, — повторила Джулія і схопила його за руку. — Я відчуваю.

Гарі прислухався, але почув лише калатання власного серця.

— Там нікого не може бути, — хрипло запевнив він. — Ти налякала мене до смерті, Джуліє.

— Йди і подивися. Я впевнена, що щось чула.

Він боявся, що це міг прийти Інгліш. А якщо і справді той прийшов? Що буде, коли, відчинивши двері, він побачить боса?

— Гарі, — струсонула його Джулія. — Йди і подивися.

Відкинувши ковдру, він зісковзнув із ліжка, схопивши рукою халат.

— Тобі здалося, — заспокоював чоловік більше себе, ніж її. — Ніхто не може прийти сюди. Ніхто не має ключа.

Та раптом застиг, відчуваючи, як волосся на його потилиці піднімається дибки.

У кімнаті почувся слабкий скрип, і двері спальні почали повільно відчинятися.

Гарі заціпенів. Його пальці, котрі враз спаралізувало, заплутались у складках халата, а страх скував усе тіло.

— О Гарі! — вигукнула Джулія і вп'ялися йому в лікоть.

Гарі не міг вимовити й слова. Він сидів на краю ліжка, не відводячи погляду від дверей, що повільно відчинялися.

Роджер Шерман з'явився, немов привид, тримаючи у правій руці пістолет. На світлому плащі темніли мокрі плями від дощу, вода стікала з країв капелюха, а шкіра блищала від вологи. Шерман увійшов до кімнати, повільно рухаючи щелепами, а в його байдужих очах яскраво відблискував вогонь.

Пістолет хитнувся і націлився на Гарі.

— Не рухатися, — тихо мовив незнайомиць. — Нікому не рухатися.

Зачинивши двері, він пройшов до центру кімнати.

Гарі полежено зітхнув — це не Інгліш.

— Забирайся звідси, — сказав Вінс усе ще нетвердим голосом, не зводячи очей із пістолета.

Шерман сів у крісло біля вогню. Його впевнені рухи шокували Джулію.

— Стій, де стоїш, — гаркнув той, закидаючи ногу на ногу. — Не робіть дурниць, інакше стрілятиму.

— Ви... ви хто? — ніяково запитав Гарі, раптом зрозумівши, що це не грабіжник. Грабіжники так вишукано не одягаються.

— Мене звати Роджер Шерман, — м'яко відповів той. — Ви мене не знаєте, — він спостерігав за Гарі та Джулією, яка прикривала ковром груди, дивлячись на нього широко розплющеними наляканими очима. — Привіт, Джуліє. Ти не знаєш мене, але я знаю тебе. Я спостерігав за вами обома. Як на мене, то ви надто ризикували, приходячи сюди. Зрештою, ви платили Рою Інглішу, щоб він мовчав, хіба ж ні?

— А ти звідки про це знаєш? — запитав Гарі й раптом зблід.

— Мій любий друже, а від кого, як ти думаєш, Рой Інгліш про все дізнався?

— То ти хочеш шантажувати нас? Скільки?

Шерман усміхнувся:

— Гроші мені не потрібні. Я хочу влаштувати пастку. Гарі відчув, як напружилася Джулія, і взяв її за руку.

— Яку пастку?

— Нік Інгліш став у мене на дорозі, — пояснив Шерман, — і я хочу його прибрати.

— А ми тут до чого? — здивувався Гарі й спробував підтягнути до себе халат.

— Не рухайся! — вигукнув Шерман. — Залиш халат у спокої.

— Дай нам хоча б одягнутися, — попросив Вінс, зазмерши. — Не будь дурнем.

— Дурень серед нас — ти, — відповів Роджер. — І мені треба, щоб Інгліш застав вас саме у такому вигляді.

Гарі напружився, але до пістолета йому було задалеко.

— Ти що, привів його сюди?

— Я чекаю на нього, — всміхнувся Шерман і глянув на Джулію. — Йому вже, напевне, розповіли, чим ви двоє тут займаєтеся. Думаю, Інгліш уже мчить з усіх ніг.

— Послухай, — гарячково мовив Гарі. — Я заплачу, скільки потрібно, щоб ти випустив нас звідси. Скільки?

— Справа не в грошах... — почав Роджер, але його перебив телефонний дзвінок. — Не рухатись. Я підійду, — продовжив непрошений гість, підходячи до телефону на нічному столикові недалеко від Джулії.

Вона з острахом відсахнулась від пістолета, якого Шерман наставив на неї.

— Так? — сказав той у слухавку, спостерігаючи за Гарі, його щелепи не переставали ритмічно рухатись. — Добре, — продовжив він. — Усе решта я зроблю сам, — він поклав слухавку та відійшов до крісла. — Інглiш уже в дорозі. Зачекаємо ще хвилин десять.

— Але це нічого не дасть! — відчайдушно вигукнув Гарі. — Бос розлютиться ще більше. Я визнаю, що це буде удар для нього, але він ударить у відповідь. Ти не прибореш його з дороги у такий спосіб.

— Та невже? — всміхнувся Шерман і кивнув на кольт, який тримав у руці в шовковій рукавичці. — Я викрав у нього пістолет і завтра вранці Інглiша заарештують за вбивство. Точніше, за два вбивства.

Гарі застиг.

— Що ти маєш на увазі?

— Це ж очевидно, хіба ні? Коли я почую його кроки, то застрелю вас. Хто зможе довести, що це вчинив не він?

Джулія раптом перестала дихати.

— Кохана, це блеф, — спробував заспокоїти її Гарі. — Він не посміє цього зробити.

Жінка не могла відвести погляду від Шермана. Його байдужий погляд вселяв у неї справжнісінький жах.

— Він зробить це, — тихо мовила Джулія, ледве во-рушачи пересохлими губами.

— Звичайно, що зроблю, — лагідно мовив Шерман. — Ви достатньо повеселилися, тепер настав час платити.

— Тебе спіймають, — Гарі гарячково шукав вихід. — Тобі звідси не втекти.

Роджер засміявся.

— Я добре плаваю, під вікном тече річка, а ніч така темна, що мене ніхто не помітить.

— Ти не зробиш цього, — вигукнув Гарі, раптом зрозумівши, що чоловік перед ним не блефує.

— Перевіримо за кілька хвилин, — від голосу Шермана у Гарі наче кров застигла.

— Відпусти її, — попросив він хрипло. — Одного вбивства достатньо.

— Вибач, я не можу так ризикувати, — відповів Роджер. — Вона може мене видати.

— Джулія не видасть, — молив Вінс. — Вона пообіцяє мовчати.

— Вибач, — повторив Шерман. — Зрештою, подвійне вбивство значно драматичніше. Якщо Інгліш уб'є тільки тебе, йому все зійде з рук, про це подбає його адвокат. А якщо уб'є вас обох... — він знову сів у крісло. — Хочете помолитись? Я не слухатиму.

Гарі зрозумів, що має справу із психом, і благати про щось нема сенсу. Необхідно було спробувати відвернути увагу Шермана і перехопити пістолет, тоді у них з'явився б хоч якийсь шанс. На жаль, Гарі сидів на ліжку, далеченько від Шермана: їх розділяло футів вісім.

Джулія запропонувала:

— Я віддам тобі всі гроші, які маю, тільки відпусти нас. Маю двадцять тисяч. І зможу зібрати ще більше.

— Облиш, — заперечно похитав головою Роджер. — Гроші мені не потрібні, — і він глянув на годинник. У ту ж мить рука Гарі сковзнула за спину, схопивши подушку. Джулія помітила це. Вона вигнулася, щоби трохи прикрити Гарі, й спробувала відвернути увагу Шермана.

— Я... я зараз зомлію, — зойкнула вона, тоді закотила очі й, змахнувши руками, ніби падаючи, штовхнула нічний столик. Той із гуркотом перекинувся. Роджер мимоволі обернувся на звук, а Гарі миттю кинув у нього

подушку. Вона збила руку Шермана, якою той тримав пістолет. Гарі, білий, наче стіна, стрибнув уперед.

Роджер люто відкинув подушку. Вінс зрозумів — йому не встигнути, але продовжував бігти, намагаючись учепитися в руку з пістолетом...

Куля влучила Гарі нижче коліна. Він, ніби зашпортнувшись, впав уперед і схопився руками за плащ Шермана. Той рухів'ям пістолета ударив Гарі по скроні й відштовхнув. Обличчя вбивці було спокійним, лише щелепи продовжували ритмічно рухатися. Джулія навпочіпки сиділа на ліжку, прикриваючи руками груди. Ковдра зісковзнула на землю, і жінка тепер виглядала наче мармурова скульптура.

Гарі повз до Шермана, кусаючи губи, поки кров повільно витікала із рани, залишаючи сліди на світлому паркеті.

Шерман зробив крок назад і всміхнувся.

— Ти бовдур! — сказав він. — Хотів стати героєм, як у кіно?

Вінс не здавався. Біль у понівеченому коліні тільки додав сили. Страх зник, і єдине, чого він хотів, — це дотягнутися руками до Шермана.

А той підняв кольт і, не кваплячись, прицілився. Гарі був лише за кілька футів від нього і повз, не відводячи очей від пістолета.

Джулія дико заверещала.

— Ні! Не треба!

Прогримів постріл. Куля влучила Гарі поміж очей і відкинула нещасного назад, його м'язи ще трохи конвульсивно посмикалися, а кров залила все обличчя.

— Трохи поспішив, — похмуро констатував Шерман. — І чого цей бовдур таке втнув?

Джулія застигла на ліжку, не відводячи погляду від Гарі й тремтячи усім тілом.

На вулиці вдарили дверцята автомобіля, і Роджер всміхнувся.

— А ось і гості, — він виглянув у вікно. Знизу шуміла річка, буксир, пропливаючи, тьмяно світив ліхтарями, і повітря наповнив звук його сирени.

— Джуліє, до тебе прийшли, — тихо мовив Шерман, вказуючи на двері. — Впусти гостя.

Жінка не рухалася, лише переводила погляд із Роджера на мертвого Гарі. Вона ніби перестала дихати.

— Йди до нього, Джуліє, — наполягав Шерман.

У вхідні двері гучно забарабанили.

— Відчиняй, Джуліє. Прийшов твій рятівник.

Вона заціпеніла, неначе вирізана з каменю, а її очі наповнилися жахом.

— Джуліє! — почувся голос Інгліша. — Ти там, Джуліє?

Вона повернула голову до дверей, й іскорка надії промайнула в очах жінки. Шерман тримав її на прицілі.

— Ти там, Джуліє?

— Так, — раптом вигукнула вона. — Ніку! Врятуй мене! Врятуй!

Джулія кинулася до дверей спальні та рвучко їх відчинила.

Шерман не ворушився, лише від напруги міцніше стиснув зубами жувальну гумку.

Жінка влетіла у темну вітальню, зачепилася за крісло і впала на підлогу.

— Що там сталося? — закричав Інгліш і почав смикати клямку. — Відчиняйте!

Роджер безшумно підійшов до вимикача й увімкнув світло. Це допомогло Джулії піднятися на ноги, і вона, шпуртаючись, підійшла до вхідних дверей.

— Ніку! Він хоче мене застрелити. Врятуй мене, Ніку!

Інгліш щосили вдарив плечем у двері.

Джулія схопилася за ключ, що стирчав у замку. Шерман націлився пістолетом їй поміж лопаток. Вона, немов відчувши це, повільно озирнулася.

Нелюдський крик заглушив постріл. Маленька чорна дірка з'явилася на спині Джулії. Її відкинуло на двері, й жінка повільно осіла на підлогу.

Шерман вистрілив ще раз. Куля влучила у стегно, тіло вигнулося в агонії. Пальці Джулії дряпали двері, ламаючи нігті, аж поки вона не впала долілиць, все ще конвульсивно здригаючись.

Роджер спокійно поклав пістолет біля своєї жертви і тихо пішов через спальню до вікна.

Він уже стояв на підвіконнику, коли вхідні двері з тріском відчинилися. Не кваплячись, Шерман поправив фіранки, зачинив знадвору вікно і без вагань пірнув у темну річку.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

1

Лоїс Маршал даремно намагалася зануритись у телевіставу Т. С. Еліота «Коктейльна вечірка»¹, її думки були далеко від блакитного екрана, а репліки безглуздо перемішались у голові.

Дівчина вимкнула телевізор, розворушила вогонь і глянула на годинник над каміном. Стрілки показували десять по дев'ятій.

Теплий халат підкреслював її чудову фігуру, довгі стрункі ноги були взуті у домашні капці. Перед виставою вона встигла помити голову, і тепер пухнасте волосся легко спадало на плечі та зблискувало у світлі вогнища, що яскраво розгоралось у каміні.

Її думки кружляли навколо Інгліша і його пропозиції. Нік уперше запросив її у ресторан, і це вибило Лоїс із колії. Підсвідомо вона погодилась, але згадала про Джулію, яка розповість Гарі Вінсу, а той — іще комусь, і тоді не уникнути пліток: бос нарешті запросив бідненьку Лоїс на вечерю.

Дівчина була впевнена, що Гарі та інші працівники здогадуються про її почуття до Інгліша. Що ж, це справді так, і вона не може з цим нічого вдіяти. Єдиний, хто

¹ Йдеться поетичну драму Томаса Стернза Еліота (1888-1965), американського поета, драматурга і літературного критика.

цього, здається, не помічає, — сам Нік, і Лоїс була йому вдячна за це.

— Та досить! — сказала собі вголос. — Що тут вдієш... Ти проводиш разом із ним тринадцять годин на добу. Цим і тішся.

Дівчина швидко піднялась, узяла корзинку з приладдям для в'язання та сіла ближче до вогню. Їй подобалося поратися по дому, й вона радо б змінила офіс на невеличкий будинок, де змогла б дбати про домашній затишок. В'язання, яке залишила саме на такий дощовий вечір, впливало на неї заспокійливо.

За якийсь час Лоїс відволіклася й оглянула вітальню. Їй тут усе подобалось, але сподобалося б іще більше, якби вона жила тут не сама. Дівчина спробувала відкинути гіркі думки і нахилилася, щоб увімкнути радіо, коли раптом у двері хтось подзвонив.

Глянувши на годинник, дівчина занепокоїлась. До десятої лишилося двадцять п'ять хвилин, і вона завагалася — відчиняти чи ні?

Дзвінок пролунав ще раз. І ще раз.

Відклавши в'язання, Лоїс вийшла у хол. Тихенько натягнувши ланцюжок, обережно відчинила вхідні двері на кілька дюймів.

— Хто там?

— Я можу зайти, Лоїс? — почувся голос Інгліша.

Її кинуло в жар, а потім у холод, серце ніби зупинилося. Швидко опанувавши себе, відчинила двері. Інгліш стояв перед порогом, мокрий від дощу.

— Перепрошую, що потурбував тебе так пізно, Лоїс, — мовив він тихо. — Мені піти?

— Ну що ви, заходьте, — відповіла дівчина, і холодок пробіг їй спиною, коли вона побачила бліде, скривлене обличчя боса.

Увійшовши до вітальні, Нік зацікавлено поглянув навсібіч.

— Чудова кімната, Лоїс! — констатував Інгліш. — Бачу, ти усюди доклала рук.

— Я... я рада, що вам подобається, — відповіла зняковівло. З виразу його обличчя дівчина зрозуміла — щось сталося. Ця думка її налякала.

— Знімайте ваше пальто, містере Інгліш...

Він тепло усміхнувся.

— Давай без формальностей, Лоїс. Називай мене Нік, добре?

Він зняв пальто.

— Я занесу його у ванну, щоби трохи просохло. Підходь ближче до вогню, Ніку.

— Уже краще, — він спостерігав, як дівчина несе його капелюх і пальто у ванну кімнату.

Коли Лоїс повернулася, Інгліш похмуро сидів перед вогнем, гріючись, і напружено про щось розмірковував. Вона підійшла до серванта, змішала алкогольний коктейль і подала Ніку.

Той узяв склянку і сумно всміхнувся.

— Ти завжди знаєш, що потрібно робити, правда?

— Що сталося? — запитала вона схвильовано. — Розкажи, будь ласка.

Нік легко торкнувся її руки. Дівчина відчула холод цього дотику.

— Вибач, Лоїс, що прийшов із цим до тебе. Джулію щойно вбили. Її і Гарі. Вбивства можуть повісити на мене.

Лоїс зблідла.

— Ох! — зойкнула вона, але миттю себе опанувала. — Як це сталося, Ніку?

— Я випивав із Б'юмонтом, — уривчасто заговорив Інгліш. — Прийшла Коррін. П'яна. Почала скандалити. Бар був переповнений, усі, в тому числі Різ і Лола Вегас, чули, що вона наговорила. Сказала, що Джулія і Гарі — коханці й що Джулія просто зараз у Гарі в ліжку. Відправивши Коррін додому, я взяв таксі і поїхав до будинку

Гарі. Двері були замкнені. Я стукав і кликав Джулію. Вона відповіла, але була дуже налякана. Сказала, що хтось хоче її застрелити. Кричала і просила порятунку. Я ніяк не міг відчинити дверей. У цей час пролунали два постріли. Мені нарешті вдалося вибити двері, та було пізно. Джулія лежала на підлозі і вмирала, — Нік замовк, осушив склянку, поставив її на стіл і витер очі. — Бідна дівчина довго мучилася. Вона цього не заслуговувала. Джулія встигла сказати, що у неї вистрілив Шерман і що він утік через вікно спальні. Я тримав її на руках, поки вона помирала, — він похапцем почав шукати щось у кишенях.

Лоїс, нахилившись, дістала з коробки сигарету, запалила і дала йому.

— Дякую, — сказав Інгліш, не дивлячись на дівчину. — Сподіваюсь, я хоч трохи полегшив її страждання, — продовжив ніби сам до себе. — Вона боялася, що я злитимуся на неї. Мені здається, Джулія не розуміла, що помирає. Просила її пробачити.

Лоїс здригнулася.

— Що було далі? — запитала вона.

Він глянув на неї і спохмурнів.

— Я пішов у спальню. Гарі лежав на підлозі. Мертвий. Я виглянув за вікно, але нічого не побачив. Було темно, і падав сильний дощ. Хотів викликати поліцію, але побачив на підлозі пістолет. Свій пістолет. Я підняв його. Не треба було чинити так, але я був наляканий і не дуже усвідомлював, що роблю. Напевно, Шерман украв його. Пістолет завжди лежав у мене в столі. Той негідник організував мені пастку. Повно свідків підтвердять, як Коррін розповідала мені про Джулію і Гарі. Таксист розповість, що завіз мене до квартири Вінса. Їх убили з мого пістолета якраз тоді, коли я приїхав. Мотив, час, зброя — усе вказує на мене. Окружний прокурор тепер посадить мене на електричний стілець.

— Якщо їх убив Шерман, — тихо сказала Лоїс, — Ліон повинен це знати. Він спостерігав за Шерманом, хіба ні?

Інглiш застиг, а потiм ударив кулаком по долонi.

— Хай йому грець! Я забув про це. Звичайно, Ед не мiг його упустити. Точно! Лоїс, ти молодчинка! Спробуй знайти Еда. Він може бути у мене на квартирi.

Набираючи номер, Лоїс запитала:

— Ти не викликав поліції?

— Ні. Я втік. Мені потрібно було заспокоїтися.

— Пістолет?

— Залишився там.

Почувся голос Ліона.

— Слухаю!

— Це Лоїс Маршал, — сказала дівчина. — Що робить Шерман?

— Від ранку сидить у квартирi, — бадьоро відповів Ед. — А тобі яке до того діло?

— Він каже — Шерман не виходив із квартири, — сповістила Лоїс Інглiшу, і холодний піт виступив у неї на спині, коли дівчина побачила, як той зблід. — Ти впевнений, що він нікуди не виходив?

— Ти чого, дівчино. Ми контролюємо обидва виходи. Щопівгодини я підходжу до його дверей і слухаю, що діється. Світло світиться, радіо співає.

— Він упевнений, що Шерман не виходив із квартири, — повторила Лоїс, повертаючись до Інглiша.

— Скажи йому, нехай мчить сюди.

Лоїс промовила у слухавку:

— Можеш прийти до мене? 24 Фронт стріт, останній поверх. Терміново!

— Я б радо, але чекаю на Інглiша, — нетерпляче відповів Ліон. — А що сталося?

— Не по телефону. Кидай усе і приходь.

— Ну добре, — буркнув Ед і поклав слухавку.

— Повідомити містера Крейла? — запитала Лоїс.

Інглiш кивнув:

— Так. Він теж знадобиться.

Поки вона телефонувала до Крейла, Нік піднявся і почав повільно ходити кімнатою.

— Джулія не могла помилитися, — впевнено говорив він. — Вона описала Шермана. Чорт, Ліон. Як же так...

Лоїс закінчила розмову і повернулася до Інгліша:

— Він зараз прийде. Тобі треба було забрати пістолет, Ніку.

— Пістолет не важливий, — Інгліш продовжував ходити. — Сем розвалив би справу, але мені необхідна правда, Лоїс. Потрібно довести, що Шерман украв пістолет.

— Як Коррін дізналася про Джулію? — раптом запитала дівчина.

Інгліш спохмурнів.

— Я не знаю, хіба що... — він раптом застиг. — Так! Звичайно! Рой шантажував Джулію. Він знав про Джулію і Гарі. Напевне, Рой сказав Коррін.

— А може, Коррін дізналася від Шермана? — підкинула версію Лоїс. — Можливо, вона допомагала йому?

— Поясни, — Інгліш не відводив від неї погляду.

— Звідки Шерман міг знати, що ти поїдеш на квартиру до Гарі? — запитала Лоїс. — Звідки він знав, коли ти будеш там, якщо тільки сам це не запланував? Коррін до цього причетна, будь певен.

— Думаю, ти маєш рацію, — погодився Нік. — Щоб там не було, а ми змусимо її говорити!.. Нехай Ед підбере її дорогою сюди. Ми змусимо її зізнатись і притиснемо Шермана.

— Я сама привезу Коррін, — Лоїс піднялась. — А ти поговориш із Ліоном. У вас нема часу їздити туди-сюди.

— Вона може не поїхати з тобою, — занепокоївся Інгліш.

— Поїде! Я тобі обіцяю, — дівчина швидко вийшла у спальню, щоб переодягнутися. За кілька хвилин вона повернулася. — Не виходь звідси, Ніку. Я повернуся за півгодини.

— Мені це не подобається, — сказав Інґліш. — Дощ ллє як із відра.

Лоїс спробувала усміхнутися.

— Маленький дощик мені не нашкодить. Я скоро повернуся.

Він узяв її за руку.

— І що б я робив без тебе? — виснажено всміхнувся Нік.

Дівчина висмикнула руку і швидко рушила до дверей, стримуючи сльози.

— Я недовго, — хрипло мовила і вийшла з квартири.

2

Роджер Шерман вчепився за залізну драбину, повільно підтягнувся, уважно оглянувши пустий берег. Навколо було тихо і безлюдно. Він обережно вибрався на пристань і швидко попрямував до невеличкого приміщення на краю пристані. Легенько штовхнув двері й прослизнув до кімнатки, заставленої порожніми ящиками і діжками. Під одним із мішків була захована валіза.

Він дістав звідти рушник та сухе вбрання, переодягнувся і кинув мокрі речі у валізу.

Виглянувши на вулицю, чоловік переконався, що поблизу нікого нема, і жбурнув свою ношу у річку. Та миттю потонула. Озираючись, Роджер швидко покинув пристань і пішов провулком, що виводив на 27-му вулицю.

Уже біля входу в метро Шерман почув сирену і побачив, як дві поліцейські машини промчали у напрямку 5-ої вулиці. Він задоволено кивнув, спустився у метро, сів на потяг і вийшов на 110-ій вулиці, де нарешті дозволив собі спіймати таксі.

— Мейсон стріт, — сказав водієві.

Жуючи гумку, час від часу поглядав через заднє вікно, чи ніхто за ним не стежить. На куті Мейсон стріт Шерман

вийшов з таксі і прогулявся до Едісон стріт. Потім він звернув наліво до бульвару Лоуренс, і, все ще тримаючись у тіні, швидко закрокував до будинку Коррін Інґліш.

Його плащ був мокрий від дощу, вода стікала з натягнутого на обличчя капелюха, але чоловік не зважав на це, а крокував, не виймаючи рук із кишень. Щелепи у нього ритмічно рухалися.

У Коррін світилося. Чоловік штовхнув ворота, пройшов доріжкою на ганок, притулився до вікна і прислухався.

За вікном було тихо, але він продовжував прислухатися. Тиша. Тоді підійшов до дверей і подзвонив. Кілька разів тиснув на кнопку, але ніхто не відповідав.

Нарешті у холі спалахнуло світло, і вхідні двері відчинилися. Коррін стояла, тримаючись за стіну, і дихала на нього перегаром.

— Хто це? — запитала жінка, вдивляючись у темряву.

— Ти так скоро мене забула, Коррін? — запитав тихо.

Шерман відчув, як жінка напружилась і потягнулася рукою до клямки. Він підпер двері ногою, аби не дати Коррін їх зачинити.

— Чого ти хочеш? — похмуро запитала та.

Він вивчально дивився на неї.

— Ти мені не зателефонувала, а я так чекав... Можна зайти?

— Не хочу, щоби ти заходив, — Коррін спробувала зачинити двері. — Я взагалі не бажаю тебе бачити.

Шерман штовхнув її у хол.

— Я змок, — вкрадливо мовив він. — Ти бачила Інґліша?

Жінка відвернулася, невпевнено пішла до вітальні та схилилася до вогню, щоб узяти склянку бренді. На столі стояла напівпорожня пляшка.

Шерман зняв мокрий плащ і капелюх, кинув їх на підлогу й тихенько зачинив двері. Усміхаючись, чоловік рушив за нею.

— Ти не відповіла на запитання. То що, бачила Інґліша?

— Бачила, — вигукнула жінка знервовано і впала на диван, розхлюпавши зі склянки трохи бренді.

— Не чую радості у голосі, — протягнув Роджер. — Наша ідея не спрацювала?

— Твоя ідея, — поправила Коррін. — Твоя дурна ідея. Ніку було наплювати.

Шерман підійшов до секретера, налив собі бренді й повернувся до вогню. Вдихнувши запах напою, він задоволено схилив голову.

— Непогано. Рой купував?

Коррін люто дивилася на непроханого гостя.

— Хто тобі дозволив?! — вигукнула войовниче. — Хто ти такий, аби приходити сюди і пити моє бренді?

Він голосно засміявся.

— Не сміши мене, Коррін. Невже ти забула про події ранку?

Її обличчя потемніло.

— Викинь це з голови. Я не знаю, що зі мною сталося. Не хочу тебе бачити і слухати твої дурні ідеї.

— Ідея була прекрасною, — Шерман зробив ковток і поставив склянку. — Розкажи мені, що там сталося.

— Пішов ти!.. Це було жахливо! — емоційно вигукнула Коррін і розплакалася. — Я б хотіла взагалі цього не робити. Вони... всі вони насміхалися з мене.

— Хто насміхався? — перепитав чоловік, насторожившись.

— Не знаю... Вони. Мені ніхто не повірив. Він був такий, чорт забирай, спокійний, а я така п'яна.

— Хто «вони»?

— Люди у барі, ти що — тупий?! — пронизливо закричала Коррін. — А про кого, думаєш, я тобі розповідаю? Один із них назвав мене п'яною вуличною дівкою.

— То ти сказала Інґлішу чи ні? — запитав Шерман, дивлячись на неї.

— Звичайно, що сказала! Він узагалі ніяк не відреагував. Мовив, що це не його справа і, тим більше, не моя, — втираючи сльози, говорила Коррін. — Інгліш попросив якогось бовдура з клубу відвезти мене додому. Отак спрацювала твоя дурна ідея.

Шерман задоволено кивнув. Він дізнався те, що йому було потрібно: свідків скандалу Коррін виявилось достатньо. Допивши бренді, Роджер протер тонкі губи хустинкою.

— Тобі, напевно, буде цікаво дізнатися, — повільно проказав він, — що після того, як тебе відвезли додому, Інгліш поїхав до Вінса. Він застав Джулію та Вінса саме так, як ти йому розповіла. Інгліш застрелив хлопця, а потім і Джулію. Поліція вже на місці злочину, й Інгліш, напевно, заарештований за вбивство.

Коррін витріщилася на нього. Її кругле лялькове обличчя витягнулось, а великі голубі очі розширилися.

— Він їх застрелив? — прохрипіла вона.

— Жодних сумнівів, — Шерман дістав упаковку жувальної гумки і почав зривати обгортку. — Як тобі моя ідея тепер? Усе ще дурна?

— Ти маєш на увазі, що він їх убив? — Коррін підвищила голос.

— Так, він їх убив.

— Не вірю!

— Прочитаєш завтра у газетах.

— А ти звідки знаєш? Що, був там?

— Проходив повз, — всміхнувся Шерман. — І дещо помітив.

— Я не хотіла, щоб їх повбивали! — Коррін втупилась у свої ноги. — Я... я хотіла лише дошкулити йому.

— Тобі вдалося, — сказав Шерман. — Навіть більше, ти знищила його. Можливо, Інгліша посадять на електричний стілець.

— Але я не хотіла знищувати його! — заголосила Коррін. — Він був добрим до мене. Він... він сказав, що ми — одна сім'я.

— Як зворушливо! — насмішкувато кинув Шерман. — Одна сім'я, і тут же вкрав твої двадцять тисяч.

Жінка витріщилася на нього і стиснула кулаки.

— Я не вірю, що Рой узагалі мав такі гроші! Не треба було тебе слухати. То ти у всьому винен. Це ти хотів знищити його і просто використав мене.

— Як ти раптом порозумнішала... — всміхнувся Шерман. — Навіть якщо й так, то що ти зробиш?

— Піду до поліції! — випалила Коррін. — Розкажу їм усе, і, можливо, вони навіть відпустять його.

— Ну й дурепа, хто ж тобі повірить, — відповів Роджер, ритмічно рухаючи щелепами. — Коррін, тепер ти вже нічого не вдієш.

— А от побачимо! — сердито вигукнула жінка. — Я поговорю з лейтенантом Морілі. Він підкаже мені, що робити.

Шерман стенув плечима.

— Звичайно, я не буду тебе відмовляти, можеш робити усе, що заманеться. Але я б, на твоєму місці, тримався від цього подалі.

— Як ти це уявляєш?! — вигукнула Коррін. — Мене ж викличуть як свідка. Ставтимуть різні запитання, і не думай, що я тебе покриватиму. Розповім чесно, хто це все придумав.

Чоловік кивнув, ніби чекав саме цих слів. Тримаючи руки у кишенях, почав задумливо бродити кімнатою, немовби шукаючи за чимось.

— Іншого я й не чекав, — сказав сам до себе, зупинившись біля вікна. Його зацікавив червоний шовковий шнур, яким штора була прив'язана до гачка. — Який красивий шнур! Уже кілька тижнів не можу знайти саме такий. Ти не повіриш, але я обійшов усі крамниці, — пе-

ревіривши шнур на міцність, Шерман зняв його з гачка та підійшов до лампи, аби краще роздивитися. — Не пам'ятаєш, де його купувала?

— Не заговорюй мені зуби! — відрізала Коррін. — Це ти у всьому винен. Зараз я зателефоную лейтенантові Морілі.

— Я не заговорюю зубів, — м'яко мовив Шерман. Шнур ворушився у його пальцях, наче червона змія. — Лише хочу дізнатися, де ти купила такий красивий шнур...

— Не пам'ятаю, — сказала жінка і взяла телефонну книгу. — Будь ласка, зачепи його на місце. Не чіпай брудними руками моїх речей.

— Шкода, — очі Шермана раптом стали холодними та злими.

Коррін нахилилася над телефонною книгою. Чоловік непомітно став за її спиною, перетворивши червоний шнур на зашморг. Та раптовий дзвінок у двері його зупинив.

Коррін відірвалася від книги і раптом у дзеркалі побачила відображення Шермана. Його руки застигли у неї над головою, червоний зашморг майже торкався волосся.

Жінка миттю все зрозуміла, відскочила вбік і кинулася до дверей.

— Я відчиню, — їй вдалося вибігти з кімнати. Кілька разів смикнула вхідні двері, але ті не піддавалися. Нарешті вона помітила, що засув зачинений, тому сіпнула його і рвучко відчинила двері.

На сходах стояла висока, темноволоса дівчина у мокрому плащі.

— Місіс Інґліш?

Коррін кивнула. Вона не могла мовити й слова і так тремтіла, що ледве трималася на ногах.

— Я — Лоїс Маршал, секретарка містера Інґліша, — пояснила Лоїс. — Можна увійти?

— О, так! — зойкнула Коррін. — Прошу, заходьте.

Лоїс пильно глянула на неї, проходячи у хол.

— Щось сталося? Ви чимось налякані?

— Налякана? — хрипло спитала жінка. — Та я тремчу від жаху! Там чоловік...

Шерман вийшов із вітальні, тримаючи у руці пістолет. Він наставив його на Лоїс і всміхнувся.

— Міс Маршал... — тихо сказав він. — Неочікувано. Та хай там як, дуже приємно бачити вас у нашій веселій компанії.

Коррін затулила обличчя руками.

— Він... він хотів задушити мене, — пробелькотіла вона і впала, знепритовнівши.

3

Інглiш розвів руками.

— Отже, мене підставили. Що скажете?

Крейл дістав хустинку і протер спітніле обличчя.

— Це погано, Ніку, — сказав він твердим, важким голосом.

— Ну ти й бовкнув, — Ліон зручно вмовстився у кріслі. — Кажеш — це погано? Чоловіче, та це, чорт забирай, жахливо, це фініш.

Нік перебив його:

— Ти б помовчав, Еде. Я ж просив очей не зводити з того покидька. Попереджав — він щось утне.

— Заспокойся, — мовив Ліон. — Ми стежили за ним. Двоє професіоналів не випускали цього негідника з поля зору від обіду. Мої люди перекрили обидва виходи з будинку, і я щопівгодини підходив до квартири Шермана. Він був удома, бо говорило радіо і світло було увімкнене.

— А Джулію і Гарі хто застрелив? Привид?

— Ти впевнений, що вона не помилилася?

— Впевнений. Це точно був Шерман.

— Із будинку він не виходив.

— Він і зараз там? — запитав Крейл.

— Повинен бути. Я залишив Барта і Горвіла спостерігати за входами, — пояснив Ліон.

Інглiш підійшов до телефону і набрав номер Шермана.

— Ніхто не відповідає.

— Це ще нічого не означає, — сказав Ліон.

— Ми мусимо поїхати у відділок і все розповісти комісарові, — мовив Крейл.

Нік саркастично посміхнувся.

— Він буде у захваті. А Різ узагалі кинеться танцювати. І мер разом із ним. Хто мені повірить?

— Нік має рацію, — докинув Ліон. — Здаватися не можна.

— Але іншого виходу нема! — жорстко вигукнув адвокат і повернувся до Інглiша. — Ти ж розумієш це, правда? Це — твоя єдина можливість вибратися з пастки.

Інглiш похитав головою.

— Тільки-но я потраплю в їхні лапи, як вони мене роздеруть. Там забагато ворогів.

— Неправда! — вибухнув Крейл. — Якщо ти втечеш, то вже точно підпишеш собі смертний вирок. Дозволь мені з'ясувати все, Ніку. Слово честі, я витягну тебе, а твоя справа увійде у підручники з правознавства.

— Йому це додасть гордості, коли сідатиме на електричний стілець, — зіронізував Ліон. — Тримайся від цього подалі, Крейле. Усі ви, юристи, думаєте тільки про докази та суд. Спочатку ми повоюємо, а якщо не справимося, то матимеш змогу показати себе у суді.

— Так і зробимо, — погодився Інглiш.

— Але хіба ти не розумієш, Ніку: якщо зараз утечеш, як я потім зможу тебе захищати?! — вигукнув Крейл, гепнувши кулаком об стіл.

— Забагато слів, чоловіче, — саркастично констатував Ліон. — Навіть у такій ситуації ти будуєш речення так, ніби виступаєш перед присяжними.

— Закрийся! — закричав Крейл, його товсте обличчя почервоніло від люті. — Я говорю так, як треба. Ніку, друже, послухай мене. Ходімо разом до відділку, і я розповім їм усе, як було. Це — єдиний вихід.

— Ні, — крутнув головою Інгліш. — Я спробую добратися до Шермана і, дідько б його узяв, витрясу з нього зізнання.

— Оце діло! — схвально вигукнув Ед. — Я шукаю, а ти трясеш.

Крейл мало не рвав на собі волосся.

— Не слухай цього божевільного хлопця, Ніку. Слухай мене. Чорт! Я — найкращий юрист у країні й кажу тобі: ти не можеш утікати. Думаєш, я б дозволив тобі здатись, якби бачив інший вихід?

Інгліш усміхнувся.

— Заспокойся, Семе. Ти забув, із чим я зіткнувся. Повторюю: у мене забагато ворогів. Різ тільки й чекає, аби мене знищити, а ти хочеш, щоб я сам дав йому таку можливість. Після мого ув'язнення окружний прокурор звалить Б'юмонта. Цього не можна допустити. У суді тобі нема рівних, але ти не бачиш усієї картини. Вони будуть боротися не тільки в суді. Єдина можливість вирватися з пастки — знайти Шермана. Ми повинні змусити його зізнатись. Іншого виходу нема.

Адвокат хотів щось сказати, але стримався. Він сидів, збліднувши, і гарячково оглядав кімнату.

— Я прекрасно знаю, з чим ти зіткнувся, — продовжив Крейл, — і повторюю: ти повинен здатися. Залиши боротьбу мені. Інакше — тобі кінець. Ну знайдеш ти Шермана, змусиш його зізнатись, а що далі? Він відмовиться від усіх свідчень, щойно потрапить під захист поліції. Ти мусиш здатись і розповісти усю історію. Ми будемо

дотримуватися такої лінії захисту, що тебе підставили. Я доб'юся, щоб присяжні тобі повірили.

— Не сумніваюся, — мовив Інгліш. — Але вибач, Семе, я відмовлюся від цього. Ми з Едом спробуємо знайти Шермана.

Якийсь час Крейл вивчально дивився на Інгліша, тоді хитнув округлими плечима й піднявся.

— Як хочеш, але пам'ятай: я тебе попереджав. Коли настане час розгляду в суді, зроблю, звичайно, все, що зможу, але ти зв'язуєш мені руки.

— Дай мені свою хустинку, я витру сльози, — насмішувато схлипнув Ед.

— Я попереджав тебе, — продовжив Крейл, ігноруючи слова Ліона. Він узяв капелюх і пальто. — Ти знаєш, де мене знайти, Ніку. Щастя тобі.

Інгліш піднявся і потиснув йому руку.

— Заспокойся, Семе. Я й раніше непогано розв'язував свої проблеми і тепер вважаю, що прийняв правильне рішення.

— Побачимо. Ще одне: де збираєшся переховуватися? Це місто для тебе — мов розпечена сковорода. Тільки-но ти зникнеш, поліція почне розшук. Усі ж знають тебе в обличчя.

— Не хвилюйся, — тихо мовив Інгліш. — Зустрінемося в суді, Семе.

Коли Крейл пішов, Нік налив собі трохи віскі. Його обличчя було серйозним та блідим.

— Еде, а він має рацію. Якщо ми не знайдемо Шермана, мені гаплик.

— Ми знайдемо його і змусимо говорити.

Інгліш глянув на годинник над каміном.

— Куди поділася Лоїс? — запитав сам себе, сідаючи у крісло. — Минула майже година.

Ліон витягнув довгі ноги до вогню.

— А куди вона пішла?

— Поїхала, щоби привезти сюди Коррін. Я не говорив Сему, аби той не нервував, але Коррін напевно працювала разом із Шерманом. Якщо вдасться поговорити з нею, то, можливо, примушу її це підтвердити. Вона допоможе нам вивести Шермана на чисту воду. Засадимо злочинця у камеру, і Коррін засвідчить його причетність до вбивств.

— Сподіваюся, Шерман не додумався... — Ліон лінкуватого дівчачого вигляду підставив пачку сигарет.

Інгліш завмер і випростався, мов струна.

— Ану повтори!

Ед здивовано глянув на Ніка.

— Я сказав: сподіваюся, що Шерман не здогадається, що Коррін можуть використати як свідка проти нього. Інакше вона у небезпеці.

Інгліш скочив на ноги. Глянувши на нього, Ліон також зірвався з крісла.

— Ти чого? — здивовано запитав Ед.

— Я відпустив туди Лоїс, — відповів Інгліш.

— Ну і що?

— А якщо Шерман зараз там?

— А якщо ні? Не роби поспішних висновків, Ніку. Шанси...

— До біса шанси! — перебив його Інгліш. — Не треба було відпускати дівчини. Цей покидьок — маніяк. Я їду по неї.

— Гей, зачекай! — вигукнув Ліон. — Сиди тут. Тебе розшукують копи, думаєш, далеко доберешся? Поїду я.

— Я з тобою.

— А якщо вона з Коррін прийде сюди, а тут нікого не буде?

Нік знизав плечима.

— Справді. Добре, Еде, їдь за ними, тільки прошу, швидко.

— Уже стартонув, — детектив схопив пальто і вискочив із кімнати. Він збіг сходами на вулицю, одягаючись

на ходу. Дощ усе ще лив. Перескакуючи через калюжі, він побіг до автомобіля, що стояв біля входу в будинок Лоїс. Ед щодуху гнав авто мало не через усе місто, щоб якнайшвидше дістатися бульвару Лоуренс. На вулицях побільшало поліцейських автомобілів, і Ліон здогадався, що це розшукують Інґліша.

Інґліш — утікач! Це просто неймовірно! Ніка Інґліша, людину з такими великими грошима і зв'язками, з такою впливовістю, розшукують як істсайдського бандита.

Ліон намагався їхати швидко, але обережно, щоб не привертати уваги поліцейських.

Нарешті з Мейсон стріт він звернув на Едісон стріт і пригальмував, шукаючи бульвар Лоуренс.

Назустріч проїхав поліцейський автомобіль. Один із копів говорив по рації. Ліон занепокоївся, чи вони, бува, не повертаються від будинку Коррін.

Детектив виїхав на Бульвар Лоуренс. Там було тихо і безлюдно. Зупинившись трохи віддалік від будинку Коррін, він вийшов з машини.

Якусь мить Ед стояв під дощем, оглядаючи вулицю, тоді пройшов до будинку, зауваживши, що у вітальні світиться.

Пройшовши доріжкою, він натиснув на кнопку дзвінка. Гучна мелодія налякала його, і він спохмурнів. Зачекавши кілька хвилин, подзвонив іще раз. Ніхто не підійшов до дверей. У будинку не було чути жодних звуків.

Ліон обережно повернув клямку і штовхнув двері, але вони були зачинені. Подзвонив ще раз. Тоді, дочекавши кілька секунд, перейшов клумбу і спробував заглянути у вікно вітальні, але через затягнуті фіранки нічого не було видно.

Поміркувавши, Ед вирішив обійти будинок. Там він побачив переповнений бак для сміття і великий дерев'яний ящик із порожніми пляшками від бренді. Задні двері будинку були відчиненими.

Він штовхнув їх і ввійшов у невелику кухню. Під ногами щось гучно дзенькнуло. Лаючись під ніс, Ліон дістав із кишені маленький ліхтарик й увімкнув його.

У кухні панував жахливий безлад. На столі стояла гора брудного посуду; підлога була вкрита мукою, пиллом, хлібними крихтами, а в кутку стояло повно пустих пляшок від бренді. Кислуватий запах молока й алкоголю вдарив у ніс. Детектив відчинив двері кухні, виглянув у темний коридор, прислухався і тихо рушив уперед.

Дійшовши до дверей вітальні, повернув ручку і зазирнув усередину. Кімната була порожньою. Із перекинутої пляшки на килим стікали залишки бренді, виблискуючи у світлі пригаслого вогнища. Поруч лежала розбита склянка. Ед зайшов у кімнату і спохмурнів — тут, безперечно, щось трапилось. Ліон ретельно оглянув кімнату, сподіваючись зрозуміти, чому горить світло, а в будинку нікого нема.

За диваном він побачив краєчок чогось схожого на носову хусточку. Це була жіноча хустинка з вишитими на куті ініціалами Л. М. Ліон похитав головою. Лоїс, напевно, переконала Коррін піти з нею, а світло вони просто забули вимкнути.

Шукаючи очима телефон, аби подзвонити Інґлішу і запитати, чи не повернулася Лоїс, він знову глянув на перекинуту пляшку бренді. Щось тут не так. Невже Коррін пручалася? Лоїс так налякала її, що жінка перекинула пляшку? Це малоймовірно, подумав Ед і вийшов у хол.

Навпроти були двері спальні, й він обережно повернув клямку. У кімнаті було темно, тож Ліон, намацавши вимикач, увімкнув світло. Спальня виявилася такою ж неохайною, як і кухня. Посеред кімнати на підлозі лежала рожева шовкова накидка. На ліжку були розкидані панчохи, білизна і шуба. Нічний столик був засипаний пудрою, а дзеркало давно ніхто не протирав від пилу. Пляшечка з кремом перекинулась, і з неї на паркет витікала густа блідо-рожева маса.

Ліон знизав плечима і вже збирався вимкнути світло, аж раптом дещо привернуло його увагу.

Двері ванної кімнати були привідчинені, а за ними виднівся червоний шнурок, прив'язаний до вішака.

Шнурок був натягнутий, занадто натягнутий. Ліон швидко пересік кімнату і повільно потягнув на себе двері. Щось важке заважало їм відчинитися. Він був готовий до того, що зараз узріє, але все одно відчув, як холодний піт виступив у нього на спині, коли побачив бліде обличчя Коррін Інгліш.

Повішена на дверях, вона застигла в агонії; її обличчя спухло, а язик вивалився поміж маленьких білих зубів. Червоний шовковий шнурок глибоко врізався у шию, а руки закостеніли, ніби останньої миті свого життя вона відчайдушно намагалася когось відштовхнути.

Ліон торкнувся її руки. Вона була ще теплою. Деякий час він просто щось роздумував, не відводячи погляду від мертвої Коррін, тоді швидко повернувся у вітальню.

Ед думав про Лоїс. Коли вона прийшла, Коррін була уже вбита? Чи Лоїс застала її ще живою? Ліон відчув, як піт виступив у нього на обличчі. Якщо Інгліш дізнається про Коррін, на місці не всидить. Його не зможе зупинити ніхто, тим більше, якщо стане відомо, що Лоїс у Шермана.

Ліон витер обличчя хустинкою. Схоже, що Лоїс таки у Шермана в руках. Детектив розмірковував, що робити далі. Напевно, спочатку треба перевірити, чи Лоїс немає вдома. Можливо, ще не варто панікувати.

Він підійшов до телефону, проглянув телефонну книгу, шукаючи номер Лоїс. Набравши потрібні цифри, став нетерпляче чекати.

Раптом щось клацнуло, і почувся чоловічий голос:

— Хто це?

— Це Вестсайд 57794? — обережно запитав Ліон.

— Так. Хто телефонує?

Ед почув незнайомий голос.

— Мені потрібна міс Маршал, — сказав обережно.

— Її нема, — відповів голос. — Хто говорить?

— Не все зразу, — різко мовив Ліон. — Хто ви і що робите у квартирі міс Маршал, якщо її там нема?

— Це лейтенант Морілі з відділу розслідування убивств, — сухо відповів голос. — Не викручуйся. Хто ти?

Ед швидко кинув слухавку і відчув, як холодок пробіг уздовж хребта. Морілі! Чи встиг Інгліш утекти?

4

Нік Інгліш безцільно ходив по кімнаті, час від часу поглядаючи на годинник над каміном. Його переповнювали тривожні думки. Минуло трохи більше години відтоді, як Лоїс вийшла з квартири і чверть години, відколи Ліон подався за нею.

Інгліш прикинув, що Ліону треба двадцять хвилин, аби дістатися бульвару Лоуренс. Навіть якщо Лоїс там нема, це не означає, що вона у небезпеці. Дівчина могла залишити будинок раніше, ніж туди приїде Ед.

«Чому я дозволив їй піти туди? — сердито думав Інгліш. — Я мав здогадатися, що Коррін небезпечна для Шермана».

Щоб якось відволіктись від важких думок, Нік почав розглядати кімнату Лоїс. Усе було так, як він собі й уявляв, — гарно вмебльоване, комфортне, світле і затишне помешкання. Якщо тільки із Лоїс щось трапиться!..

Його шокувала думка, що він так переймається за дівчину. Тільки тепер, коли Джулія мертва, Нік зрозумів, наскільки важлива для нього Лоїс. Джулія притягувала, була лялькою для розваги і сексу, тоді як Лоїс працювала поряд із ним п'ять років, і він раптом зрозумів, що всі досягнення — це, частково, і її заслуга та віра у нього.

Якщо тільки з нею щось трапиться!

Він нетерпляче підійшов до вікна і глянув униз на вулицю. Дощ малював на вікні дивні візерунки.

Нік марно вдивлявся у темряву, сподіваючись побачити Лоїс, коли раптом очі різонули синьо-червоні блискітливі маячки на автомобілі, що несподівано виїхав з-за рогу і зупинився біля будинку. Інглiш поспішно прикрив штору.

Поліція!

Цікаво, вони знають, що він тут, чи просто перевіряють усе підряд, сподіваючись знайти його? Швидко перетнувши кімнату, чоловік схопив капелюх і пальто та вийшов у коридор, але раптом зупинився.

Нік і гадки не мав, чи є у будинку запасний вихід. А навіть якщо і є, то які шанси, що його не перекрила поліція? Подумавши хвилину, кинув капелюх і пальто на стілець та повернувся у вітальню.

Якщо його загнали в кут, отже, така його доля. Чорт забирай, він не втікатиме, наче якийсь кишеньковий злодій. Стоячи перед каміном, Нік похмуро розглядав вогнище і чекав.

Час минав повільно, й Інглiш уже вирішив, що хвилювався даремно, коли раптом різко озвався дверний дзвінок.

Він швидко підійшов до телефону, схопив слухавку і набрав номер Сема Крейла. Той відгукнувся миттєво.

— Сем? Це Нік, — проказав Інглiш тихо і швидко. — Ти переміг. Поліція дзвонить у двері.

— Нічого не говори! — відрізав адвокат. — У відділку я буду раніше за тебе. Довір усе мені, Ніку, просто мовчи. Де Ліон?

— Його нема. Знайди його, Семе. Я можу надіятися тільки на вас двох.

— Ти можеш на нас покладатися, — підтвердив Крейл. — Тримай рот на замку, а все решта — за мною.

— Дуже зручна порада, — невесело буркнув Інґліш. У двері забарабанили. — Вони гримають у двері. Зустрінемося у відділку, — і повісив слухавку.

Інґліш вийшов у коридор і відчинив двері. Засунувши одну руку в кишеню пальта, перед порогом стояв Морілі. Його худе обличчя виглядало дуже блідим у м'якому світлі коридору, а очі насторожено блищали.

— Привіт, лейтенанте, — спокійно сказав Інґліш. — Неочікуваний візит. Що вам потрібно?

— Можна зайти, містере Інґліш? — запитав Морілі.

— Ви самі?

— Ні, але всі залишилися внизу.

Нік кивнув та відійшов убік.

— Заходьте.

Морілі ступив у хол, зачинив вхідні двері й кивнув у напрямку вітальні. Інґліш пройшов уперед, зупинився біля каміна і повернувся до поліцейського.

Лейтенант підозріло оглянув кімнату.

— Тут нікого нема, — пояснив бізнесмен. — Міс Маршал вийшла.

Морілі кивнув, пригладивши вуса.

— Пояснити, чому я тут, містере Інґліш?

Той усміхнувся.

— Я давно перестав здогадуватись, — сказав у відповідь. — Тож, будь ласка, поясніть.

— Вас звинувачують у вбивстві Джулії Клер і Гарольда Вінса, — Морілі відвів погляд від Інґліша.

— А ви що, працюєте ще й на державу, лейтенанте? — запитав Інґліш. — Я думав, ви приватний детектив і допомагаєте мені.

— Саме так. Я роблю вам зараз послугу, — відповів Морілі. — Тому я тут сам. Буде безпечніше, якщо вас заарештую я.

Інґліш підвів брови.

— Чому?

— Ну, ви можете спробувати втекти, але у вас стрілятимуть, — пояснив Моріллі. — Охочі позбутися вас, містере Інґліш, ледь не стають у чергу.

— І серед них комісар?

Моріллі знизав плечима.

— Не знаю. Але буде краще, якщо вас заарештую я. Кепські справи, містере Інґліш. Окружний прокурор вважає, що має достатньо доказів, аби відправити вас на електричний стілець.

Інґліш мовчав.

— Ви їздили на квартиру до Вінса, так? — запитав Моріллі, уважно спостерігаючи за Інґлішем.

— Крейл порадив мовчати, — невимушено пояснив Нік. — Він дорого мені обходиться, тож я, напевно, скористаюся цією порадою, лейтенанте.

— Думаю — це правильно, — Моріллі пригладив вуса. — Завтра газети піднімуть такий шум...

— Що ж, не буду вас затримувати. Ми йдемо? — запитав Інґліш.

Вони були вже біля дверей, коли задзвонив телефон. Моріллі першим схопив слухавку.

Інґліш дивився на нього без жодних емоцій.

— Хто це? — різко запитав Моріллі. Він послухав, а тоді сказав: — Так. Хто телефонує? — знову послухав і додав: — Її нема. Хто говорить?

Інґліш відчував, як холодний піт збігає по хребту. Це, напевно, Ед, він питає про Лоїс. Отже, у Коррін її нема.

— Це лейтенант Моріллі з відділу розслідування убивств, — відрізав Моріллі. — Не викручуйся. Хто ти?

Коли розмова обірвалася, лейтенант розлючено гримнув по столу і вигукнув у слухавку:

— Оператор! Це лейтенант Моріллі, поліція. Звідки щойно телефонували на цей номер? — він трохи зачекав, тоді відповів: — Дякую. Перемкніть мене на відділ роз-

слідкування убивств, можете? — ще зачекавши, він продовжив: — Баркер? Морілі. Відправ машину до бульвару Лоуренс, 25, якнайшвидше. Зателефонуй мені, як тільки отримаєш якусь звістку. Я на Вестсайд 57794.

— Це адреса дружини мого брата. Вона у біді? — запитав Інґліш.

Морілі вивчально глянув на нього.

— Чому вона не відповідає на дзвінки? — запитав він. — Що там робить Ліон?

— Ліон? — спохмурнів Інґліш — А що там робить Ліон?

— Не грайте дурника, я впізнав його голос. Дружина вашого брата — важливий свідок проти вас. Комісар не хоче, аби з нею щось трапилось.

— Чому з нею має щось трапитися? Ми йдемо чи чекаємо?

— Ми чекаємо, — коротко відповів Морілі й почав ходити кімнатою, не зводячи з Інґліша очей.

У того пересохло в роті, а серце калатало, наче скажене. Зараз він дізнається, що з Коррін і, можливо, що з Лоїс. Аби трохи заспокоїтися, налив собі віскі.

— Вип'єте, лейтенанте?

Морілі заперечно хитнув головою.

Стрілки годинника повільно повзли уперед. Вони обидва чекали у повній тиші, поки не пролунав телефонний дзвінок.

Лейтенант схопив слухавку.

— Морілі, — сказав він. — Що? Хай йому грець! А Ліона взяли? То подайте на нього у розшук, він був там десять хвилин тому. Мені потрібен той хлопець. Хай цим займається Джемісон. Усе, до зв'язку, — і він гримнув слухавкою.

Інґліш насторожився. Із виразу обличчя Морілі було зрозуміло: сталося щось серйозне.

— Дружина вашого брата мертва, — сказав Моріллі, і його лице побіліло від люті. — Що скажете? Може, Ліон заткнув її за вашою вказівкою?

— Мертва? — Нік зірвався на ноги.

— Убита! Повіщена, як Мері Севіт, але цього разу я не прикриватиму вас, — загарчав Моріллі.

«Куди зникла Лоїс?» — подумав Інгліш, і холодний страх заповонив його серце. Він повинен будь-що знайти її.

— Лейтенанте, можливо, ваш виграш був більшим на десять тисяч? — тихо запитав бізнесмен, не відводячи погляду від Моріллі.

— Облиште, — люто кинув той. — Щасливі деньки пролетіли. Завтра банки уже не прийматимуть ваших чеків. Комісар подбав про це. Вам — кінець. У вас нема грошей. Усе, ходімо звідси.

— Я маю готівку в офісі, — заперечив Інгліш. — Ніхто не знає, що я тут. Відпустиш мене — і станеш багатшим на шість тисяч.

Моріллі люто посміхнувся.

— Офіцер поліції цієї самої хвилини сидить на вашому сейфі. Комісар підстрахувався. У вас нема ні цента. На вихід!

Плечі Інгліша сіпнулися. Йому ніяк не можна потрапляти до камери, доки не знайдеться Лоїс! Тільки не зараз. Нік повернувся до Моріллі, але той, ніби щось відчуваючи, вихопив пістолет.

— Інгліше, зробиш крок — отримаєш кулю. Йди вперед, але якщо хочеш дірку у спині, то можеш спробувати утекти.

Інгліш усміхнувся.

— Лейтенанте, куди мені бігти? Сподіваюся, суддя прийме правильне рішення...

— Дуже правильне рішення. Рухайся і дивися під ноги, — наказав Моріллі.

Вони вийшли з квартири і спустилися сходами. Товстий, червонолиций детектив підпирав стіну, жуючи зубочистку. Він глянув на Інгліша, а тоді на Моріллі.

— Чого витріщився, ходімо, — нетерпляче вигукнув лейтенант. — Маємо ще одне вбивство, але спочатку закинемо цього хлопця у відділок.

— Чорт забирай! — огидливо гаркнув червонолиций. — У мене квитки на сьогоднішній поєдинок.

— Не пощастило, — кинув Моріллі. — Мерщій.

Червонолиций детектив попрямував до машини й сів за кермо.

Інгліш рушив за ним, а Моріллі йшов позаду. Коли Нік на мить зупинився біля машини, Моріллі штовхнув його пістолетом у бік.

— Тільки спробуй, і твої нутроці розлетяться по тротуару, — прошипів він люто.

— Зі своїм благодійником можна було б говорити з більшою повагою... — всміхнувся Інгліш.

— Залазь! — відрізав Моріллі. — І дивися мені!

Вони сіли у машину.

— Ненкіне, — Моріллі повернувся до червонолицього. — Газуй!

Машина зірвалася з місця і, набираючи швидкість, помчала у напрямку відділка.

Інгліш сидів спокійно, відчуваючи, як пістолет Моріллі вперся йому в бік, але всередині кипів від люті. Розумів, що шанси втекти — мізерні, й покладатися тепер можна лише на Еда.

Коли вони пронеслися мостом Бекстоун, Інгліш різко запитав:

— Відділок не там! Куди ми їдемо?

Моріллі всміхнувся.

— Куди треба, розслабся. Тобі нікуди поспішати. Заглянемо в одне місце.

— А тут куди не поїдь, йому все одно кінець, га, лейтенанте? — насмішкувато зауважив Ненкін і розреготався.

Інглiш відкинувся на спинку сидіння. Можна було відразу здогадатися, що Моріллі не ризикне здати його живим. Надто багато він знає про лейтенанта і про хабар у п'ять тисяч доларів, який дав йому. Навіть без доказів, що Моріллі взяв гроші, розпочнеться розслідування, рахунки Моріллі перевірятимуть, і слідчих, без сумніву, зацікавлять певні суми.

Але, найімовірніше, Моріллі не себе страшує, а просто допомагає щедрим добрим людям прибрати з дороги Інглiша. Надає так звану послугу.

Нік зиркнув на пістолет Моріллі, спрямований на нього. У машині він нічого не вдіє, треба чекати, коли вони вийдуть.

Тепер вони саме проїжджали вздовж річки. Доц барабанив по даху автомобіля, і двірники, наче навіжені, змітали воду зі скла. На вулиці — ні душі. Чудове місце для вбивства, подумав Інглiш. Постріл — і в річку. Як кажуть, кінці у воду.

Моріллі раптом вигукнув:

— Пригальмує, Ненкіне.

Ненкін з'їхав з дороги до якогось складу і зупинився.

— Вилазь, — наказав Моріллі Інглiшу.

Той поглянув просто у вічі лейтенанту.

— Підпрацьовуєш катом? Береш халтурку на стороні?

Моріллі втиснув пістолет йому в бік.

— Вилазь, жартівнику! Кров потім важко відтирати.

Поки Інглiш відчиняв дверцята, Ненкін швидко кинувся до нього з пістолетом. Він страхував Моріллі, доки той виходив.

— Лейтенанте, у такій справі свідки ні до чого, — спокійно сказав Інглiш. — Ви не думали, що він згодом вас шантажуватиме.

Ненкін розсміявся.

— Чоловіче, ми з лейтенантом працюємо разом. Тож не мели дурниць.

Морілілі наставив пістолет на Ніка.

— Ти сам винен, Інґліше, — проказав він. — Забагато знаєш. Ставай до стіни.

Інґліш напружився. До річки йому не дострибнути — задалеко. До Морілілі також. Він зрозумів, що смерть підійшла до нього впритул і вже заносить косу над головою. Дивно, але Нік не відчував страху, лише злість і розчарування, що не встиг роздавити цього покидька Шермана.

Він зробив крок назад.

— А киньте-но свої пукалки, поки не поранилися, — раптом почувся впевнений голос з-за машини. — Швидко, я сказав, стрілятиму на «раз»!

Ненкін поспішно кинув свій пістолет. Лейтенант напівобернувся, його обличчя почервоніло від люті.

Постріл пролунав несподівано, і Морілілі, хитнувшись, випустив пістолет із руки. Проклинаючи все на світі, він схопився за поранене зап'ястя, з якого потекла кров.

Із-за машини вийшов Чак Еган.

— Я вирішив проїхатися за вами, босе, — сказав він. — Ці двоє поводились якось дивно.

Інґліш підняв пістолет Морілілі, а зброю Ненкіна кинув у воду.

— Запізнюєшся, Чаку, — криво посміхнувся Нік.

— Краще пізно, ніж ніколи, — весело мовив Еган. — Із цими що робимо?

— Затримай їх на кілька годин, — розпорядився Інґліш.

— Легко, — Чак підійшов до Ненкіна і вдарив його по голові руків'ям пістолета.

Коли Ненкін упав долілиць, Морілілі спробував відступити.

— Стій на місці! — вигукнув Інґліш. — Ще треба пошукати причину, аби не вистрелити тобі між очі.

— Тобі кінець! — процідив крізь зуби Моріллі.

Чак ударив його по потилиці, і той осів на коліна. Після ще одного удару Моріллі розпластався на мокрому від дощу асфальті.

— Приглянь за ними, Чаку, аби не плуталися під ногами. Мені необхідно кілька годин.

— Я з вами, підстрахую, — стривожився Чак.

— Залишайся з ними, — відрізав Інґліш. — Це — наказ.

Сідаючи за кермо поліцейської машини, він звернувся до Егана:

— Дякую, Чаку. Згадаю тебе у заповіті.

Тоді розвернув машину і рвонув уздовж пристані у напрямку міста.

5

Яскраве світло лампи болісно різонуло по очах, коли Лоїс спробувала їх розплющити.

Пронизливий біль ударив у скроні, й дівчина прикрила очі, прикусивши нижню губу, аби не заплакати.

Кілька хвилин лежала так, не ворушачись, намагаючись скласти шматочки спогадів у чітку картинку. Де вона? Що сталося? Згадала, як Коррін упала на підлогу, згадала, як схилилася над нею, а потім почула шурхіт за спиною. І все. Більше нічого не вдалося згадати. Лоїс обережно розплющила очі, не дивлячись на світло і, долаючи біль, спробувала озирнутися навколо.

Вона лежала у кімнаті, дточніше — у каюті. У розкішній каюті, оздобленій горіховим деревом, зі смаком обставленій дорогими меблями. Лоїс збагнула, що лежить на ліжку, й похапцем перевірила, чи одягнена. Так, з неї зняли лише плащ і взуття, а інший одяг залишився.

Повільно підвівши голову, дівчина скривилася від раптового болю у скронях.

— О, ласкаво просимо на нашу вечірку, — чоловічий голос змусив Лоїс здригнутися.

Вона кинула поглядом вліво.

Кремезний чоловік зі шрамом на обличчі та штучним лівим оком сидів у кріслі біля входу в каюту і погладжував перев'язане зап'ястя.

— Приємно нарешті отямитися, правда? Ти була без свідомості більше години.

Лоїс інстинктивно натягнула спідницю на коліна, наскільки це було можливо, коли побачила, як безсоромно він роздягає її очима.

— Не хвилюйся, — чоловік зі шрамом посміхнувся і дістав пачку сигарет. — Це не перші голі ноги, які я бачу, і точно не останні.

Він узяв сигарету, черкнув сірником і закурив.

— Де я? — тихо запитала Лоїс.

— На яхті Шермана, — відповів чоловік зі шрамом. — Він буде трохи пізніше. Поговорить з тобою.

— А ви хто? — дівчина припіднялась.

— Я — Пен, — усміхнувся той. — Приглядаю за бізнесом Шермана. І за тобою приглядаю. Ще щось?

— Чому я тут?

— Поговорити. Якщо чесно, дівчинко, то довго ти не протягнеш, — Пен весело підморгнув. — Він мочить усіх направо і наліво, я вже перестав рахувати тіла. От, наприклад, сьогодні — Коррін. Гарна жінка була, можна було б порозважатись, але йому байдуже. Бачила, як він її вбив?

Лоїс завмерла і не могла навіть повернутися.

— Можливо, якщо ти будеш слухняною, — продовжив Пен, хитро розглядаючи її одним оком, — я спробую його вмовити тебе не вбивати. Думаєш, ти зможеш бути слухняною?

— Підійдеш до мене — закричу! — люто вигукнула Лоїс.

Пен кивнув і струсив попіл на підлогу.

— Коли Шерман піде, кричи, скільки влізе. Тут на шість миль навколо ні душі. Не хочеш по-доброму, мені байдуже. Навіть люблю, коли пручаються.

Лоїс не сказала ні слова. Вона швидко озирнулася навколо, але єдиний вихід був через двері, біля яких сидів Пен.

— Він уже йде, — Пен підвівся. — Будь обережна, дівчинко. Він шаленіє, коли йому щось не подобається.

Двері відчинились, і в каюту зазирнув Шерман. Його щелепи ритмічно рухались, поки бурштинового кольору очі розглядали Лоїс.

— Забирайся! — наказав він Пену.

Кремезний чоловік покірно пройшов повз нього і зачинив за собою двері. Шерман сів на стілець.

— Перепрошую, що довелось ударити вас, міс Маршал, — сказав він м'яко. — Але ваш прихід був дуже невчасним. Що ви хотіли від Коррін?

— Чому ви притягнули мене сюди? — запитала Лоїс, сідаючи на ліжку.

— Тут я запитую! — раптом роздратовано вигукнув Шерман. — Чому ви прийшли до Коррін Інґліш?

Лоїс вагалася. Холодні байдужі очі лякали її, але вона твердо вирішила не говорити Шерману, що збиралася змусити Коррін свідчити проти нього.

— Я чула, що вона закатала сцену в Сілвер Тауер, — тихо мовила вона. — Хотіла знати, чи містер Інґліш говорив із нею після того.

Шерман вивчально розглядав її, гадаючи, вірити їй чи ні.

— Ви знаєте, де Інґліш зараз?

Дівчина похитала головою.

— Ви впевнені?

Вона знову хитнула головою.

— Ви знаєте, що він убив Джулію Клер та її коханця і що поліція його розшукує?

— Я чула, що їх убили, але впевнена, що містер Інґліш тут ні до чого.

Шерман усміхнувся.

— Ще б пак! Ви ж закохані в нього.

Лоїс промовчала.

— Ви ж закохані в нього, правда?

— А це не ваше діло.

— Може, й моє, — Шерман задумливо дивився на неї. — Поліція ще не спіймала його, а Інґліш, поки він переховується, може бути дуже небезпечним. Треба, щоб його якнайшвидше спіймали, інакше мені доведеться щось із ним вирішувати.

— Вам краще мене відпустити, — твердо сказала Лоїс. — Викрадення — це кримінальний злочин.

Роджер усміхнувся.

— Як і вбивство. Але можеш заспокоїтися, тебе я не вбиватиму. Почекаємо до завтра. Якщо Інґліша не спіймають, доведеться зайнятися цим самому, і ти мені допоможеш. Коли він почує, що ти в мене, то сам прибіжить. І ми з ним дійдемо згоди. А тоді він учинить самогубство, як і його дурнуватий брат. Тож Інґліш застрелиться. А ти втопишся. І всі вирішать, що ти померла, як і Мері Севіт, бо не змогла жити без свого коханого. Прекрасна версія, чому б її не повторити ще раз?

— Ви божевільний, — вимовила Лоїс. — Нормальній людині таке не може прийти в голову.

Шерман ворухнув плечима.

— Божевільний, ну й що? Що у цьому поганого? Чому люди так бояться бути божевільними?.. Мені байдуже. Я цілком задоволений. Окрім того, божевілля — це тільки певна точка зору. От, наприклад, ти — нормальна. І з твого погляду нормальна, як ти кажеш, людина уникала б убивства. Але зі мною це сталось, і вбивство — тепер

єдиний вихід для мене. Тому для тебе я — божевільний. Але я не почуваюся божевільним і, тим паче, для мене не має жодного значення, божевільний я для тебе чи ні. Найкращою жінкою, яку я коли-небудь знав, була моя мати. Вона, мабуть, була божевільною, і її запхали у притулок для божевільних, де нещасна й померла. А все тому, що вона уникала вбивства. А якби вбила мого батька, як я їй радив, у притулок би не потрапила. І цей урок я засвоїв на все життя... — він закинув ногу за ногу і продовжив: — Убивство — дивна штука. То — як лавина, що набирає оберті. Одне вбивство тягне за собою інше. Я б не потрапив у цю історію, якби той бовдур, Рой Інгліш, не спробував мене обдурити. Не треба було працювати з ним. Поки я не знав його, у мене був стабільний бізнес. І от тепер усе висить на волосині. Уяви тільки: чверть мільйона на рік! Думаєш, я віддам їх просто так? Роя Інгліша я вбив у пориві несамовитої люті. Простіше було знайти когось іншого на його місце, але я став сам не свій, дізнавшись, що Інгліш мене дурить, і застрелив його. І тут почалося... Мері Севіт усе було відомо. Дізнавшись, що Інгліш мертвий, вона б почала базікати зайве. Довелось її заткнути. Тоді багато балакати почав цей старий дурень Хеннесі. Довелось його також заткнути, а разом з ним і Мей Мітчел. Аж тут втрутився твій розумник Інгліш. Ти уявляєш, він почав погрожувати мені! Раніше я думав, що вб'ю його на місці, але вирішив, що простіше буде спочатку дошкулити йому. І я зробив усе, щоб він дізнався про свою коханку й Гарі Вінса. Не був упевнений, що Інгліш сам їх уб'є, тож трохи йому допоміг. А коли ти прийшла до Коррін, я зрозумів, що й вона може бути небезпечною для мене. Довелось заткнути і її. Бачиш, наскільки я відвертий з тобою? Убивство — це дуже цікаво. Спинитися неможливо. Мені доведеться вбити тебе, потім Інгліша. От ніби й усе, але є ще Ліон, він також забагато знає. Мушу вбити і його. А потім, напевно, ще

когось. Перше вбивство тягне за собою ланцюжок інших. Цікаво, правда ж?

Лоїс мовчала. Вона дивилася на Шермана, і її очі наповнювалися жахом.

— Інгліш хвилює мене, — продовжив Роджер, ніби сам до себе. — Він небезпечний. Наче бик, буде йти напролом і, напевно, зможе мені нашкодити, якщо його не зупинити.

— Можеш навіть не сумніватися, — сказала Лоїс. — І не думай, що він зважатиме на мене. Нік у таких випадках безжальний. Я для нього ніхто, тож не сподівайся, що ти використаєш мене як приманку. Це не спрацює. Він прийде і знищить тебе.

Шерман засміявся.

— Та ти сама у це не віриш! — він підвівся. — Може, Інгліш і безжалісний, але він хоче бути лицарем. Ви довго працювали разом. Навіть якщо йому байдуже до тебе, він усе одно буде поводитись, як скажений бик, коли почує, що ти в небезпеці. Зачекаємо до завтрашнього ранку, і якщо поліція не схопить його, я розставляю свою пастку. І він у неї потрапить. А поки що посидь тут. Можеш і не пробувати втекти, ми за шість миль від берега. Завтра вранці я повернуся, і ми продовжимо нашу приємну розмову.

Відчинивши двері, він помахав Пену рукою, щоби той повернувся до каюти.

— Наглядай за нею, — коротко сказав Шерман. — Я повернуся до десятої ранку.

— Вона буде тут, коли ви повернетесь, — усміхнувся Пен.

— Для тебе ж краще, аби вона була тут, — відповів Шерман і рушив уздовж вузького коридору до люка, що вів на палубу.

Пен, посміхаючись, ліниво сперся на двері. Так він стояв кілька хвилин, не рухаючись, схиливши голову на-

бік. Коли почувся гуркіт моторного човна, чоловік усе ще залишався біля одвірка. Лоїс дивилася на нього, і її серце несамовито калатало, а руки боляче вчепилися в коліна.

Вони дивились одне на одного, аж поки гуркіт моторного човна не стих. Тоді Пен вийшов, зачинив двері каюти на ключ і поклав його собі до кишені.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

1

Ед Ліон повільно проїжджав біля будинку Лоїс, вдивляючись у темряву. Жодного поліцейського він не помітив, у квартирі було темно. Зупинившись за будинком, детектив вийшов із машини і неквапливо пройшовся, аби глянути на вікна Лоїс з іншого боку.

«Що з Інглішем? — питав він сам себе. — Чи вдалося йому вислизнути з рук Морілли? Сем Крейл повинен знати», — вирішив Ліон і повернувся до машини.

Якщо Нік арештований, треба буде знайти Лоїс, вирішив він, сідаючи за кермо. Але де її шукати? Шерман не може тримати дівчини у своїй квартирі. Напевно, є якась схованка, однак де?

Ліон зупинився біля цілодобової аптеки, вискочив із автомобіля, підійшов до телефону і набрав номер Крейла.

Годинник на стіні показував за двадцять десяту. Почувши, що лінія зайнята, детектив нетерпляче скривився, кинув слухавку й дістав сигарети. Вдихаючи їдкий дим, намагався вирішити, що робити далі.

Раптом згадав про Глорію Віндсор. Якщо Шерман має схованку, то вона може про неї знати. Чоловік набрав номер Крейла ще раз.

Відповіла Гелен Крейл.

— Це Ед Ліон. Сем є?

— Щойно вийшов, — сказала місіс Крейл. — Якщо це важливо, можу його наздогнати. Він якраз сідає в авто, зібрався до поліцейського відділку.

— Будь ласка, поклич його, Гелен! Це надзвичайно важливо.

— Хвилинку.

Спохмурнівши, Ліон сперся на стінку будки. Схоже, у нього буде важка нічка. Звичайно, Інглiш би хотів, аби спочатку знайшли Лоїс, а тоді вже займалися Шерманом. Детектив зісунув капелюх на маківку і витер з лоба краплини поту.

— Алло! — голос Крейла різонує вухо. — Це ти, Ліоне?

— Так. Ніка взяли?

— Він телефонував кілька хвилин тому. Поліція була у нього під дверима. Я вже в дорозі до відділку. Чорт! Він мав здатись, як я і радив. Тепер треба буде гори звернути, аби його витягти.

— Не панікуй, — коротко кинув Ліон. — Лоїс зникла. Найімовірніше, вона у Шермана. Коррін Інглiш убита.

— Що ти сказав?! — перепитав Крейл, підвищивши голос.

— Лоїс пішла до Коррін. Нік вважав, що Коррін і Шерман змовилися. Лоїс збиралася привезти її, щоб Нік міг із нею поговорити. Я застав Коррін повішеною, а Лоїс зникла, але точно там була, я знайшов її хустинку. Мушу розшукати її, Крейле. Скажеш Ніку, що я навідаюся до цієї дівулі — Віндсор. Вона точно має щось знати. Це — єдиний наш шанс. Повідом босу, аби не хвилювався. Я знайду Лоїс, навіть якщо це буде останнє, що я зроблю.

— Хто така Віндсор? — запитав адвокат.

— Не важливо. Просто передай Ніку. Все, я погнав.

— Будь зі мною на зв'язку! — вигукнув Крейл.

— Угу. Я зателефоную, коли щось дізнаюся. Коли ти повернешся?

— Не знаю. Можливо, за годину. Подзвони мені за годину.

— Добре, — Ліон поклав слухавку, вийшов із будки таксофона і повернувся до машини. За десять хвилин він уже був на 7-ій вулиці й паркувався біля будинку, де розташовувалася агенція «Тривога».

Ед спустився сходами до Тома Келгауна, який саме дивився телевізор. Той неохоче відірвався від споглядання боксу: на рингу бійці якраз відчайдушно молотили один одного. Келгаун не хотів пропустити нокаут.

— Я зайнятий, — насупився він. — Чому ти приперся так пізно?

— Мені потрібна міс Віндсор. Вона у себе чи вже пішла?

Ліон підвищив голос, намагаючись перекричати телевізор:

— Чого так голосно, недочуваєш?

Келгаун зменшив звук і сказав, не відриваючись від екрана:

— Нагорі. Вона там живе.

— Щиро вдячний. Перепрошую, що потурбував.

Та раптом події стали Келгауну цікавішими, ніж бій по телевізору.

— А про що це ви збираєтеся з нею говорити у такий час?

— Та мені от цікаво стало, чи вона, бува, не така ж самотня, як і я.

Ліон розвернувся і попрямував до ліфта. Келгаун вискочив за ним, забувши про бокс.

— Ти сам піднімешся? — запитав він, відмикаючи решітку ліфта. — Можливо, вона не захоче тебе бачити.

Увійшовши в ліфт, Ед зачинив решітку.

— Хочеш закластися? — запитав детектив і натиснув на кнопку. Ліфт заскрипів, повільно піднімаючись. У коридорі останнього поверху гуркотіли телетайпи агенції новин, крізь віконце над дверима Глорії Віндсор лилося світло. Ліон підійшов до дверей і тихенько постукав.

Обіпершись на одвірок, він приготувався заблокувати двері ногою, якщо це буде необхідно, й засунув руки у кишені плаща.

За якийсь час двері відчинилися.

Висока руда дівчина у зеленому гольфі та рожевих слаксах здивовано глянула на нього. На вигляд їй було років двадцять вісім; красиве обличчя з твердим підборіддям і суворим ротом виглядало стривоженим. Ліон подумки зауважив, що у неї найпривабливіші форми, які він будь-коли бачив у жінки. Ед просто не міг відірвати очей від фігури, яка тонким зеленим гольфом була більше підкреслена, аніж прихована.

— Міс Віндсор? — гречно запитав Ед і торкнувся рукою до капелюха.

Сірі очі уважно глянули на його, а червоні губи витяглись у напівпосмішці.

— Можливо. Що вам потрібно?

— Я — Ед Ліон, — пояснив він. — Детектив. Хочу з вами поговорити.

Вона продовжувала всміхатись, але дивилася на детектива насторожено.

— Не сміши мене, — зневажливо сказала жінка. — Якщо ти лягавий, то я — Софі Такер¹.

Ліон дістав гаманець і показав їй ліцензію та значок.

— То тебе насправді звать Софі Такер?

— А, приватний детектив, — презирливо скривилася міс Віндсор. — Іди пограйся у пісочниці, бойскауте. Не доріс іще.

Вона спробувала зачинити двері, та Ліон підставив ногу і легенько, але впевнено штовхнув жінку до квартири.

¹ Софі Такер (справжнє ім'я Соня Калиш; 1887-1966) — американська співачка, актриса, комедіантка і радіоведуча українсько-єврейського походження.

— Я ж сказав, що хочу поговорити, — повторив він. — Давай упадемо десь на диванчик і побалакаємо, як старі добрі друзі.

Міс Віндсор відступила й сердито зиркнула сірими очима.

— Я подряпаю тобі пику, нишпорко, — прошипіла вона люто, — якщо ти зробиш ще хоча б крок.

— Я радо ризикну, — сказав Ліон, входячи у хол.

Він зачинив двері й сперся на одвірок.

— Скажу тобі чесно: таку руду апетитну кралю зустрінеш нечасто. Признайся, — показав він рукою на груди, — таке чудо дісталось тобі від природи чи сама трохи наростила?

Жінка ледве стримала посмішку.

— А, крутий хлопець! — вигукнула глузливо. — У мене такі двадцять чотири години на добу, десять за цент. Що ж, раз ти вже зайшов, то кажи, що хотів, і вимітайся. Хочу подивитися бокс по телевізору.

— Я ще не зайшов, — Ліон обминув її, штовхнув двері та ступив у велику простору вітальню. — Ого, а ти любиш комфорт, — продовжив він, оглядаючи кімнату. — Ну й ну! Бачу, силует популярний.

— Повтори це слово у множині, або я встромлю коцергу тобі в ліве око, — мляво відреагувала міс Віндсор, примощуючись у глибокому зручному кріслі.

— А може, це все ти заробила на шантажі?.. — Ед глянув на неї.

Вона уважно спостерігала за детективом краєм ока, вдаючи, що нічого не зрозуміла.

— Про що це ти говориш? — нарешті холодно запитала жінка.

— Ти попала, мала, — чоловік підійшов до каміна і став біля вогнища. — Ігри закінчилися. Переїдеш тепер у чудову, затишну камеру років на десять.

Жінка глумливо глянула на нього.

— А з чого це ти взяв, що я піду до камери, га, нишпорко?

— Із фактів, тільки не оцих, що випирають, а математичних, — Ліон дістав пачку сигарет. — Закуриш?

Вона похитала головою.

— З яких іще фактів?

Ед, прикуривши, кинув сірник у вогонь.

— Шерман спалився, а ти з ним працювала. На цього шантажиста ми маємо вже достатньо доказів і от-от його схопимо. А поки він десь бігає, займаємося дрібнішою рибкою.

Жінка здивовано підняла брови.

— Який Шерман? Що ти верзеш?

Ліон усміхнувся.

— Облиш. Ти все знаєш. Це ти здала Роя Інгліша — прослуховувала його офіс і все передавала Шерману. Чула про такий термін — співучасник?

— А, я зрозуміла — ти божевільний! — сердито вигукнула міс Віндсор. — Ану забирайся звідси, поки я не викликала копів.

— А ти викликай. Допоможуть тягти тебе у відділок.

Вона піднялася з крісла й підійшла до телефону.

— Копи знають, що робити з такими придурками, як ти. Вимітайся звідси, поки не пізно.

— Давай, телефонуй, — детектив сперся на полицю каміна. — Посадимо тебе на десять років. Шантажистів нині ох як недолюблюють.

— У тебе нема доказів, — вона несміливо підняла слухавку.

— Ага. За кілька днів Шерман замочив п'ятьох людей — Роя Інгліша, Мері Севіт, Джо Хеннесі, Мей Мітчел і годину тому Коррін Інгліш, — Ед не відводив від неї погляду. — Можу довести, що ти зв'язана з убивством Роя. І якщо ти не будеш слухняною, копи точно підсмажать оці апетитні форми на електричному стільці.

Міс Віндсор трохи розвернулася, тримаючи слухавку, а тоді щосили гепнула нею, похапцем відчинила шухляду, дістала звідти пістолет 25-го калібру і спрямувала на Ліона.

— Не рухайся, нишпорко, — пригрозила жінка. — Я ледве стримуюся, щоб не всадити у тебе кулі. Копам скажу, що ти вліз до мене, аби згвалтувати.

— Кулю? Із цієї іграшки? З мене навіть кров не потече, — блефуючи, упевнено сказав Ліон.

— Ворухнешся — і ми відразу побачимо, потече кров чи ні.

— А що далі? Краще добре подумай і зроби правильний хід...

— Який ще хід? — запитала жінка, не відводячи пістолета.

— Мені потрібен Шерман, а він кудись зник, — пояснив Ліон. — Скажи, де його шукати, і я тебе відпущу.

Міс Віндсор вивчально дивилася на нього.

— Припустимо, що я знаю, де його шукати, і припустимо, що скажу тобі. І що далі, нишпорко?

— Отримаєш дванадцять годин, аби зникнути з міста. Потім я все розповім копам, але кмітлива дівчинка на колесах буде вже далеко.

— Я не знаю ніякого Шермана, — засміялася вона. — Ти просто божевільний. Усе, забирайся звідси.

Ед не відводив від неї погляду.

— Я вийду звідси, але зайдуть копи. Їм ти все розкажеш, можеш навіть не сумніватися.

— Забирайся!

Ліон знизав плечима.

— Як хочеш. Згадаєш мене, коли сідатимеш на електричний стілець.

— Я сказала: забирайся!

— Одна звивина в голові, й та пряма, — махнувши рукою, Ліон попрямував до дверей. — Подумати тільки:

відмовитися від грошей і дванадцяти годин фори. Я вважав тебе розумнішою.

Він помітив іскорку цікавості в її очах і зрозумів, що з грошима не прогадав.

— Іди, іди, — сказала жінка, але вже не так переконливо.

Коли детектив дійшов до дверей, вона раптом вигукнула:

— Скільки?

— Дві. Непогана пропозиція, сестричко: дві тисячі й дванадцять годин фори.

— Курям на сміх. Ну, вали звідси.

— То загалом ти згідна, залишилося тільки домовитися про ціну?

Вона вагалася.

— Десятка!

Ліон розсміявся.

— Та це смішно. Десять тисяч за те, що копи і так з тебе виб'ють. Ну добре, п'ять, і то лише тому, що такі руді дівчата добре впливають на мою виразку.

— Сім, — швидко вигукнула жінка.

Ед вирішив не гаяти часу.

— Ти знаєш, де він?

Вона кивнула.

— Домовилися. Це й так не мої гроші. Де він?

— А я що, схожа на дурну? — зневажливо запитала міс Віндсор. — Гроші вперед.

— Де він? — гаркнув Ліон, раптом позбувшись небалості у голосі. — Не парся, отримаєш ти свої гроші. Ну, кажи!

— Спочатку гроші.

Детектив схопив її за руку.

— Слухай. Шерман викрав секретарку Інґліша. Він кудись її відвіз і, найімовірніше, уб'є. Якщо він це зробить,

я, чорт забирай, відправлю тебе на електричний стілець услід за ним. Де він?

Вона вагалася.

— А якщо ти брешеш? — запитала жінка. — Що за секретарка?

— Лоїс Маршал! — нетерпляче вигукнув Ліон. — Вона пішла до Коррін Інґліш і зникла. Я вирушив за нею, а знайшов повішену Коррін. Шерман схопив Лоїс. Зараз не можна гаяти і хвилинки. Чи ти хочеш стати співучасницею ще одного вбивства?

— Ти не обманюєш про гроші й дванадцять годин фори?

— Ні! Де він?

— Де гроші?

— Забереш у адвоката Сема Крейла.

Жінка ще трохи повагалась, та раптом прийняла рішення і випалила:

— Яхта на рейді в бухті Крік. Він там точно з'явиться. Це — єдина яхта у тій бухті, не помилишся.

— Точно? — перепитав Ліон.

— Точно, точно. Давай гроші.

Детектив підійшов до столу і написав записку, яку віддав їй.

— Передаси це Крейлу. Повториш йому те, що сказала мені, й отримаєш гроші.

— А якщо ні?

— Заплатить. Може, не відразу, але це перше, що він зробить зранку, коли відчинять банк. І дванадцять годин, обіцяю.

— Я можу вже йти по гроші?

— Краще зранку. Не думаю, що він тримає сім тисяч готівкою у кишені.

— Я йду вже. Може, отримаю частину, а решту надішлете пізніше.

— Роби як знаєш, — Ліон махнув рукою і попрямував до дверей. — Я пішов.

Жінка ще якусь мить стояла, замислившись, а тоді кинулася до спальні пакуватись. Брала лише необхідне, похапцем кидаючи речі до валізи.

Останніми днями вона читала у газетах про дивні самогубства і здогадувалася, що до цього доклав руку Шерман. Ще до візиту Ліона вона вирішила зникнути з міста, і зараз її охопила паніка. Потрібно зникнути до того, як сюди приїде поліція. Звичайно, Ліону вона не повірила, але якщо Крейл заплатить хоча б тисячу, можна буде чкурнути звідси вже сьогодні.

Не переодягаючись, жінка накинула шубу, схопила валізи і побігла до дверей. Штовхнувши їх, вона раптом застигла, а її серце немов зупинилося.

— Привіт, Глоріє, — тихо мовив Шерман, стоячи перед порогом.

Цівки води стікали з його плаща і капали на підлогу, а щелепи ритмічно рухалися.

Слова застрягли у неї в горлі.

— Утікаєш? — продовжив Роджер, глянувши на валізи.

— Чого це? — жінка протиснулася повз нього. — Просто хочу поїхати за місто на вихідні.

— Поїхати і не повернутись? — вів далі він. — Злякалася, Глоріє?

— Нічого я не злякалася! — відповіла міс Віндсор, намагаючись не показувати страху. — А що? Я повинна звітувати тобі про всі свої поїздки?

Чоловік знизав плечима.

— Та мені байдуже, куди ти їздиш, Глоріє, але ти злякалася та втікаєш, правда ж?

— Та ж ні! — заголосно вигукнула вона. — Це ти злякався.

Шерман усміхнувся.

— Можна зайти? Поговоримо кілька хвилин.

— Я... я можу спізнитися на потяг.

Чоловік пішов до вітальні. Глорія повільно, ніби загіпнотизована, поставила валізи на підлогу і сперлася на стіну, не відводячи погляду від непроханого гостя.

— Нема потреби утікати, дівчинко. Інгліша я загнав у кут. На нього полює вся поліція за вбивство коханки.

Вона мовчала, стежачи за тим, як Шерман підходить до вікна.

— На якусь мить навіть здалося, що мені кінець, — продовжив чоловік, — але зараз усе гаразд. У тебе є гроші, Глоріє? Мені здається, я трохи заборгував тобі?

— Ні, ні, — охрипло відповіла жінка. — Я... мені достатньо.

Шерман знов усміхнувся до неї.

— Уперше чую від тебе такі слова. Боїшся брати мої гроші, Глоріє? Даремно.

— Ну добре, давай, — погодилась жінка, — хоч я ще маю припаси.

— А я думав, що вони скінчилися, — зупинившись біля вікна, він почав уважно розглядати шнур від фіранки.

— Уяви собі, я кілька тижнів шукаю такий шнурок. І не можу знайти, — впевненим рухом Роджер зняв шнур із гачка і перевірив на міцність. — Не пам'ятаєш, де ти його купувала?

— У Саквілі, — Глорія нервово спостерігала за ним.

— Ти впевнена? — чоловік повільно рушив до неї. — Мені здається, я там був...

Заворожено дивлячись на шнур, який Шерман скручував у петлю, жінка спробувала неначе втиснутись у стіну. Її очі розширилися від страху.

— Не підходь до мене! — здавлено викрикнула вона.

— А що таке? — запитав Шерман, посміхаючись. — Що тебе налякало? Тільки не кажи, що прокинулася твоя совість.

Чоловік був уже за кілька футів від неї, коли Глорія раптом метнулася до дверей. Шерман рвонув за нею і

накинув петлю на шию саме тієї миті, коли рука жінки схопилася за клямку.

Несамовитий крик жаху застиг у горлі Глорії, коли чоловік із силою затягнув зашморг.

2

Сем Крейл щойно вийшов з автомобіля, як раптом почув із темряви чоловічий голос.

— Сем?

— О, Нік? — адвокат неспокійно озирнувся, злякавшись, що хтось може їх побачити. — Що ти, чорт забирай, тут робиш? Що сталося?

— Зайдемо всередину, — запропонував Інґліш напруженим голосом.

Вимкнувши фари, Крейл закрокував до будинку. Інґліш не відставав. Висока тендітна жінка зі світлим волоссям і приємними, ласкавими очима вийшла з вітальні. Нік часто дивувався, що Гелен Крейл знайшла у Семі. Він вважав її занадто привабливою, щоби спійматися на гачок цього опасистого немолодого адвоката, але, незважаючи на невідповідність віку і зовнішності, це була красива пара.

— Підходь до вогню, Ніку, — всміхнулася до гостя жінка. — Я наллю тобі випити.

— Не треба, Гелен, — відмовився Інґліш. — Я в нормі. Ти не проти, якщо ми із Семом поговоримо про справи?

Гелен глянула на Крейла, який кивнув на знак згоди.

— Ед виходив на зв'язок? — запитав Інґліш.

— Так, — відповів адвокат, проводячи гостя у велику світлу вітальню і дорогою скидаючи мокрий одяг. — Зніми пальто, нехай трохи просохне.

— Розповідай, що сталося, — нетерпляче попросив Інґліш.

— Я поїхав у відділок і чекав там. Капітан Суїнні нічого не знає, сказав, що ти у розшуку, але жодної інформації він не має. Я промовчав, що тебе взяли. Ти що, утік від копів?

Бізнесмен похмуро всміхнувся.

— Ледве втік. Моріллі вирішив самотійно з'ясувати зі мною стосунки. Де Лоїс?

— Не знаю. Її шукає Ед. Обіцяв зв'язатися за годину, тож має от-от зателефонувати.

Гелен взяла пальто Інгліша і повісила у холі.

— Він розповідав, що бачив у будинку Коррін? — запитав Нік.

Крейл кивнув.

— Мертву Коррін. Ед також знайшов хустинку Лоїс, але ми не знаємо, схопив її Шерман чи ні.

Інгліш стиснув кулаки.

— Цього покидька необхідно зупинити, Семе. Я мушу його знайти.

— Послухай, ти у небезпеці, — тривожно мовив адвокат. — Тобі потрібно було здатися, коли Моріллі прийшов по тебе. А ти втік...

— Ні. Я здався, — пояснив Інгліш, коли Гелен повернулася до кімнати. — Він виписав мені квиток в один кінець. Якби не Чак, я б уже годував риб.

Крейл витріщився на нього.

— Жартуєш?

— Зараз не до жартів. Моріллі боїться, що я його здам. Він уже збирався тиснути на гачок пістолета, коли з'явився Чак, як герой із дешевого бойовичка.

Крейл витер обличчя хустинкою.

— Я піду до комісара і все йому розповім. Де ти залишив Моріллі?

— Хемптон Уорф, — відповів Інгліш. — Чак із ними. Прихопи репортера, Семе. Цікаво, як Моріллі виплутається з цього лайна?

— Не переймайся цим, Ніку, — адвокат одягнув пальто. — Сиди тут, а я подбаю про цього щура Моріллі.

— Ти приховуєш злочинця, — підмітив Інґліш. — Я краще піду, Семе.

— Сиди тут! Простеж за ним, Гелен, — розпорядився Крейл. — Тут тебе не шукатимуть. Повернуся, як тільки зможу.

Коли він вийшов, Гелен спитала:

— Ти хвилюєшся за Лоїс, правда, Ніку?

Інґліш кивнув.

— Якщо цей бісів син її уб'є...

— Не нервуйся, — лагідно мовила жінка. — Сядь і заспокойся. Ед знайде її. Він професіонал, Ніку.

— Але його також шукає поліція, а Ед навіть не знає про це. Моріллі й тут відзначився. Ліон може втрапити у халепу, і хто тоді знайде Лоїс?

— Усе буде добре, — заспокоювала Гелен. — Якщо хтось і може знайти цю дівчину, то тільки Ед.

Інґліш втомлено опустився в крісло.

— Якби я тільки знав, де Шерман, — сердито кинув він. — Але я не можу шукати його. Мене відразу ж спіймають.

— Ед збирався навідатися до якоїсь міс Віндсор, він, здається, так її назвав. Думав, що вона знає, де Шерман.

Обличчя Інґліша просвітліло.

— Я й забув про неї. Ед вважає, що ця дівчина працює на Шермана. Цікаво, він дізнався щось чи ні?

— Ліон зателефонує з хвилини на хвилину, — нагадала Гелен.

— Він зараз може бути у неї, — вигукнув Інґліш, зірвавшись на ноги. — Я сам йому зателефоную.

Чоловік схопив телефонну книгу і похапцем почав шукати номер Глорії Віндсор. Набравши потрібні цифри, він нетерпляче чекав, але ніхто не підіймав слухавки.

— Без відповіді... Може, її нема вдома?

Він глянув на годинник.

— Коли думаю про Лоїс... — Інґліш ударив кулаком по долоні. — Чорт забирай, я не можу сидіти, склавши руки!

— Заспокойся, Ніку, — ще раз повторила Гелен. — Ти можеш бути певен щодо Еда. Він знайде Лоїс.

— Так, — нарешті здався Інґліш і всміхнувся до жінки. — Ти знаєш, я був таким дурнем, Гелен. Не розумів, що означає для мене Лоїс, поки не втратив її.

— Усі ми часом дурні, — м'яко відповіла вона. — Я рада, Ніку, що ти це зрозумів. Лоїс завжди була добра до тебе.

— Я знаю. Що ж, якщо вона жива — я все виправлю.

— Тихо! — різко вигукнула Гелен, піднявши руку.

За вікном почувся гул автомобіля, що наближався. Скрипнули шини, й авто зупинилося біля їхнього будинку.

Інґліш підійшов до вікна, але Гелен відштовхнула його вбік.

— Відійди, Ніку, це може бути поліція. Дай я гляну.

Жінка обережно виглянула за вікно і швидко повернулася, її обличчя горіло від хвилювання.

— Це Ед! — мовила Гелен і побігла через кімнату до вхідних дверей.

Ліон ще не встиг натиснути на дзвінок, як двері відчинилися. Детектив геть промок і був дуже втомлений.

— Сем удома? — запитав стривожено.

— Заходь, — відповіла Гелен, — Нік удома.

— Нік? Хай йому грець! Утік із в'язниці через чорний хід?

Ліон зайшов у хол, побачив Інґліша і вигукнув:

— Оце так сюрприз! Думав — тобі гаплик.

— Де Лоїс? — перебив його Нік.

— Є зачіпка. Знадобляться гроші й човен. Яхта Шермана — на рейді за шість миль від берега. У бухті Крік. Гадаю, Лоїс на її борту. Треба сотню баксів на моторку. Маєш стільки?

— Нашкребу, — буркнув Інгліш. — Поїхали.

— Я сам. Ти у розшуку.

— Ти теж, Моріллі постарався. Хоче повісити на тебе ббивство Коррін. Ну, погнали!

Нік одягнув пальто.

— Бухта Крік далеко? — запитав він.

— Десь за три милі, — відповів Ліон, відчинивши вхідні двері.

— Скажеш Сему, куди я пішов, — попросив Інгліш у Гелен. — І дякую за допомогу.

— Щастя тобі, Ніку, — відповіла жінка. — Будь обережним.

Інгліш вийшов за детективом і заскочив у машину.

Ліон, рвонувши з місця, погнав порожніми вулицями у напрямку річки.

— Я розговорив Віндсор, — повідомив він Інглішу, — але це обійшлося тобі у сім тисяч. Без сумніву, Шерман тримає Лоїс на яхті, якщо він узагалі її схопив. А у тебе що?

— Прокатався з Моріллі. Якби не Чак, я би тут не сидів, — й Інгліш розповів про свої пригоди.

Ед зиркнув на боса.

— Моріллі хотів тебе замочити?

— Так. Боявся, що я його здам. Ну, й вислужитися хотів, у мене ж багато впливових ворогів. Де ця бухта Крік, Еде?

— Знаєш, де гольф-клуб? Через милю — бухта Крік. Там є станція човнів, і я бачив яхту миль за шість від берега. На борту світилось. От тільки власник моторного човна не зрушиться з місця, доки не отримає сотні баксів. Я ледь не охрип, умовляючи його прокататися в борг, але цей бовдур не реагує. Мусив повернутися до Сема.

Інгліш раптом озирнувся.

— За нами хвіст, Еде!

Ліон натиснув на акселератор.

— Копи?

— Можливо. Я ж казав, тебе також розшукують.

— На цій чортопхайці не відірвемося, — зітхнув Ліон. — Які пропозиції?

— Сховаємось?

— Не в цьому районі, — детектив глянув у дзеркало. — Чорт! Вони наближаються.

— Бери на себе копів, Еде, а я поїду по Лоїс. Пригальмуй за рогом, я вистрибну і спробую заховатись.

— Готуйся, — Ліон натиснув педаль газу. Машина рвонула вперед, стрілка спідометра перевалила за шістдесят миль на годину. — Тримайся, зараз будемо звертати.

Перед поворотом Ліон щосили загальмував, авто занесло, а у машини переслідувачів заскрипіли гальма: її водій не встиг зреагувати. Детектив гарячково викручував кермо, намагаючись вирівняти автомобіль. Він відпустив гальма і газонув. Машина рвонула у бічну вулицю.

— Хай щастить! — гукнув Ліон, коли Інгліш відчинив дверцята.

Нік вистрибнув на ходу, зробив кілька невпевнених кроків і впав. Перекотившись, знову скочив на ноги й побіг до провулка.

Поліцейський автомобіль розвернувся і в'їхав у бічну вулицю, коли Інгліш саме забігав у провулок. Хтось голосно кричав, вимагав зупинитись, але він біг, не озираючись.

Позаду спалахнуло, й пролунав постріл. Куля дзенькнула біля голови Ніка, однак він уже зник у темряві.

За кілька секунд Інгліш опинився біля річки. Позаду чулися тверді впевнені кроки, і він озирнувся, шукаючи схованку. За кілька ярдів темніла купа порожніх дерев'яних ящиків. Кинувшись до них, чоловік причаївся. Він ледве встиг віддихатися й затамувати подих, як із провулка вийшов коп зі зброєю в руці. Поліцейський оглянув безлюдний берег і зупинився, прислухаючись.

Інгліш спостерігав за ним та гірко всміхався: Нік Інгліш ховається від копа! Хто б коли міг таке уявити?

Він чекав, упевнений, що коп захоче оглянути місце за ящиками. Так і сталося: той почав повільно й обережно наближатися.

— Слухай, я тебе бачу! — раптом гаркнув коп і виставив уперед зброю. — Виходь або я стріляю.

Інглiш не рухався, розуміючи, що його неможливо розгледіти.

Коп почав обходити ящики, а Нік ішов за ним, намагаючись не шуміти. Так один за одним вони обійшли навколо ящиків.

Коп щось роздратовано бовкнув і рушив уздовж берега, освітлюючи собі дорогу ліхтариком і не опускаючи пістолета.

Нік не рухався, доки поліцейський не зник у темряві, а тоді швидко покрокував у протилежному напрямку. Гольф-клуб був десь за миллю, і гаяти часу не було коли. Треба ризикнути і спіймати таксі.

За кілька хвилин Інглiш махнув рукою до жовтого автомобіля, що проїжджав повз нього.

Таксі зупинилося.

— Знаєш гольф-клуб? — запитав Нік, ховаючи обличчя від водія.

— Звичайно, — відповів таксист. — А не запізно для гри, містере?

— Мені потрібно дістатися до станції човнів, за миллю від клубу.

— Я знаю, де це. Станція Тома Керра.

Інглiш сів у машину.

— Двадцять баксів, якщо будемо там за десять хвилин.

— За п'ятнадцять, не менше.

— Домовилися.

Відкинувшись на сидіння, Інглiш дістав сигарети. Він раптом відчув себе дуже виснаженим. Три години минуло відтоді, як Лоїс вийшла з квартири. Які шанси, що вона жива? Якщо жінка мертва, він помститься за неї! Шерман не втече.

Вийшовши за місто, таксі на шаленій швидкості рвонуло широкою дорогою у напрямку клубу. Повз клуб вони пролетіли за вісім хвилин. Там саме у розпалі були танці й звучала гучна музика.

Ще за кілька хвилин із темряви виринула станція човнів.

— Приїхали, — мовив водій, — ось будинок Керра.

Інгліш нахилився вперед, аби виглянути через залите дощем лобове скло. Великий дерев'яний будинок, у вікнах якого світилося, мало нагадував станцію човнів.

— Можеш зачекати? — запитав Нік, дістаючи двадцятку. — Я вертатимусь у місто, але не скоро. Заплачу стільки ж.

— За такі бабки чекатиму до ранку, — весело вигукнув водій.

Автомобіль повільно скотився схилом і зупинився.

— Керр, напевно, на пристані, — сказав таксист, хапаючи двадцятку.

Інгліш вискочив з авто, швидко пройшов до будинку й постукав у двері.

Товстий чоловік у водолазці та гумових чоботах вийшов на вулицю і здивовано витріщився на гостя.

— Том Керр? — запитав Інгліш.

— Так точно, містере. Заходьте. Чим можу допомогти?

Нік увійшов до теплої кімнати. Біля яскравого вогнища сиділа жінка і колисала немовля. Вона глянула на гостя невиспаними очима, й Інгліш зрозумів, що його впізнали.

— Мені потрібен моторний човен, — звернувся він до Керра. — Терміново!

— Якісь проблеми, містере Інгліш? — здивовано запитав моряк.

Нік усміхнувся.

— Де ті старі добрі часи, коли мене ніхто не знав?.. — він похитав головою і додав: — Мені потрібно добратись до яхти, що стоїть у бухті Крік.

— Відвези його туди, Томе, — раптом обізвалися жінка, — і нічого не запитуй. Бачиш, містер Інґліш поспішає.

— Добре, я відвезу вас, — погодився Керр. — Мені треба п'ять хвилин. Зачекайте тут, я приготую човен.

Схопивши дощовик, він вийшов на вулицю.

Інґліш витер мокре від дощу обличчя. Помовчавши, він глянув на жінку.

— А ви знаєте, що мене розшукує поліція? — запитав Нік. — Не хочю втягувати вас у неприємності.

Жінка всміхнулася.

— Ми з Томом любляємо дивитися ваші шоу, містере Інґліш. І бачили нещодавній поєдинок по телевізору. Раді стати вам чимось у пригоді.

Інґліш кивнув.

— У мене більше друзів, ніж я думав... — він підійшов подивитися на немовля. — Первісток?

— Так, але точно не останній.

— Коли підросте, нехай приходять до мене, знайдемо для нього роботу, — пообіцяв Нік.

Жінка пирскнула.

— Для неї.

— Байдуже. Усе одно знайдемо.

— Якщо вам потрібна допомога, містере Інґліш, можете розраховувати на Тома.

Чоловік усміхнувся:

— Дуже добре. Допомога мені не завадить.

Двері відчинились, і заглянув Керр.

— Усе готово, містере Інґліш. Дати вам дощовик?

Нік похитав головою.

— Ні, дякую, — він глянув на міс Керр. — І вам дякую. Не забудьте, я допоможу малій, коли вона підросте.

Нік вийшов у дощ до потужного моторного човна, що хитався на великих хвилях. Керр завів мотор, і вони помчали до гирла лиману.

— Ми не домовилися про ціну, — нагадав Інґліш, ставши біля Керра. — Сотні достатньо?

Той кивнув.

— Як вам буде зручно, містере Інґліш.

— Там, на яхті, не все так просто, — продовжив Нік. — Мою знайому викрали, і вона може бути на борту. Це — мої клопоти, а ти залишся у човні й зачекай на нас, згода?

— Можете на мене розраховувати, — сказав Керр, і його обличчя просвітліло. — Я був чемпіоном міста з боксу, перш ніж одружився, тож інколи сумую за хорошою бійкою.

— Пам'ятай про жінку й дитину, — відповів Інґліш. — Ці покидьки б'ються не кулаками.

Керр дістав кофель-нагель¹ і помахав ним.

— Я теж. Розраховуйте на мене, містере Інґліш.

— Добре. Знадобишся, якщо їх буде більше одного.

Вони вже дісталися гирла лиману, і вдалині замерехтіли вогні яхти.

Човен мчав крізь важкі хвилі, залишаючи за собою білі смуги піни. Інґліш вдивлявся у темряву, не відводячи очей від яхти. Чи знайде він там Лоїс? А якщо Ед помилився?

Поза бухтою дужче свистів вітер, і море несамовито штормило, хитаючи човен, наче якусь тріску. Це вселило надію, що на борту яхти навряд чи почують шум їхньої моторки.

— Зменшуй швидкість, — звернувся Нік до Керра, — і дрейфуй. Не хочу, щоб нас помітили.

— Без проблем.

Човен за інерцією підійшов до яхти, і Том вивернув кермо, аби не вдаритися бортом.

¹ Дерев'яний або металічний стержень, який служить для завертання на нього різних снастей.

Поки Керр в'язав мотузку, Інґліш схопився за блискучі мідні поручні й обережно оглянув палубу. Тоді вони вийшли на борт яхти.

Верхня палуба була порожньою, але у каютах світилося.

— Я піду першим, — прошепотів Інґліш. — Тримайся позаду, щоб тебе не було видно.

Він тихенько підійшов до люка і зупинився, прислухаючись. Навкруги було тихо. Нік почав спускатися сходами, коли раптом двері каюти в кінці коридору відчинилися.

Інґліш причаївся, розуміючи, що не зможе пройти вперед непоміченим і не встигне піднятися сходами назад. Якщо той, хто вийшов з каюти, має пістолет, — йому кінець.

Аж раптом він побачив Лоїс.

Бліда й перелякана, вона виходила з каюти. Її біла блузка була розірвана від плеча до ліктя, а одна панчоха теліпалась нижче коліна.

— Лоїс! — прошепотів Інґліш.

— О, Ніку! — закричала дівчина і радісно кинулася до нього в обійми.

3

Спускаючись сходами униз, Керр раптом зупинився. Він сподівався встрягнути у бійку, але, побачивши Інґліша, що обіймає молоду дівчину, застиг, ніби налетів на цегляну стіну.

Нік не помічав здивування Керра. Він обіймав Лоїс, радіючи, що знайшов її живою.

— Ти в порядку? — запитував бізнесмен укотре. — Тобі не боляче?

— Усе добре. Я... я думала, це Шерман повернувся. О, я така рада тебе бачити! — раптом Лоїс трохи відстор-

нилася від нього й почервоніла. — Вибач, що кинулась тобі в обійми, я просто була налякана.

— Моя люба дівчинко! — почав Інгліш, але раптом зрозумів, що немає часу для порожніх розмов. — На борту є ще хтось?

Дівчина здригнулася.

— Так. Охоронець Шермана — Пен. Він там, — вона показала на іншу каюту. — Я боюся туди заходити. Я його вдарила.

— Ти його вдарила? — перепитав Інгліш. — Що сталося?

— Він напав на мене, хотів згвалтувати. Я вирвалась і вдарила його по голові пляшкою. Я... я думаю, що вбила його.

Нік побачив, що дівчина ледь стримується, аби не розплакатись, і пригорнув її до себе.

— Заспокойся, Лоїс. Я прийшов забрати тебе звідси.

Він глянув через плече на Керра.

— Перевір, що там сталося з тим типом.

Моряк протиснувся повз них, відчинив двері й увійшов до каюти. За хвилику він вийшов, усміхаючись.

— Прекрасний удар, міс! — вигукнув захоплено Керр. — Ви розбили йому голову, але нічого страшного, очухається.

Лоїс сперлася на Інгліша.

— Я дуже боялася, що Пен мертвий... — пожалілася дівчина. — Але він був такий нахабний.

— Ходімо! — перервав її Нік. — Ти поїдеш додому.

— Ні, почекай, — вигукнула Лоїс, схопивши його за руку. — Це важливо, Ніку! Нам дещо потрібно забрати.

— Гаразд, почекаємо, — Інгліш повернувся до Керра: — Зможеш зтягнути у човен того бовдура? Він мені потрібен.

— Без проблем, — кивнув моряк.

Інгліш пішов за Лоїс.

— Дивись, що я знайшла, Ніку, — дівчина показала на шкіряний портфель. — Тут магнітофон. У ньому записи розмов Шермана. Напевно, Пен збирався шантажувати свого боса, тому ретельно записував усі його розмови. Ось послухай.

Вона відкрила портфель і натиснула вмикач. Почувся голос Шермана:

— Убивство — дивна штука. То — як лавина, що набирає обертів. Одне вбивство тягне за собою інше. Я б не потрапив у цю історію, якби той бовдур, Рой Інгліш, не спробував мене обдурити. Не треба було працювати з ним. Поки я не знав його, у мене був стабільний бізнес. І от тепер усе висить на волосині. Уяви тільки: чверть мільйона на рік! Думаєш, я віддам їх просто так? Роя Інгліша я вбив у пориві несамовитої люті. Простіше було знайти когось іншого на його місце, але я став сам не свій, дізнавшись, що Інгліш мене дурить, і застрелив його. І тут почалося...

Вони стояли та слухали, доки голос Шермана з магнітофона не сказав:

— Я зробив усе, щоб він дізнався про свою коханку і Гарі Вінса. Я не був упевнений, що він їх уб'є, тож вирішив допомогти...

Інгліш обійняв Лоїс і притис до грудей.

— Те що треба! — вигукнув він. — Тепер ми заженемо цього покидька на електричний стілець.

— Ходімо, Ніку, — дівчина вимкнула магнітофон. — Не можу дочекатися, коли ми віддамо ці записи поліції.

Інгліш узяв чемоданчик, повернувся і раптом здивовано застиг.

— Я не зачиняв дверей, а ти, Лоїс? — запитав він, схопившись за клямку. Кілька разів Інгліш смикнув двері й відступив назад. — Дивно... Ми зачинені.

— О, Ніку! — перелякано вигукнула Лоїс. — Ти ж не думаєш, що це Шерман?

— Звичайно, ні, — чоловік гримнув у двері. — Гей, Томе. Відчини двері, нас замкнули.

— Ніку! Прислухайся — здається, запустили двигун. Інгліш приклав руку до стіни й відчув слабку вібрацію.

— Справді. Може, Керр вирішив пливти яхтою?

— Це не Керр, а Шерман, — вигукнула Лоїс у паніці, — я відчуваю.

Інгліш швидко підійшов до ілюмінатора і, виглянувши, встиг побачити моторний човен, що дрейфував на хвилях, віддаляючись від яхти.

— Канат, що утримував човен, обрізали, — він повернувся до Лоїс. — Думаю, ти маєш рацію, Шерман на борту.

Нік підійшов до дверей і ще раз смикнув за ручку.

Лоїс виглянула в ілюмінатор і побачила, як вода піниться вздовж борту яхти.

— Ми прямуємо у відкрите море. Що будемо робити, Ніку?

Інгліш оглядав двері.

— Чортові двері відчиняються досередини. Їх не вибити, але ми мусимо якось вибиратися звідси.

— Давай використаємо стіл як таран, — запропонувала дівчина.

— Це ідея. Спробуємо. Хапай із цього боку, а я з іншого.

Вони розвернули стіл і спробували вибити ним двері.

Після декількох ударів утворилася невелика тріщина.

— Ще раз, — гукнув Інгліш. — Працює!

Нарешті у дверях було вибито діру.

— Добре. Далі я сам.

Нік просунув в отвір руку і намацав ключ, що стирчав у замку. За мить двері відчинилися.

— Тепер слухай, Лоїс, залишися тут. А ще краще — заховайся у сусідній каюті й замкни двері. Магнітофон візьми із собою. Я піду гляну, що там сталося.

— Ніку, не йди, не залишай мене. Якщо з тобою щось трапиться...

— Не трапитися. Йди у каюту і чекай на мене, — він підняв магнітофон і виштовхнув дівчину у коридор. — Зі мною все буде добре.

Перш ніж Лоїс спробувала щось заперечити, Інґліш дав їй у руки магнітофон і рушив уздовж коридору до виходу на палубу.

Дівчина стояла в дверях каюти і переляканими очима дивилася йому вслід.

Нік тихенько піднявся сходами, прислухаючись до найменшого шуму, але все, що міг почути, — це гуркіт двигуна і важкі удари хвиль об борт яхти.

Він обережно виглянув на палубу. Тут було порожньо, як і на капітанському містку.

«Шерман, напевно, закріпив руль і десь причаївся», — подумав Інґліш.

Раптом якась тінь промайнула попереду, і Нік умить присів, аби не виділятися на фоні білої рубки.

— А, Інґліш, — почувся голос Шермана. — Я тебе бачу і в мене пістолет.

Інґліш вирішив, що Роджер занадто далеко, і зробив крок назад, аби той не зміг прицілитися.

— Я знав, що ти вскочиш у мою пастку, — продовжив Шерман. — А ця дурепа не вірила, що ти прийдеш по неї. Довелося пояснити, що у тебе в голові сидить герой із дешевого бойовичка.

— Тобі кінець, — обережно мовив Інґліш. — Усі охоронні катери узбережжя розшукують твою яхту.

— Брехня, — відповів Шерман. — От коли Керр отямиться та здійме тривогу, можливо, так і буде. Але за півгодини сам чорт не зможе знайти нас, обіцяю тобі.

— Не будь таким упевненим. Ти ж не думаєш утекти на цій посудині?

Роджер засміявся.

— Ще чого! Ми заховаємося. На дні моря, — він вийшов із тіні, тримаючи пістолет напоготові. — Ти, я і твоя дівчина, ми всі заховаємося на дні моря.

— Ну, те, що ти хотів би бачити нас на дні моря, зрозуміло, — сказав Інґліш. — Але невже ти хочеш скласти нам компанію?

— Пора завершувати, — вигукнув Шерман. — Я стомився вбивати людей. Консьєрж бачив, як я виходив, щойно убивши Глорію. Треба було б убити і його, але ж я не можу вбивати усіх, хто мені зустрічається. Мене вже нудить від цього, вбивствам не видно кінця-краю. От я й вирішив покінчити з усім цим. І з тобою також.

— Ну і що ти придумав? — запитав Інґліш, намагаючись вивідати побільше інформації. Він розумів, що не зможе наблизитися до Шермана, тому просто тягнув час.

— Я підпалю яхту, — пояснив той. — Розпалимо чудове вогнище і будемо вибирати: згоріти чи потонути. До берега вже миль дванадцять. Як на мене, краще потонути. А ти як вважаєш?

Нік почув усе, що йому було треба, й уже летів сходами вниз до каюти, де ховалася Лоїс.

— Шерман збожеволів! — вигукнув він, відчинивши двері. — Він збирається підпалити яхту. Ти вмієш плавати, Лоїс?

Вона всміхнулася.

— Так. За мене можеш не хвилюватися.

— Але я хвилююся, — Інґліш узяв її за руку і глянув у вічі. — Зараз трохи не той час, моя люба, але я тебе кохаю. І думаю, що кохав усі ті роки, от тільки зрозумів це саме зараз, коли відчув, що можу тебе втратити назавжди. Вибач, Лоїс, але це — правда. Краще пізно, ніж ніколи. А тепер до діла, тут мають бути рятувальні жилети. Давай знайдемо їх.

За кілька хвилин на підлозі лежали три рятувальні жилети та кілька дощовиків.

— Загорнемо магнітофон у дощовики, а зверху натягнемо рятувальний жилет, — запропонував Інґліш.

— Ніку, щось горить! — вигукнула Лоїс, розстеляючи дощовик. — Я чую запах диму...

— Ми не можемо вийти на палубу, — пояснив Нік, допомагаючи їй із рятувальним жилетом, — Шерман чатує нагорі, біля сходів. Чекай тут, а я гляну, що там робиться.

— Будь обережний, Ніку.

Він легенько поправив їй волосся і поцілував.

— Я — сама обережність, люба, але звідси треба вибиратися.

Як тільки Нік відчинив двері, каюта наповнилась клубами диму. У коридорі було сіро та спекотно.

— Ходімо, Лоїс, тут залишатися не можна, — і вони побігли до сходів.

Інглiш не одягав рятувального жилета: не хотів, аби Шерман дізнався про їхню маленьку хитрість. На палубі все було охоплене яскравим полум'ям, а температура була така, що Інглiшу довелося прикрити обличчя. Крізь дим нічого не було видно, вогонь розгулявся і вже повністю охопив рубку. Шермана кудись щез.

— Лоїс... — тихенько покликав Інглiш.

Коли вона підійшла, Нік жестом показав їй пригнутися.

— Забираймося звідси, давай сюди магнітофон.

— Твій жилет, — дівчина подала ремінь жилета йому в руки.

І тут Інглiш побачив Шермана, який з'явився на палубі, весь у диму. Нік випустив ремінь жилета, схопив Лоїс за руку і потягнув до борту.

— Ти виходиш, — він підняв дівчину на руки і кинув у море, а сам побіг за магнітофоном і вже навіть схопив його, коли почув вигук Шермана.

— Не рухатися!

Стрибнувши управо, Інглiш дотягнувся до поручнів і щосили жбурнув магнітофон у воду. Він і сам уже був готовий кинутись у море, коли пролунав постріл.

Інглiш відчув удар у бік, і раптовий біль скував усе тіло. Він упав на гарячу палубу, таку гарячу, що мокрий одяг одразу ж зашипів, а шкіра на долонях почала вкри-

ватися пухирцями. З останніх сил Нік спробував перекотитися до краю, але у цей час Шерман схопив його за ногу і потягнув назад.

— Куди це ти лізеш! — дико заверещав він. — Засмажимося тут разом. Тобі подобається смажитися, га, Інгліше? Як тобі перший подих пекла?

Неймовірним зусиллям Нік перевернувся. Каблук його черевика врізався Шерману під коліно, відкидаючи того назад. Пролунав постріл, куля дзенькнула зовсім поруч. Падаючи, Роджер таки встиг вистрелити, але пістолет випав у нього з рук.

Інгліш упав на свого противника, притискаючи його до гарячої палуби. Заверещавши від болю і люті, Шерман встиг підняти зброю, але Нік схопив його за зап'ястя і щосили притис до гарячої сталі.

Шерман закричав, коли розпечений майже до червоного метал врізався у шкіру. Напружуючи всі сили, Інгліш продовжував тримати руку нападника.

Бандит спробував ударити в обличчя Інгліша вільною рукою, але, незважаючи на удари, Нік тримав його дуже міцно. Аж ось рука Шермана ослабла, пальці розімкнулись і випустили пістолет, що впав у море. Інгліш спробував підвестися, та в боці сильно різонуло, аж в очах потемніло. Геть ослаблений, він оперся на гарячу палубу і на мить втратив свідомість. Прийшовши до тями, Інгліш побачив, що Шерман схилився над ним і готовий вчепився йому в горлянку. Зібравши сили, Нік вивернув пальці супротивника і сильним ударом відштовхнув того від себе.

Не гаючи ні секунди, Інгліш схопився за поручні й піднявся на ноги. Перш ніж Шерман зміг якось зреагувати, Нік перехилився і шубовснув униз. Холодна вода миттю привела його до тями. Виринувши на поверхню, він протер очі й озирнувся навколо.

Яхта палала, наче факел, освітлюючи море. Інгліш відштовхнувся від борту і спробував відплисти подалі.

— Ніку!

Лоїс ухопила його за плече і намагалася допомогти, іншою рукою тримаючи магнітофон.

— Коханий, ти поранений?

— Переживу, — відповів Інґліш. — Нічого страшного.

— Що із Шерманом?

— Думаю, він усе ще на яхті.

Нік схопився за жилет, у який був замотаний магнітофон. Одяг та взуття намокли і набирали вагу. Якби не цей жилет із магнітофоном, він би уже пішов на дно.

— Тримайся поруч, Лоїс! — вигукнув Інґліш. — У мене кровотеча, боюся, що можу знепритомніти.

— Перекинься на спину, — запропонувала дівчина, — а я зможу підтримувати тебе. Хапайся!

Перекидаючись, Інґліш побачив Шермана, який відчайдушно плив до них. Його очі божевільно виблискували.

— Обережно! — Нік відштовхнув від себе Лоїс.

Раптом руки Шермана міцно вчепилися у його плече.

— Я потягну тебе на дно, Інґліше! — пронизливо заверещав він. — Тобі гаплик!

Нік спробував вирватись, але сил не вистачало. Він відчував, як пальці Роджера тягнуться до його шиї. Шерман обхопив тіло Інґліша, водночас стискаючи йому горлянку.

Лоїс бачила, як чоловіки зникли під водою, і спробувала пірнути за ними, але рятувальний жилет уперто виштовхував її на поверхню.

Вона гарячково спробувала розв'язати вузли і скинути жилет, але мотузки намокли у воді й не піддавалися.

— Ніку! — закричала Лоїс, знову намагаючись пірнути, але жилет вкотре не давав цього зробити.

Раптом дівчина помітила тінь під водою, і двоє чоловіків виринули на поверхню. Інґліш руками намацав обличчя Шермана та щосили всадив великі пальці йому

в очі, опускаючи того під воду. І море знову зімкнулося над ними.

Серце Лоїс калатало від страху за Інгліша. Вона не відводила погляду від бульбашок на поверхні води, де точилася затята боротьба. Нарешті чоловіки виринули ще раз, Шерман більше не боровся. Його руки і ноги були зімкнуті навколо тіла Інгліша, а той відчайдушно намагався вирватися з обіймів уже мертвого шантажиста.

Лоїс кинулася до них, намагаючись схопити Ніка, перш ніж вони знову зануряться під воду, але не встигла. Вода поглинула чоловіків, коли лише кілька дюймів відділяло її від Інгліша. За мить Нік знову виринув, перекинувся на спину і затих. Лоїс схопила його, підтягнула до себе й полегшено зітхнула. Він знепритомнів, але був живий.

Дівчина підтримувала його на поверхні, штовхаючи до магнітофона, що плавав неподалік, аж поки їх не підібрав Керр. Той саме кружляв моторним човном навколо яхти, що палала, наче свічка, і повільно занурювалась у море.

4

Сем Крейл підіймався мармуровими сходами, що вели до головного входу нової міського лікарні, де його уже чекав доктор Інголс, головний хірург клініки.

Інголс, високий скромний чоловік років сорока, хвилювався через те, що отримав такого пацієнта, як Нік Інгліш.

Постійні телефонні дзвінки, репортери та відвідувачі, серед яких кінозірки, актори театру, відомі спортсмени й політики, котрі намагалися відвідати Інгліша, паралізували роботу рецепції, тож Інголс насолоджувався тим, що раптом потрапив у центр уваги.

Потиснувши лікареві руку, Крейл запитав:

— Як пацієнт? Я можу його побачити?

— Так, — відповів Інголс, усміхаючись. — Він одужує.

Тепер основна проблема — втримати його у ліжку.

— А рана?

— Затягується. За два тижні зможе поїхати додому.

— Добрі новини. Що ж, я піднімуся до хворого. Дякую, лікарю.

— Ми робили все можливе, — засявав Інголс. — Звичайно, половину справи зробила його непогана фізична форма.

Кивнувши, Крейл пішов білосніжним коридором до ліфта.

Інгліш лежав у ліжку, біля відчиненого вікна. Поряд, на столику, примостився стіс листів, телеграм і книг. У кутку на стільці сидів Чак Еган, пильно спостерігаючи за усім, що діється довкола. Ніхто у лікарні не зміг пройти повз нього. Чак сидів так уже три дні, відтоді, як пораненого Ніка привезли сюди, і навіть Інгліш не зміг його прогнати.

— Привіт, Ніку, — вигукнув Крейл, підходячи до ліжка. — Як почуваєшся?

— Привіт, Семе! — відповів Інгліш. — Візьми собі стілець.

— Я постою.

— Слухай, Семе, чого всі бігають біля мене, ніби я мала дитина. І ще цей шарлатан Інголс не відпускає мене додому.

Крейл спохмурнів.

— Ти пролежав без свідомості два дні, і всі заходи безпеки зараз — просто необхідні, — сказав адвокат, узявшись за стілець. Тоді глянув на Чака: — Піди прогуляйся, Егане, подихай свіжим повітрям. Я з ним побуду.

Чак незадоволено фиркнув.

— Ага. Тільки-но я відвернувся, як Нік отримав кулю в бік, — гірко сказав водій. — Я залишуся тут.

— Облиш, — усміхнувся Інґліш до Крейла. — Навіть я здався, намагаючись вигнати його. Які новини?

— Ти чистий, — повідомив адвокат. — Магнітофонні записи розставили всі крапки над «і», можеш ні за що не хвилюватись. Я навіть не здивуюся, якщо комісар приїде з вибаченнями.

Інґліш скривився.

— Його тут тільки бракувало... Що із Шерманом?

— Знайшли тіло. Ти зламав йому шию.

— Я висів на волосині, Семе, — сказав Інґліш. — Чорт забирай, Семе, він майже втопив мене. Лоїс у порядку?

Крейл кивнув.

— Так. Я розмовляв з нею телефоном сьогодні вранці. Судячи з голосу, в неї усе добре.

— Вона приїде мене відвідати? — трохи стривожено запитав Нік. — Я так чекаю на неї...

— Не знаю, — знизав плечима Крейл.

Інґліш хотів щось сказати, але передумав. Замість того запитав:

— А що сталося з цим хлопцем, Пенном?

— Пов'язали. Керр перетягував його у човен, коли Шерман підкрався ззаду й ударив моряка по голові. Він упав у човен, і хвилями їх віднесло від яхти, інакше Шерман напевно б убив хлопця. Коли Керр отямився, він побачив вогонь і повернувся.

— Треба йому віддячити, — мовив Нік. — Зроби для нього щось добре, Семе. У нього маленька дитина, можливо, він захоче, аби я подбав про її освіту.

— Звичайно, — погодився Крейл. — Я все влаштую.

— Чак сказав, що Морілі здався, — продовжив Інґліш. — Це правда?

— Так. Його звинувачують у замаху на вбивство. Ти виступатимеш як свідок. На щастя, я, послуховавшись твоєї поради, прихопив репортерів. Тепер комісар не зможе прикрити свого друга.

— Отже, все налагодилось... Уявляю, скільком людям я зіпсував задоволення. А Різ, напевно, ще й пролив кілька сльозинок.

— Це точно, — криво посміхнувся адвокат. — Він сподівався, що вже позбувся тебе. Але не забувай, що тепер ми не зможемо прикрити Роя.

Інглiш здригнувся.

— Чорт! Усе ще трохи болить, — він почав вкладатися зручніше. — Тут уже нічого не вдієш. Думаю, це вдарить по моему бізнесові, Семе.

— На якийсь час, — кивнув Крейл. — Але коли скандал вляжеться, все повернеться на свої місця.

Інглiш похитав головою.

— Не впевнений, однак мені тепер байдуже до цього всього. Я багато розмірковував, поки лежав тут. І вирішив усе змінити. Хочу поїхати звідси, Семе. У мене тепер інші плани.

Адвокат насторожився.

— Але ти не зможеш. Ти ж побудував величезну імперію, від тебе залежать долі стількох людей...

— Я залишу керівника! — раптом виголосив Інглiш. — Наприклад — тебе, Семе.

— Ти серйозно? — запитав здивовано Крейл.

— Безумовно. Але не поспішай погоджуватися. Поміркуй, адже тобі доведеться облишити практику адвоката. А якщо таки вирішиш зайнятися моїм бізнесом, я візьму двадцять п'ять відсотків від прибутку, а все решта залишу тобі.

— А чим будеш займатися ти? — задумливо спитав Крейл. — Це ж справа твого життя, Ніку. Ти не можеш так просто все покинути.

— Двадцять п'ять відсотків мені буде достатньо для початку, — сказав Інглiш. — Хочу подивитися світ. Якийсь час подорожуватиму. Потім, коли втомлюся від мандрівок, почну все з нуля. Знаєш, Семе, найкращі дні мого життя були тоді, коли я намагався досягнути успіху.

І тепер я хочу їх повернути. Тож подумай над моєю пропозицією. Якщо тобі це нецікаво — знайду когось іншого. Для себе я вже все вирішив.

Адвокат підвівся.

— Добре, подумаю. Хоча я й так маю достатньо роботи і непогані гонорари...

Інглiш розсміявся.

— Гонорари нічого не варті. Керуючи бізнесом, ти сам собі встановлюватимеш платню, Семе.

— Так, — погодився Крейл, подумки щось підраховуючи. — Дай мені час до завтра, Ніку! Спочатку хочу порадитися з Гелен.

— Звичайно, тут не треба поспішати, — погодився Інглiш. — Усе одно я маю ще багато чого залагодити, перш ніж зможу передати справи.

Згодом, по обіді, заглянув Ед Ліон.

— Вирішив подивитись, як ти, — він потиснув Інглiшу руку. — Мені пора у Чикаго, я вже однією ногою в літаку. Сподіваюся, моєї допомоги більше не потрібно?

Інглiш похитав головою.

— Ні, думаю, вже ні. Дякую за все, що ти зробив, Еде. Надішлю тобі чек, тільки-но дістануся до свого кабінету. Нам усе вдалося, правда ж?

— Ага. Хотів би я, щоб ти бачив обличчя тих копів, яким Лоїс принесла записи. Вона у тебе молодець, хіба ні?

— Ще б пак! Я тільки не можу зрозуміти, чому Лоїс не прийшла мене відвідати. Через мою палату пройшло уже все місто, крім неї. Чим, чорт забирай, вона займається, Еде?

Ліон усміхнувся.

— Хай йому грець! Чоловіче, а хто, як гадаєш, тягне увесь твій бізнес, поки ти тут байдикуєш? Ти, може, забув, але сьогодні прем'єра твого нового шоу. Дівчина працює двадцять п'ять години на добу і ще трошки більше. Навіть не має часу припудрити носика.

— До біса шоу! — роздратовано вигукнув Інґліш. — Кого це тепер цікавить? Я хочу її бачити.

— Не гарячкуй, вона пізніше прийде. Казала щось таке, ніби збирається заскочити перед прем'єрою. Ти маєш бути їй вдячний...

— Ну добре, — насупився Інґліш. — Але то буде остання її робота. Після цього — тільки відпочинок.

— Я повторював їй те саме ще відтоді, як уперше зустрів, але хіба вона чує? — знову всміхнувся Ліон. — Ну все, мені пора. Зустрінемося. Не вскоч у нову халепу, бо пережитих хвилювань мені вже вистачить до кінця життя.

Коли Ед вийшов, Чак обережно запитав:

— Це правда, босе, що ви збираєтеся залишити бізнес? Інґліш глянув на нього і всміхнувся.

— Звичайно. У мене є важливіше завдання. Справа, яку потрібно було зробити уже давно.

Очі Чака розширилися.

— А для мене у тій важливій справі знайдеться місце, босе?

Нік похитав головою.

— О, ні! — вигукнув весело Інґліш. — Це — дещо особисте. Я збираюся одружитися, створити сім'ю.

Побачивши, як витягнулось обличчя Чака, Інґліш не втримався і голосно розсміявся.

ЗМІСТ

Розділ перший.....	3
Розділ другий.....	38
Розділ третій.....	73
Розділ четвертий	111
Розділ п'ятий	143
Розділ шостий	181
Розділ сьомий.....	217

УДК 82-312.4

ББК 84-44 (4)

Ч 34

Чейз Дж.

Ч 34 Я сам поховаю своїх мертвих : детектив / Дж. Чейз ; пер. з англ. О. Домарецького. — Тернопіль : Навчальна книга — Богдан, 2020. — 256 с. — (Серія «Чейзіана»).

ISBN 978-966-10-5234-4 (серія)

ISBN 978-966-10-6176-6

© Hervey Raymond, 1953

© Навчальна книга–Богдан, 2020

Літературно-художнє видання
Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

ЧЕЙЗ Джеймс Гедлі

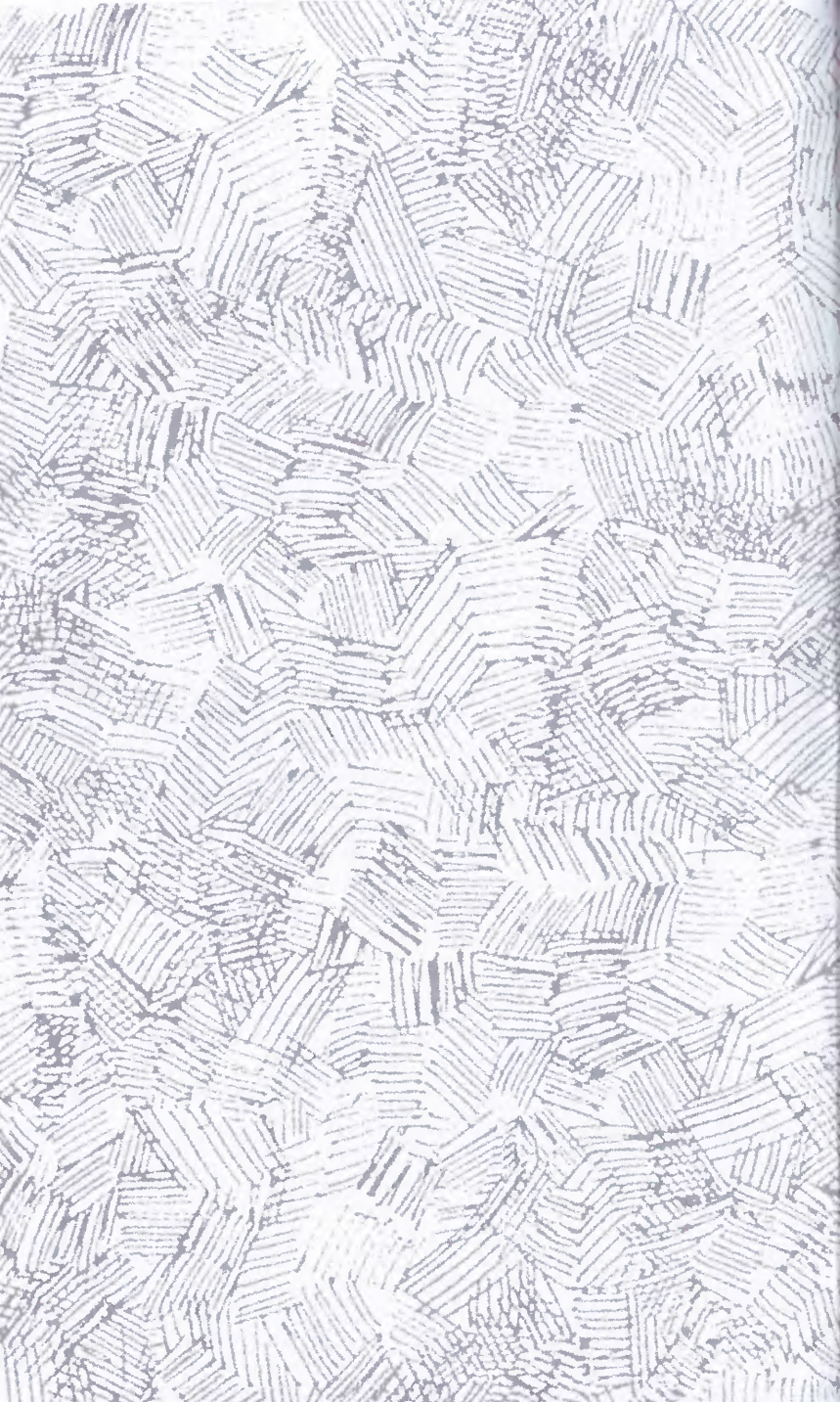
Я САМ ПОХОВАЮ СВОЇХ МЕРТВИХ

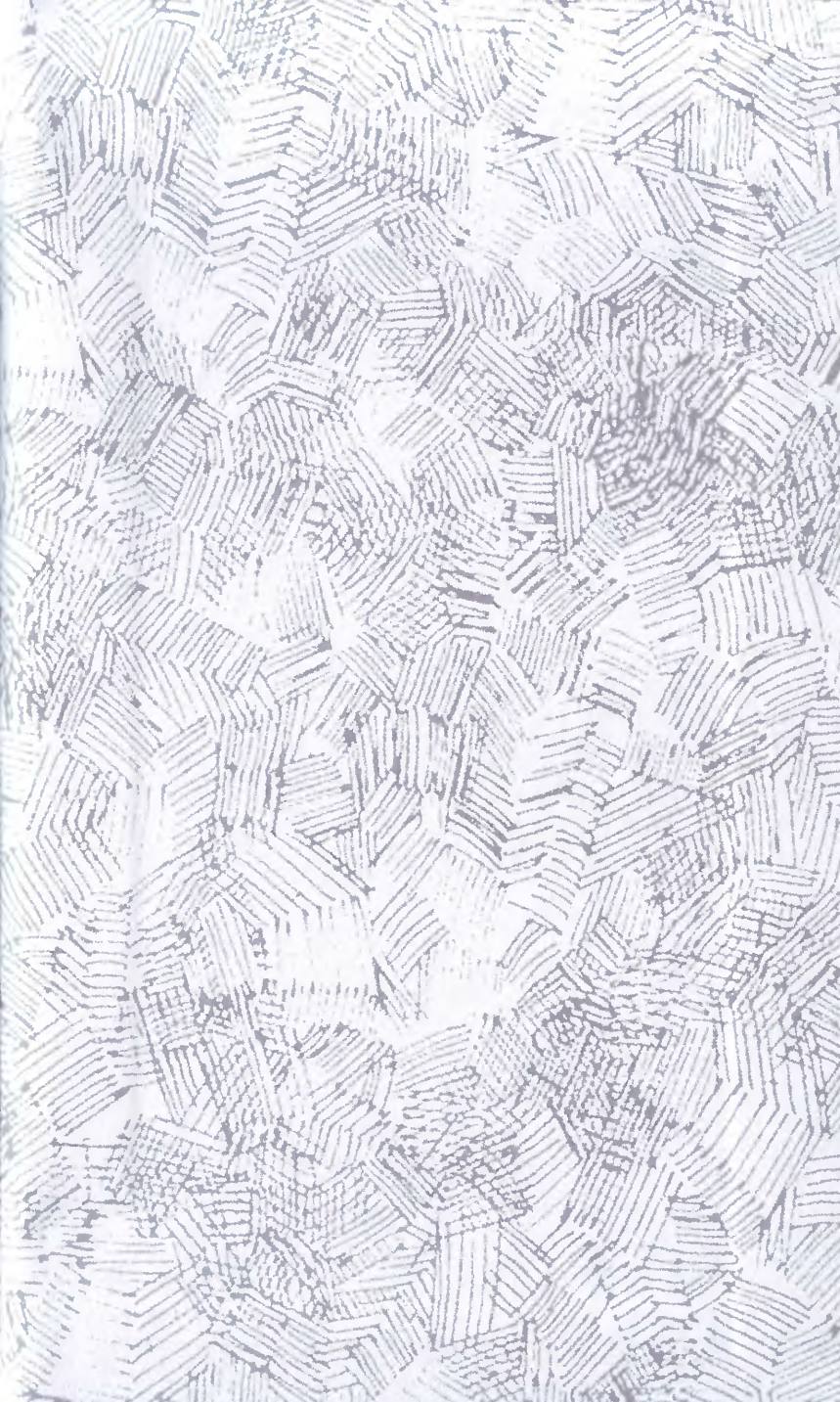
Переклад *Олега Домарецького*

Головний редактор *Богдан Будний*
Літературний редактор *Богдан Мельничук*
Редактор *Оксана Базан*
Обкладинка *Олега Кіналя*
Технічний редактор *Неля Домарецька*
Комп'ютерна верстка *Нелі Домарецької*

Підписано до друку 24.01.2020. Формат 84×100/32.
Папір офсетний. Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 12,48.
Умовн. фарбо-відб. 12,48.

Видавництво «Навчальна книга–Богдан»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої
продукції ДК №4221 від 07.12.2011р.







ISBN 978-966-10-6176-6



9 789661 061766

www.bohdan-books.com

